„Lorraine Heath poate face dintr-un subiect aparent obișnuit ceva nou și surprinzător.“
Publishers Weekly

Să nu iubești un cowboy

Lorraine Heath

Colecția *Iubiri de poveste*

SERIA „REBELII DIN TEXAS"

Harrison Baingridge, al doilea fiu al unui conte englez, pleacă de acasă în căutarea unei vieți libertine, departe de constrângerile înaltei societăți. Ajuns în Texas, nici prin gând nu-i trece că și-ar putea îndrepta vreodată atenția spre fiica unui proprietar de saloon. Cu felul ei direct de a fi, cu firea dârză și privirea numai văpăi, Jessye Kane este o femeie mai mult decât atrăgătoare.

Dar cu toate că acceptă să-i fie parteneră într-o afacere aventuroasă și plină de riscuri, se ține departe de el și îi respinge încă de la început avansurile, conștientă că Harrison, cu obârșia lui nobilă și cu faima de cuceritor irezistibil, nu este potrivit pentru ea. Mai mult, el însuși recunoaște că nu este bărbatul care să-i poată oferi ceea ce își dorește ea cel mai mult: iubire. Însă când Harrison este grav rănit în încercarea de a o salva de un pericol de moarte, Jessye jură nu doar să-i salveze viața, ci și să-i îmblânzească sufletul împietrit, făcându-l să-și asume cel mai mare risc al vieții lui – să se îndrăgostească iremediabil.

„*Să nu iubești un cowboy* este o poveste despre durere și vindecare, alinare și salvare, despre dragostea care învinge orice obstacol. Este o carte absolut remarcabilă."
ALLABOUTROMANCE.COM

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane, incluse pe listele de bestselleruri ale *USA Today* și *New York Times*, și a fost distinsă cu numeroase premii, inclusiv premiul RITA.

Tradiție din 1989

www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3944-8




LORRAINE HEATH

Să nu iubești un cowboy

Never Love a Cowboy
Lorraine Heath

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers



Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Să nu iubești un cowboy
Lorraine Heath

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Să nu iubești un cowboy / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3944-8

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Să nu iubești un cowboy

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA®
2019

Pentru Carmel,
Cea mai dragă prietenă și sora inimii mele.
Am împărțit același vis.
Când al meu a devenit realitate,
mi-ai binecuvântat norocul
și mi-ai sporit bucuria succesului.
Să știi că atunci când îți vei realiza în sfârșit visul –
și eu chiar cred că vei reuși –,
al meu se va fi împlinit deja. *Pentru Carmel,*
Cea mai dragă prietenă și sora inimii mele.
Am împărțit același vis.
Când al meu a devenit realitate,
mi-ai binecuvântat norocul
și mi-ai sporit bucuria succesului.
Să știi că atunci când îți vei realiza în sfârșit visul –
și eu chiar cred că vei reuși –,
al meu se va fi împlinit deja.

Prolog

August 1866

Fără dubiu era cea mai frumoasă închisoare în care avusese ghinionul să ajungă.

Harrison Baingridge, al doilea fiu al contelui de Lambourne, își lăsă capul să se afunde în moliciunea pernei în timp ce se holba la baldachinul liliachiu de deasupra lui. Pe timpul zilei, un candelabru de cristal captura mici granule din lumina soarelui, făcându-le să danseze pe pereți. Odată cu lăsarea întunericului, ca acum, lumânările aprinse învăluiau umbrele într-o strălucire palidă.

O statuetă – o mamă cu un copil în brațe – stătea grațioasă pe noptieră. Nu bănuise niciodată că această femeie avea o slăbiciune pentru dantelă și decorațiuni elegante.

Nu înainte să devină prizonier în patul ei.

Podeaua de lemn, lustruită până la luciu, reflecta mobila din încăpere: un divan lângă cămin, unde cândva ea poate îl sărutase pe bărbatul care o trădase, un dulap în care se afla o rochie verde la fel de mătăsoasă ca pielea ei, după cum avusese ocazia să-și dea singur seama.

Printre șoaptele vântului cald al nopții, ce umfla perdelele albe brodate și le îndepărta de fereastră, Harrison dădu la o parte cearceaful și lăsă briza să-i mângâie carnea fierbinte așa cum nici o femeie nu o mai făcuse de luni întregi – și nici n-avea s-o mai facă vreodată.

Parfumul ei slab – mirosul chinuitor de crin – plutea în jurul lui, oferindu-i o alinare pe care nu știa cum să o accepte, pentru că aducea cu ea și demonii care-l bântuiau.

Era prizonier în camera ei de șase săptămâni deja, șase săptămâni interminabile, pline de agonie, regret și răgaz. Răgaz să se gândească la ceea ce *se întâmplase*, la ceea ce *ar fi putut* să se întâmple. Șase săptămâni să se lupte cu ceea ce *era*.

Pe peretele de deasupra mesei ei de scris se afla agățată o oglindă, cu flori gravate complicat de-a lungul marginilor aurite. Își văzu reflexia – priveliștea oribilă a unui corp infirm care-l ținea prizonier precum camera însăși.

Se întinse, luă figurina și o azvârli cu toată forța. Sparse oglinda, multiplicându-și imaginea într-un caleidoscop grotesc de cioburi zimțate.

Auzi pași grăbiți pe hol. Ea avea să ajungă în curând și, deși se ruga să nu fie așa, se temea că odată cu sosirea ei, ca de obicei, avea să înceapă și adevărata lui suferință.

Închise ochii, prefăcându-se măcar pentru o infimă clipă că era așa cum fusese cândva.

Aducându-și aminte... aducându-și aminte de focul pasiunii pe care ea îl aprinsese în el. Când fusese întreg, puternic și sănătos. Când încrederea îi venise ca o mantie bine croită și viața îi oferea promisiunea visurilor încă neatinse.

Când ambițiile lui obsesive îl împiedicaseră să vadă că avea deja tot ceea ce era important...

Partea întâi

Călătoriile spre iad

Capitolul 1



Fortune, Texas
Octombrie 1865

Fiind crescut în fundul iadului, Harrison Baingridge ar fi trebuit să se fi deprins cu dezamăgirile vieții.

Și îl irita enorm că nu era.

Cu o privire cinică, cercetă interiorul saloonului mohorât. Nu semăna deloc cu cluburile de gentlemeni pe care le frecventase în Londra. Dar, până la urmă, nimic din locul ăsta uitat nu-i amintea de Anglia, așa că acceptase bucuros oportunitatea de a pleca.

Fie că își dădea seama sau nu, femeia care stătea vizavi de el deținea cheia salvării lui. Jessye Kane scoase un pufăit care îi puse în mișcare buclele de un roșu strălucitor scăpate din cosițe.

- Hai, acum, n-o lua personal! zise ea cu o voce care-i aminti lui Harrison de un fuior de fum ce împresoară un buștean înainte de a fi cuprins, în sfârșit, de foc și trasnformat în cenușă. Dar n-am încredere în tine nici cât negru sub unghie.

Cuvintele ei îi răniră inima, dar Harrison știa să-și mascheze suferința produsă de impactul vorbelor ei. În copilărie, își înecase emoțiile într-o fântână fără fund, o manevră care acum îi oferea un avantaj la jocul de cărți, pentru că nimeni – nici măcar prietenii lui de încredere, Christian Montgomery și Grayson Rhodes – nu-i putea citi gândurile.

- Din contră, răspunse el, ridicând paharul de whisky în semn de salut silențios. Sunt cu adevărat onorat. Mereu te-am crezut genul de femeie expertă în a se lepăda de bărbați.

Nu-i făcu nici o plăcere să-i vadă obrajii îmbujorându-se și ștergând fără urmă pistruii delicați. Dar autoapărarea era un învățător nemilos, și el își învățase bine lecția.

Ea se uită în treacăt la Christian Montgomery, care stătea lângă el, apoi își opri privirea fermă asupra lui Harrison. Ochii ei erau verzi

precum primăvara, când se iveau primii muguri. Își ridică ușor bărbia. O cunoștea destul de bine ca să recunoască în acel gest mărunt un avertisment de rău augur.

Ea despături o bucată de hârtie.

– Sunt interesată să particip la aventura asta cu vite de care voi doi faceți atâta tam-tam. Sunt dispusă să finanțez totul exact așa cum am discutat, dar afacerea va fi între mine și Kit. Vom împărți profitul jumate-jumate. Am scris un acord pe care am nevoie să-l semnezi înainte să dau vreun ban.

Refuzul ei de a-l accepta ca partener era o altă lovitură de bici, dar admirația lui pentru simțul ei înnăscut de afaceri crescu. Se părea că și *ea* învățase bine lecțiile supraviețuirii.

– Stai un pic, începu Kit.

Harrison ridică o mână pentru a-l opri pe prietenul lui. Își uni buricele degetelor și le apăsă peste bărbia nerasă.

– Ai motiv să crezi că există vreo garanție în toată povestea asta?

– Da. Din câte îmi dau seama, Kit a pus la punct toate planurile și aranjamentele. Cea mai grea muncă pe care eu te-am văzut *vreodată* s-o faci a fost să te uiți lung la soare și să te așezi pe vine la umbră.

Biciul tăie mai adânc.

– Asta-i ridicol, zise Kit. Harry are partea lui...

– Și hârtia? îl întrerupse Harrison.

– Conține toate detaliile, ca să nu avem surprize la final legat de cine ce primește.

În cele trei luni de când Harrison o cunoscuse pe Jessye, între ei se înfiripase o tentativă de prietenie. Ea servea băuturi în saloonul tatălui ei, uneori juca poker cu Harrison și mereu lăsa să se știe clar că nu o interesa deloc să-l însoțească într-un dormitor de la etaj.

Nu că i-ar fi găsit vreo vină. Până recent, el muncise pe câmp ca un muncitor oarecare. Câtă vreme culesese bumbac, soarele îl arsese nemilos, mâinile îi sângeraseră și spatele îl duruse până la agonie. Poate că ea i-ar fi admirat eforturile mai mult dacă el s-ar fi plâns.

El și Kit căzuseră de acord că exista o metodă mai simplă de a face avere. Cu vite. Statele din nord aveau o nevoie disperată de carne de vită, de care fuseseră lipsiți în perioada războiului. Din păcate, era nevoie de timp și bani să duci vitele la vânzare. Timpul nu reprezenta o problemă. Harrison avea timp din belșug.

Banii erau obstacolul – sau mai precis, lipsa lor. Din motive pe care Kit nu le divulga, foarte puțini din banii lui erau disponibili. Harrison jucase banii pe care-i câștigase pe câmpurile de bumbac.

Cu toate astea, în ciuda prostiei sale, acum era hotărât să reușească acolo unde tatăl lui socotea că va greși.

Dar pentru a reuși, avea nevoie de capital, și Jessye îl avea. Nu mult, dar suficient. Bani pentru visat, așa le spusese ea.

Jucase poker cu ea suficient de des încât să se știe că nu juca la cacealma. Ea era ultimul investitor la care mai puteau spera, lucru de care era conștientă. El încuviință scurt din cap.

– Semnează hârtia, Kit.

– Dar zice că tu nu vei lua nimic...

– Va primi o sută de dolari la finalul drumului, exact ca și ceilalți oameni angajați, zise Jessye.

– Inacceptabil, ripostă Kit. Este partener de afacere cu drepturi ega...

– Pentru mine sunt acceptabile condițiile, îl întrerupse Harrison, cu calm. Semnează hârtia.

– Nici nu mă gândesc.

– Semnează nenorocita aia de hârtie! mârâi Harrison.

Cu privirea ațintită asupra lui Jessye, Harrison auzi penița scrijelind hârtia când Kit semnă. Ea se foi ușor în scaun. Bun. Un pic de agitație nu-i strică și îi mai alină și lui orgoliul rănit.

Kit împinse hârtia spre ea.

– Poftim, deși eu voi împărți câștigul *meu* cu Harry.

– Poți să faci ce vrei cu partea ta, îi zise ea.

– Slavă Cerului! Mă temeam că mai emiți vreo pretenție.

– Nimic altceva, dar vreau să vă amintesc că merg cu voi.

– Credeam că odată ce-am semnat contractul nu mai e nevoie să vii tu să ne urmărești mișcările, vorbi Kit pe șleau.

– Nu dau banii din mână fără să știu încotro se duc.

Harrison trase de vesta din țesătură roșie pe care o avea pe sub haina neagră.

– Îți dau cuvântul meu că banii tăi vor fi în siguranță...

– Harry, ticălosule, n-aș avea încredere în cuvântul tău nici dacă Dumnezeu de sus l-ar sculpta în piatră.

Lui nu-i păsa dacă ea avea sau nu încredere în cuvântul lui, dar din motive pe care nu le putea înțelege voia cu disperare ca ea să aibă încredere în *el*. Din prima clipă în care o văzuse într-o rochie ponosită servind băuturi în acel saloon, îi trezise curiozitatea. Dacă avea vreun strop de inocență în ea, era un singur fir, țesut printr-o tapiserie pe care el tânjea să o descopere. Dacă ar fi putut să-i pună

personal banii în mână, în mod clar ar fi câștigat un avantaj... și poate șansa de a urca împreună scările spre dormitorul ei.

– Jessye, iubire, nu ne-am născut nici noi de ieri, de azi, zise el. Am vorbit cu oameni care au mânat vite dinainte de război. Nu cred că-i o idee prea bună să vii cu noi în această călătorie.

Încrucișându-și brațele peste masă și aplecându-se în față, ea îi susținu privirea.

– Cine v-a învățat, pe tine și pe Kit, cum să trageți cu pistolul și cu pușca?

Oftând, înjură fiecare argument pe care știa că i-l va arunca în față.

– Tu.

– Ce v-am învățat despre caii de prăsilă?

– Că sunt un grup de cai și că vom avea mai mulți cai decât oameni, recită el de parcă citea dintr-o carte plictisitoare.

Ea zâmbi mândră.

– Ce este un *armitas?*

– Șorțul ăla tâmpit din piele care este crăpat de la mijloc și se leagă în talie și la genunchi. Arată ridicol și n-am de gând să-l port.

– Îl vei purta și-mi vei fi recunoscător pentru asta. Mă îndoiesc că vreunul din voi știe cu care din extremități se ridică prima oară o vacă de la pământ. Fie că voi, ageamiilor, vreți să admiteți sau nu, aveți nevoie de mai mult decât de banii mei. Aveți nevoie de *cunoștințele* mele. Se rezemă din nou în scaun. Trebuie să-l ajut pe ta...

– Înainte să pleci, am nevoie de aprobarea ta într-o problemă importantă, zise Kit, scoțând de sub masă o tijă de fier.

La un capăt avea un triunghiu plat prin care un bărbat putea să strecoare o mână înmănușată. La celălalt capăt avea un L în vârful lui T.

– Marca noastră a fost făcută să ne reprezinte parteneriatul: Texas Lady. Harry a venit cu ideea numelui, ales în onoarea investitorului nostru. Desigur, decizia a fost luată înainte să ne dăm seama că el nu va avea aceleași drepturi...

– Kit, îl avertiză Harrison, disprețuind indignarea îndreptățită de pe chipul prietenului său.

Kit îl privi caustic, apoi continuă:

– Dacă nu-ți place numele sau cum arată, o putem schimba, dar aș vrea să știu în seara asta, pentru că mai am de făcut câte ceva până mâine, la plecare.

Harrison o privi cum abia atinge literele, de parcă erau niște pietre prețioase fine, și nu doar un fier care avea să fie încălzit și pus pe dosul animalelor. Îi interzisese lui Kit să dezvăluie marca, pentru că voia să o surprindă. Judecând după uimirea de pe chipul ei, reușise.

Ea ridică ochii spre el.

– Texas Lady?

Harrison ridică din umeri de parcă numele nu era cine știe ce.

– Mi s-a părut potrivit. Ne-am gândit că Tripul E vine de la cei trei englezi, dar din moment ce Gray a luat nefericita decizie de a se căsători și și-a concentrat eforturile spre agricultură, Dublu E nu mai are același impact.

– Nu sunt chiar o mare doamnă, zise ea și își retrase degetele de parcă fierul ar fi ars-o. E bine și-așa. Trebuie să închid.

Harrison o privi cum pleacă fără măcar să adreseze un „mulțumesc". Îmbucurător de onestă și deranjant de directă cu părerile ei, era fără dubiu cea mai exasperantă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Și o impresionase cu cadoul lui... profund, dacă lacrimile ce i se iviseră în ochi înainte să se salte în picioare erau vreun semn.

– Corectează-mă dacă greșesc...

– Nu asta fac de obicei? îl întrerupse Harry, luându-și ochii de la Jessye.

Kit miji ochii de un albastru pal. La naiba, pe Harrison îl apuca damblaua când prietenul lui îl examina așa.

– Trăiam cu impresia că tu și ea erați prieteni, poate chiar iubiți...

– Nu în viața asta.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-ai sugerat să venim la ea?

– Pentru că ea are bani.

– I-am fi putut găsi altundeva.

– Unde? Oamenii din statul ăsta sunt incredibil de săraci de când cu războiul. Cât despre cuceritorii care vin, n-am încredere în ei. O fi din cauza moștenirii mele saxone.

Kit se încruntă.

– Am fi putut apela la un bancher.

– Și de unde, mă rog frumos, ai face rost de-o scrisoare de recomandare? Reputațiile noastre sunt departe de a fi impecabile. Ar trebui să ne considerăm norocoși că Jessye are încrederea pe care o are în noi.

– Nu are deloc încredere în noi.

– Nu avem nevoie de încrederea ei. Avem nevoie doar de banii ei, pe care acum îi avem, și de cunoștințele ei despre statul ăsta și despre vite, pe care-i dispusă să le împărtășească.

Kit clătină din cap.

– Nu-mi miroase a bine, Harry. Nu-mi miroase a bine deloc.

– Ce te îngrijorează? Ai planificat totul.

– Pe hârtie. Socoteala de-acasă nu se potrivește cu aia din târg.

Kit își frecă degetul mare peste cicatricea de sub bărbie. Harrison mereu considerase a fi un mare păcat faptul că așa-numitul conte de Ravenleigh aplicase un vătrai încins pe pielea celui de-al doilea fiu al său, pentru ca nimeni să nu-l confunde cu fratele lui geamăn – moștenitorul de drept.

– Mi-aș dori s-o conving să nu vină. Am un presentiment legat de călătoria asta, zise Kit.

– Spune-mi de unde putem face rost de fonduri pentru provizii și anulez cu plăcere aranjamentul nostru cu ea.

– David Robertson ar putea să ne finanțeze drumul.

– Texanul ăla care a vizitat Ravenleigh acum câțiva ani? întrebă Harry.

– Da. Era destul de înstărit.

– Înainte de război. Acum ar putea fi un cerșetor, din ce bănuim.

– Aș putea să mă interesez discret, să aflu dacă este interesat...

– E discutabil. Ai semnat un contract cu Jessye.

Și-apoi Harrison voia de la Jessye mai mult decât banii ei sau ce știa ea despre vite. Voia să urce împreună cu ea scările ce duceau în iatacul ei.

– Dar tocmai ai spus că dacă pot găsi o altă sursă de finanțare...

– Pentru că n-am crezut că vei găsi! Uită-te numai la împrejurimile astea monotone! Așa o șansă ți se ivește o dată în viață. Prefer să împart șansa asta la prosperitate cu o femeie care n-a știut niciodată ce-i bogăția, decât cu un bărbat care o ia ca pe ceva dat.

– E-un risc, Harry. Ne-am putea întoarce cu mâinile-n buzunar.

– Știe și ea asta. Își riscă banii pentru un vis de-al ei, Kit. Cum să-i spui așa, pe nepusă masă, c-am găsit un investitor care ar fi mai pe placul nostru?

– Ții la ea, zise Kit sumbru. Poate că nu te-ai culcat cu ea, dar ai ceva sentimente pentru ea.

– Îi înțeleg condiția. Nu este nimic mai mult de-atât.

– Ba este, și-am să mă rog să nu ajung să regret. Oftând adânc, Kit se ridică, își luă fierul de marcat vite și-l agită prin aer de parcă ar fi fost o spadă. Mă duc să termin cu pregătirile.

– Perfect. Și fii mai vesel, pentru numele lui Dumnezeu! Cât poate fi de greu să mâni niște vite spre nord?

– Nu munca mă îngrijorează, ci necunoscutul. Nu știu ce planuri să fac când habar n-am ce mă așteaptă.

– Îți faci prea multe griji din orice. Un pic de risc face viața mai picantă.

– Bănuiesc că depinde de natura riscului.

În timp ce Kit se îndrepta spre scări, Harrison auzi răsunând în saloon râsul răgușit al lui Jessye, care-și mâna în noapte ultimii clienți prin ușile batante. Se întrebă ce spuseseră de o făcuseră să râdă așa dezlănțuit. I se părea că în râsul acela plutea o undă de neîncredere.

Privi apoi scena în care ea vorbea cu tatăl ei și-i zâmbea în tot acest timp. Nu-și amintea să-i fi zâmbit vreodată tatălui lui – sau invers.

Ea își bătu cu afecțiune tatăl pe spatele ușor încovoiat, după care ieși pe o ușă ce dădea, din câte știa el, în camera din spate. Reveni cu o găleată cu apă ca să curețe podeaua până avea să lucească. Momentele lui preferate din noapte erau atunci când ea freca în genunchi mizeria. Șoldurile ei se mișcau circular, la fel ca mâinile, și nu se putea gândi decât ce mare plăcere i-ar fi făcut să se afle sub ea.

Ea refuzase însă *acea* propunere de nenumărate ori. Îi spusese că nu era genul *acela* de femeie, dar el se îndoia de vorbele ei, pentru că nu întâlnise încă vreuna care să servească pe la mese și să nu fie așa.

Mișcările tatălui ei îi atraseră atenția când individul, slab, dar vânos, traversa saloonul. Capul îi era presărat cu smocuri de păr de un roșu mai deschis decât al fiicei lui. Ochii lui verzi aveau o licărire dură.

– Vreau să vorbim.

Harrison flutură o mână către scaunul pe care-l eliberase Kit.

– Te rog, ia loc, atunci.

Jonah Kane își lăsă corpul subțire să alunece pe scaun.

– O să fiu sincer cu tine. Nu sunt de acord ca Jessye să meargă cu voi în călătoria asta.

– Nici eu, dar e foarte încăpățânată.

Jonah chicoti și se frecă în barba zbârlită.

– Ea îi zice independență. Cică din moment ce are douăzeci și unu de ani, e mare. Nu-și dă seama că pentru un tată, fiica lui rămâne toată viața un copil.

Harrison se simți de parcă l-ar fi pălmuit cineva.

– Are doar douăzeci și unu de ani?!

Jonah își miji ochii urduroși.

– Cât de mare credeai că e?

– Un pic mai mare.

N-o întrebase niciodată ce vârstă avea, mereu o crezuse apropiată de cei douăzeci și opt de ani ai lui. Își imaginase că era o femeie cu experiență, care muncea într-un saloon, înconjurată toată noaptea de bărbați, dar dacă avea doar douăzeci și unu de ani... Sfinte Dumnezeule, putea fi adevărat ce pretindea ea? Era încă inocentă? Poate că refuzurile ei nu aveau nimic de-a face cu el, ci cu puritatea ei.

– E tânără, dar nu-i place să recunoască, zise Jonah.

Harrison fu surprins să vadă lacrimi sclipind în ochii bătrânului înainte ca acesta să se aplece spre el cu o privire de fier.

– A fost rănită. Inima i-a fost făcută bucăți și aruncată ca momeală pentru vulturi. Nu vreau s-o văd iarăși la fel.

– Nu avem nici o intenție s-o rănim. Ea e investitorul nostru în afacerea asta și va avea parte de tot respectul și considerația noastră.

Jonah miji ochii.

– Când se mână vitele, sunt multe nopți lungi. Dacă vine înapoi cu cea mai mică zgârietură pe inimă, îți tai *cojones* și ți le dau să le mănânci.

Harrison tuși. Texanii ăștia foloseau așa de des cuvinte spaniole, că uneori îi era dificil să urmărească conversațiile lor, dar prinsese esența.

– Treaba asta mă va face să nu mai pot avea urmași?

– Ai face bine să iei aminte!

– Atunci am să țin cont de amenințarea ta pe durata călătoriei noastre.

– Fă ce vrei, numai nu uita ce ți-am zis.

Jonah se ridică și începu să ridice scaunele pe mese.

Harrison își frecă degetele prin barba groasă, întrebându-se de ce, dintre toate lucrurile pe care Jonah tocmai i le dezvăluise, mai tare îl deranja că un individ îi frânsese inima lui Jessye decât ideea de a fi transformat într-un eunuc.

Nu bănuise niciodată că atitudinea ei dură era o formă de autoapărare. Păcat! Nu-l interesa să repare inimi care fuseseră cândva frânte. O inimă frântă rămâne un mozaic etern de piese rupte, mai delicată și dispusă să se frângă din nou la cel mai mic seism.

Experiența îl învățase acest adevăr lamentabil.

Jessye Kane stătea afară, în fața saloonului tatălui ei și trăgea adânc aer în piept, lăsând ca răcoarea aerului de toamnă să ducă departe de ea duhoarea de alcool vărsat și fum de tutun. Privi spre stelele care scânteiau pe cerul nopții precum niște diamante pe o catifea neagră. În următoarele luni, avea să doarmă sub ele și le va folosi drept ghid în călătoria ei.

La capătul acelei perioade, dacă totul se desfășura conform așteptărilor, avea să transforme modestele ei economii într-o sumă considerabilă de bani. Spre deosebire de Harry, care era motivat de ambiție, ea era inspirată de teamă, teama că indiferent cât de puternică era, niciodată nu avea să fie suficient de puternică pentru a-și proteja sufletul.

Și inima ei se afla fără doar și poate în pericol. Imaginea mărcii i se întipărise în mine. „Texas Lady." Nume ales pentru ea. Niciodată în viața ei nu se simțise o doamnă, nu una adevărată. Fusese nevoită să coboare cu picioarele pe pământ și să-și amintească cu cine avea de-a face: un bărbat renumit pentru că trișa, un bărbat care dădea de înțeles că voia să se culce cu ea.

Cât lucrase pe câmpurile de bumbac ale lui Abbie Westland pe timpul recoltei de vară, Jessye aflase că Harry avea tendința să stea la umbră, să mănânce pepene roșu și să distreze copii făcând diverse trucuri cu cărțile de joc. Participa la cules doar când Grayson Rhodes îi aducea un sac gol. Și imediat ce-l privea din nou, îl vedea așezat tot la umbră, fără să facă nimic.

Avea să aibă parte de o trezire la realitate brutală. N-o să mai apuce să taie frunză la câini cât timp dura drumul cu vitele.

Întorcând ușor capul, ridică privirea spre ferestrele de la etajul al doilea, unde erau găzduiți oaspeții care plăteau. Camera închiriata de Harry se afla vizavi de a lui Kit, despărțite de un hol lung și îngust.

Văzu lumina slabă a lămpii luminând fereastra – fereastra lui Harry. Nu voia să se gândească la ce făcea în clipa aceea Harry, dar nu părea să reușească.

Se dezbrăca probabil de hainele alea elegante pe care le purta, haine care ar fi făcut orice alt bărbat să arate ca un filfizon. O enerva

că de fiecare dată când ea se așeza lângă el la o masă de joc, simțea arăta ca naiba, în comparație cu el, care era plin de farmec și sofisticat.

Hoinărind prin câmpurile de bumbac, se bronzase. Când amesteca un pachet de cărți, degetele lui abile o fascinau. Avea o atingere așa de ușoară, încât cărțile abia șopteau când le alegea, și ea își impunea atunci să se lupte cu viziunea acelor mâini plimbându-se pe corpul ei cu aceeași experiență cu care mânuiau cărțile.

Se bucura de ciorovăiala lor verbală, se simțea provocată de capacitatea lui de a câștiga mereu cu mâna pe care o împărțea. Din considerație pentru suspiciunea ei, el juca cu mânecile ridicate, pentru ca ea să știe că nu folosea alte buzunare sau ustensile care să-i ofere cărțile de care avea nevoie. Dar ea mai știa că antebrațele lui nu erau plăpânde și albe ca ale unui bărbat care-și petrecuse viața în huzur. Venele pulsau pe sub pielea lui, iar mușchii păreau încordați chiar și când brațele lui erau în repaus. Nu avea sens, dar nimic legat de el nu avea.

La naiba, ce mult i-ar fi plăcut să-și dea seama cum trișa. Poate că atunci nu s-ar mai uita la el cu o intensitate vecină cu obsesia. Dumnezeu să o ajute, memorase aproape fiecare centimetru din el, încercând să-l prindă când o înșela.

El jura că nu trișa niciodată când juca cu ea, dar ea știa că asta era o minciună sfruntată – altfel, ar câștiga și ea din când în când. Nu era o jucătoare de poker chiar atât de slabă.

Acum, Harrison avea nevoie de ea – sau mai precis, avea nevoie de banii ei. Ar fi putut să-i dea fără vreo obligație dacă nu-i spunea mereu „Jessye, iubire". Avea încredere în acel alint cam cât avea încredere în el. Știa că n-o iubea, și considera că folosirea cuvântului batjocorea un sentiment care avea puterea de a răni fără milă și de a vindeca necondiționat.

Lumina de la fereastra lui se stinse și își dădu seama că el se culcase. Nu îndrăzni să se gândească la ce ar fi putut să *nu* poarte când dormea. De fiecare dată când îi schimba așternuturile se întreba dacă cunoscuseră atingerea mâinii lui goale... a stomacului... a fundului...

Sau dormea fără ca pielea să suporte altceva decât mângâierea aerului nopții?

Închise strâns ochii și își întoarse capul. Jurase să nu mai aibă de-a face cu vreun bărbat până nu ajungea să fie o femeie independentă, deși Harry avea un fel năucitor de-a o face să regrete jurământul ăsta.

Pierduse numărătoarea de câte ori o invitase să i se alăture sub pătura lui. Vocea lui avea un ritm provocator, dar ochii lui, o, Doamne, ochii lui ca de smarald exprimau o vulnerabilitate care o făcea să fie și curioasă, și temătoare. Nu era deloc așa de simplu precum părea.

Un jucător care risca mult manipula cărțile, folosea cuvinte tari și îi plăcea să bea tărie. Cu toate astea, mai avea o fațetă, la fel cum ai întorce un diamant și i-ai vedea strălucirea dintr-un alt unghi. O aroganță în felul cum își rostea numele. Era al doilea fiu al unui conte, trimis aici să-și croiască drum prin viață.

Cu vite, se gândi ea, avea toate șansele să reușească. Ea știa multe despre vite. Înainte de război, cunoscuse un bărbat care mâna longhorni[1] spre California. Gerald Milton. Lui îi plăcea să vorbească, și ei, să asculte.

Nu o privise așa cum o făceau majoritatea bărbaților – ca pe whisky-ul de care te bucuri seara și uiți când se face ziuă.

Aflase prea târziu că în spatele privirii lui inocente se ascundeau o mulțime de defecte.

– Jessye?

Privind peste umăr, ea zâmbi cu căldură.

– Hei, tată!

Tatăl ei apăru în pragul ușii ce dădea spre camerele unde dormeau ei, în spatele saloonului.

– Bănuiesc că nu te pot convinge să nu te duci, zise el.

Întorcându-și privirea spre stele, ea își petrecu mâinile în jurul taliei.

– Nu.

– O să fie mulți bărbați...

– Pot să-mi port de grijă în preajma bărbaților. Și apoi, o să fiu îmbrăcată ca ei. După câteva zile, vor uita că sunt femeie.

– Sunt mulți kilometri în afara orașelor. E puțin probabil să uite.

– Voi fi bine, tată.

Îi auzi oftatul purtat de vânt.

– Ești ca maică-ta, să știi. Încăpățânată, hotărâtă. Nu pot să nu mă gândesc c-ar fi fost cu totul altfel dacă n-ar fi murit când aveai șapte ani.

Ea se întoarse puțin ca să stea față în față cu el.

– Lucrurile n-au ieșit chiar așa de rău.

El clătină din cap.

[1] Vite cu coarne lungi (n.tr.)

– Nu te-ar fi lăsat să lucrezi într-un saloon.

– Îmi place să lucrez într-un saloon. Dac-o să fac suficienți bani cu vitele astea, mă gândesc că putem adăuga scena aia de care ai vorbit mereu – cu cortine de catifea roșie ce se deschid și se închid. Am putea organiza spectacole de divertisment. Cu o cântăreață sau două. Asta ar aduce mai mulți clienți și ar crește profitul.

Văzu în lumina lunii fața brăzdată de riduri a tatălui ei, care arăta acum mult, mult mai bătrân.

– De-asta vrei să faci așa o nebunie... pentru un vis de-al meu?

– Nu, tată, o fac pentru mine.

Ea îl auzi pufnind.

– Atunci ai grijă, fato, că dacă pățești ceva... n-aș mai avea motiv să trăiesc.

Ea își aruncă brațele pe după gâtul lui și-l îmbrățișă strâns.

– Nu mi se va întâmpla nimic.

Brațele lui subțiri o cuprinseră, la rândul lor. Cândva crezuse că toți bărbații iubesc necondiționat, la fel de intens ca tatăl ei.

El o bătu pe spate și se desfăcu din îmbrățișarea ei.

– Ca să știi, i-am spus lui Bainbridge că-l castrez dacă te rănește.

Ea râse ușor.

– Nu mă va răni, tată.

Nici un bărbat n-o va mai răni vreodată, pentru că nu va mai lăsa pe nimeni să se apropie suficient de ea.

El pufni din nou și își frecă ochii.

– Mă duc să vorbesc cu maică-te să facă o minune. S-ar putea să-ți transmită prin mine niște vorbe de duh, înainte să pleci.

Îl privi cum se îndepărtează în umbrele nopții, spre biserica de la capătul orașului și micul cimitir din spatele ei. Se întrebă dacă mama ei știuse cu adevărat cât de mult o iubise tatăl ei.

Într-o vreme, Jessye visase să ofere și să primească o dragoste la fel de mare. Dar acum încetase să mai viseze.

La șaptesprezece ani îi fusese smulsă inima din piept. Jurase că niciodată nu va mai depinde de un bărbat sau de bani. Aranjamentul ăsta cu Harry și Kit îi garanta că avea să-și poată ține promisiunea.

– Are dreptate, să știi, se auzi o voce groasă în noapte. Ar trebui să rămâi aici.

Jessye se întoarse cu inima bătându-i puternic. Harry stătea la marginea umbrelor, o siluetă păzită de întuneric. Nu mai purta haina și vesta. Câțiva nasturi de la cămașa lui albă erau desfăcuți de parcă ar fi avut de gând să se dezbrace, dar se răzgândise. Părul negru și

barba îi încadrau chipul, accentuându-i ochii verzi și transformând-o în prizoniera privirii lui. Înghiți cu greu.

– Credeam că te-ai culcat.

– Și eu credeam la fel, pân-am văzut că te uitai spre fereastra mea.

– Nu mă uitam spre fereastra ta. Mă uitam prin jur și fereastra ta era pe-acolo. Și apoi, va trece destul timp până vei mai dormi într-un pat ca lumea. Ai face bine să te-ntorci sus, la tine în cameră, și să te bucuri cât mai poți de confortul unei saltele.

Pe chipul lui se întinse un zâmbet leneș.

– Nu mă bucur *niciodată* când sunt singur în pat.

Ea chicoti pe un ton jos.

– Nu mă îndoiesc că următoarele tale cuvinte vor fi o invitație la tine în pat. Servesc de prea multă vreme băuturi ca să fi auzit tot ce se putea auzi și să știu că vorbele dulci dispar odată cu efectul whisky-ului.

– Ale mele nu.

Ea râse.

– Ești mai priceput la vorbe ca alții, Harry. Asta trebuie să recunosc, și, dac-aș avea un dolar pentru fiecare invitație de-a urca împreună cu tine scările alea, n-ar mai trebui să plec la drum cu vitele.

El făcu un pas spre ea, micșorând distanța dintre ei până când îi simți căldura trupului alungând aerul rece al nopții.

– De ce vii cu noi, Jessye? Cred că-ți dai seama că această călătorie cu bărbați îți va distruge reputația.

– Am muncit toată viața într-un saloon. N-am ce reputație să apăr.

– Din câte am auzit, nopțile pe drum cu vitele nu sunt doar lungi, ci și solitare.

Degetul lui alunecă lent de-a lungul gâtului ei. O căldură intensă crescu în ea precum flăcările care se aprind, promițând să o mistuie.

– Atunci vino sus cu mine, șopti el pe o voce joasă, seducătoare. Plăcerea fizică poate alina singurătatea fără să implice inima.

Simți cum corpul și determinarea i se topesc, dar amintirile dulci-amărui o împiedicară să se întindă spre el și îi permiseră să vorbească pe un ton calm, ce-i ascundea tulburarea.

– Nu și-n cazul meu, Harry. Ți-am mai spus și altă dată, nu sunt genul *ăla* de femeie. Nu pot fi convinsă de un ticălos elocvent. Și apoi, deja te-am categorisit ca un bărbat care nu-și poate permite să mă aibă.

– Spune prețul.
– Iubirea.

O tăcere grea pătrunse aerul și ea își dădu seama că-i ceruse singurul lucru pe care el nu i-l va putea da vreodată. Harry își retrase mâna și răceala se lăsă între ei ca un vânt rece dinspre nord.

El se înclină un pic.

– Îți urez noapte bună.

Jessye își cuprinse mijlocul cu brațele și-l privi cum urcă scările, știind că și el, și tatăl ei aveau dreptate. Ar trebui să nu se ducă nicăieri.

Pentru că, dacă era să fie onestă cu ea însăși, Harrison Bainbridge avea puterea de a distruge rămășițele fragmentate ale inimii ei frânte.

Capitolul 2



Cu Kit și Grayson Rhodes flancându-l, Harrison trecu peste câmpurile unde tremuraseră cândva în vânt capsulele de bumbac. Credea că Grayson se aranjase destul de bine când se căsătorise cu Abigail Westland. În afară de pământ, se alesese cu trei copii din prima ei căsătorie și cu iubirea ei aprigă și nemuritoare.

– Abbie zice că aduce ghinion să ai o femeie la mânat vitele, murmură gânditor Gray.

Harrison se opri din mers și se întoarse brusc spre prietenul lui.

– Fără banii lui Jessye, puteam uita de afacerea cu vitele.

– Nu pot înțelege de ce și-ar risca reputația mergând cu tine.

– Abbie nu și-a riscat reputația când ți-a permis să rămâi la ea fără beneficiile căsătoriei? întrebă Harrison, părându-i-se ciudat că susținea o idee, fără să fie adeptul ei.

– Am dormit în hambar.

– Jessye va dormi pe propria saltea de paie, îl asigură Harrison.

Gray își miji ochii albaștri.

– Poate vreo două-trei nopți...

– Pe toată durata drumului. Harrison privi spre veranda din față, unde Jessye vorbea cu soția lui Gray. Jessye purta haine asemănătoare cu ale lui; o cămașă din flanel simplă, o vestă pe măsură, cizme, o bandană roșie și pantaloni de lână. Sfinte Dumnezeule, deja i se făcuse dor de îmbrăcămintea lui fină. Când vor ajunge la capătul drumului, nu va mai sta o zi îmbrăcat ca un om obișnuit. Nu o interesează bărbații, mai zise el.

– Dar ei cu siguranță se vor arăta interesați de ea, îl asigură Gray.

Harrison se temea că asta va fi problema. De când ieșise din saloon și îi văzuse linia perfectă a șoldurilor și a picioarelor ascunse înainte de o fustă, nu putuse să-și ia ochii de la ea.

– Ea crede că, îmbrăcată așa, bărbații nu vor observa că-i femeie.

– Asta-i cam greu, zise Kit. Eu sunt de părere că toate femeile ar trebui să poarte pantaloni. Îmi place cum le scot în evidență fundurile.

Harrison avu iraționala dorință de a-i scoate ochii prietenului său.

– Este partenera ta de afaceri, izbucni el.

Kit întoarse capul.

– Da, și-ar trebui să fie și-a ta.

– Despre ce vorbiți? întrebă Gray.

– Nimic important. O lași baltă? îi ceru Harrison lui Kit, uitându-se în ochii lui.

– N-are sens să nu te accepte ca partener, ca să nu mai spun că ușurința cu care-ai acceptat termenii înțelegerii mă scoate din sărite. Nu-ți stă în fire să renunți fără o luptă...

– N-am renunțat.

În ochii de un albastru-deschis ai lui Kit străluci interesul.

– Ar fi trebuit să știu. Pentru Dumnezeu, de ce nu ți-ai susținut cazul aseară?

– Pentru că atunci când jucăm poker, pur și simplu ador expresia de neîncredere de pe chipul ei când zice că trișez... doar ca să descopere că nu trișam. Mă consideră un filfizon încrezut. Dar nu mă îndoiesc că va veni un moment când își va da seama că eu chiar am o mână câștigătoare. Și atunci, când voi fi martorul momentului trezirii ei la realitate, va fi ca un adevărat balsam pentru – căută un cuvânt care să nu exprime adevărul despre ce simțise el: umilință, furie, indignare – *junghiul* mândriei mele, ceea ce face să merite jocul.

– Sper să nu dureze mult, zise Kit. Chiar dacă tu ai acceptat condițiile, pe mine nu mă mulțumesc.

– Dar sper că te vei strădui s-o protejezi, nu? insistă Harrison.

– Aș zice se se poate apăra și singură, cu arma aia prinsă la coapsă.

– Din moment ce ea m-a învățat cum să mânuiesc o armă, te asigur că știe bine cum s-o folosească, zise Gray.

Harrison atinse patul armei lipite de propriul șold.

– Și pe noi tot ea ne-a învățat.

Îl enervase să vadă ușurința cu care ea mânuise arma.

– Tu de ce nu porți armă, Kit? întrebă Gray.

– Prefer pușca Henry. E mai precisă și are cincisprezece cartușe pentru foc repetat. Și apoi, nu-mi place să simt greutatea pistolului. Parcă mă face să-mi pierd echilibrul.

– Ai putea să porți câte unul pe fiecare parte, sugeră Harrison rânjind.

– În afară de a le folosi la vânătoare, nu-mi imaginez să fac altceva cu ele. E-așa de sălbatic.

– Sunt de acord, zise Gray încet. În ziua în care l-am înfruntat pe soțul lui Abbie, mi-am dat seama că nu-i deloc o onoare să folosești chestiile alea nenorocite. Am jurat atunci să nu mai port niciodată așa ceva.

– Ar trebui să vii cu noi, zise Harrison, vrând să schimbe subiectul.

Gray clătină din cap.

– Mai demult, am fost obligat s-o părăsesc pe Abbie. Aum, numai moartea mă va lua de lângă ea.

– Cât de sentimental! bolborosi Harrison.

– Ăsta-i adevărul, îl asigură Gray.

Harrison nu se îndoia de spusele lui Gray, dar își dădu seama că invidia felul vehement în care se apăra prietenul său. Împinse cu vârful rotund al cizmei într-o bucată de cârpă de bumbac înnegrită.

– Doar nu te apuci de plantat bumbac?

Gray ridică din umeri.

– Nu știu sigur ce vom face. Își privi mâinile. Urăsc să merg la cules.

– Ce-ai zice dacă ați folosi pământul ca pășune pentru vite? întrebă Kit.

Gray își scoase pălăria de paie și își trecu degetele prin părul blond.

– Îmi dezvolți un pic?

– Jessye zice că până la primăvară nu putem pleca cu vitele spre nord. Zice că doar un nebun ar mâna cireada pe timp de iarnă.

– Și atunci de ce plecați acum? De ce nu așteptați până la primăvară? întrebă Gray.

– Vitele sunt împrăștiate prin tot statul, mai ales prin vest și sud. Trebuie să le adunăm și să le mutăm într-un singur loc, unde le putem ține până când suntem pregătiți să le mânăm spre nord.

– Bănuiesc că-mi vei spune tot ce trebuie să știu ca să am grijă de vitele astea.

Kit rânji.

– Pe scurt, le ții să nu hoinărească aiurea.

– Voi avea nevoie de un gard.

– Jessye zice că gardurile de lemn nu sunt practice, interveni Harrison, deși nu văd ce rău ar fi să ai un soi de bariere.

-Nu-mi pot imagina ca Abbie să renunțe complet la bumbac, dar să ținem vitele aici ar fi o idee, zise Gray. Am putea folosi balega ca fertilizator.

-Atunci rămâne stabilit. După ce începem să adunăm vitele, vom angaja probabil oameni. O să ți-i trimit cu o scrisoare de recomandare.

-Și ce fac cu oamenii? întrebă Gray.

-Îi hrănești. Îi lași să doarmă o noapte în hambar. Apoi vor veni înapoi să mai ia alte vite.

-Parcă ziceai mai devreme că trebuie doar să supraveghez vitele. Acum trebuie să vă hrănesc și să vă găzduiesc și oamenii? Vreau să știu tot, Kit, absolut tot.

Harrison se îndepărtă de prietenii lui și de murmurul vocilor lor. Nu-l interesau detaliile. În ceea ce-o privea pe Jessye, lucrurile stăteau altfel. Ultima noapte pe care și-o petrecuse într-un pat nu fusese deloc confortabilă. Nu putuse închide un ochi pentru că prin minte i se perindau constant gânduri legate de ea.

Încercase să se concentreze asupra altor femei pe care le cunoscuse, grațioase, frumoase, elegante. Femei care zâmbeau dulce, râdeau delicat și îl credeau cu mult mai inteligent decât ele.

Plictisitoare. Fiecare imagine îl plictisise. Acele femei erau total opusul celei care avea să călătorească cu ei. Nu și-o putea imagina gătită și participând la un bal. Era sigur că nu ar fi făcut o reverență în fața nimănui și limbajul ei direct le-ar fi provocat un leșin matroanelor, deși vocea ei răgușită, cu dicție clară, ar fi atras cu siguranță atenția celor de sex opus. De imaginea *asta* nu-i prea păsa.

O privi pe Jessye cum se așază pe jos să vorbească cu fiul cel mic al lui Abbie, fără să-i pese câtuși de puțin ca va porni la drum plină de praf. Îl prinse în brațe pe Micah. El strigă, și apoi râsul lui se amestecă cu chicotelile lui Jessye în timp ce se gâdilau unul pe celălalt, ridicând un nor de praf.

O durere surdă se făcu simțită în pieptul lui Harrison. Niciodată în viața lui nu fusese gâdilat de cineva. Niciodată în copilăria lui nu râsese.

Durerea se intensifică, ajungând să-l strângă insuportabil.

În noaptea trecută, Jessye își dezvăluise prețul printr-un cuvânt tulburător, preț pe care el știa că nu l-ar putea plăti niciodată.

Iubire.

Nu știa nimic despre iubire, doar să disprețuiască decepțiile și să-și bată joc de falsele ei virtuți.

Dar pe măsură ce răsăritul o împrejmuia într-un nimb de lumină mută, el nu putea nega că ceva îl atrăgea la ea.

Să *nu* ajungă una dintre cuceririle lui avea să-i pună la încercare textura morală.

Din păcate pentru ei amândoi, se temea că materialul era uzat și găurit.

Prinzând brațele nerăbdătoare ale lui Micah, Jessye îl trase spre ea.

-Mă predau! strigă ea râzând. Ai câștigat.

El se ridică din poala ei și arătă spre ochelarii care-i măreau ochii violeți.

-Și vezi că n-au căzut. Trase de o mică fâșie de piele atașată de sârma care îi încercuia urechile și se lega în spatele capului. Tati a făcut asta ca să-i țină, așa că atunci când o să fiu cavaler, nu vor cădea.

-Tatăl tău e un om deștept.

El încuviință din cap, părul întunecat căzându-i pe frunte.

-Trebuie doar să-l învățăm să vorbească corect.

Sări în picioare și se îndreptă spre fratele și sora lui mai mari, care se uitau la cai.

Jessye se ridică în picioare, scuturându-se de praf și îi zâmbi lui Abbie.

-Nu-mi pot imagina că la educația pe care o are soțul tău, copiii cred că el nu vorbește corect, zise ea.

-Nu e vorba neapărat de cuvinte, ci de felul cum le pronunță. Li se pare ciudat accentul lui, recunoscu Abbie.

Era singura femeie din Fortune care o făcuse pe Jessye să se simtă bine-venită. Din acest motiv o ajutase la culesul bumbacului toată vara trecută.

-Ție ți se pare că vorbește ciudat?

-Nu, zise Abbie nostalgică. Îmi place accentul lui, dar eu iubesc totul la el.

-E bine că-l văd ca pe tatăl lor.

-Nici nu-i greu, când le acordă așa de multă atenție. Se poartă cu ei așa cum ai făcut tu cu Micah mai devreme. Ai fi o mamă minunată, Jessye.

Suferința regretelor inevitabile amenința să o lovească. O îndepărtă gândindu-se la oferta lui Harry, o ofertă care-i fusese făcută și de alți bărbați: uniunea corpurilor, fără inimi.

–Asta-i puțin probabil să se întâmple, Abbie. O femeie are nevoie de un soț ca să aibă copii, și eu sunt genul de femeie căreia bărbații îi propun o noapte, nu o viață.

–Nu te subestima, Jessye. Ai multe de oferit.

Mult bagaj pe care ea nu credea că un bărbat întreg la cap era dispus să o ajute să-l care.

–N-ai cunoscut încă bărbatul potrivit, adăugă Abbie. O să cunoști mulți bărbați pe drumul ăsta cu vitele.

Jessye simți privirea tulburătoare a lui Harry poposind asupra ei. Ignoră dorința de a se uita fix la el, se întoarse un pic și își lipi umărul de un stâlp.

–Nu caut un soț. Caut independență.

–Nu-mi vine să cred că pleci într-adevăr în călătoria asta, zise Abbie, entuziasmată.

–Mi-a fost teamă că Harry va pune mâna pe bani și-i va juca înainte să ajungă cu vitele la piață, recunoscu ea.

–N-ai încredere în el, atunci? întrebă surprinsă Abbie.

Jessye se uită în jos spre cizmele ei.

–N-am încredere în el când vine vorba de bani. Dar nu cred că mă va răni. Dacă încearcă, îl împușc. Ridică privirea. Cât de bine-l cunoști?

–Cam deloc. El și Grayson sunt prieteni, dar lui Harry nu-i place deloc să culeagă bumbac și rareori vine în vizită.

Jessye pufni.

–Mi-l aduc aminte cum stătea mai mult la umbră.

Abbie zâmbi cu căldură.

–Grayson obișnuia să se enerveze așa de tare când îl vedea.

–Nu pot să zic că nu-i dau dreptate.

–Grayson a zis că Harry este un as al cărților de joc, așa că degetele lui abile ar putea jumuli mai repede bumbacul. A fost uimitor să-l privesc.

Jessye se simți ca și cum cineva o învârtise până amețise. Discutau despre același bărbat, același lucru?

–Mă refer la Harrison Bainbridge.

–Știu. El și Grayson au făcut un pact. Harry nu voia să culeagă bumbac, dar a fost de acord că va umple la fel de mulți saci câți umplea Grayson. Așa că atunci când sacul lui Harry era plin, se așeza la umbră până îl prindea Grayson din urmă.

Jessye se întoarse și se uită către câmp, amintindu-și de zilele lungi, fierbinți și grele de vară.

–Eu nu l-am văzut niciodată cu sacii plini, zise ea încet.

–Grayson obișnuia să-i spună că, dacă ar fi continuat să culeagă, am fi terminat cu toții mult mai repede. Harry nu credea că trebuia să facă mai mult decât partea lui. Nu m-am putut plânge, văzând că depunea același efort ca Grayson, ceea ce nu puteam spune și despre mine.

Jessye simți junghiul vinovăției când își aminti cum Kit își apărase prietenul seara trecută. Era încă furios. Salutul lui din acea dimineață fusese scurt și foarte englezesc. Harry, pe de altă parte, nu părea să-i poarte pică. Oare pentru că-i dădea dreptate când își exprimase părerea despre el sau avea planuri s-o manipuleze la fel de ușor ca pe cărți?

–Va trebui să facă mai mult decât partea lui, pe drumul cu vitele, zise ea absentă. Nu putem tolera trântori.

–I-am spus lui Grayson c-ar trebui să se ducă cu ei, dar nu vrea să plece... din cauza copilului.

Jessye privi spre burta lui Abbie și simți o împunsătură de invidie.

–Eu cred că amândoi sunteți motivul pentru care rămâne.

–Oricare ar fi motivul, mă bucur că nu pleacă. Doar că nu vreau în viitor să se uite în urmă și să regrete c-a ratat această călătorie.

–Mariajul vostru m-a luat prin surprindere. Credeam că englezii ăștia sunt doar în trecere.

–Și eu credeam la fel, dar Grayson a găsit un motiv să rămână.

Expresia de iubire tandră care strălucea în ochii lui Abbie când privea spre locul unde stătea soțul ei provocă o durere neașteptat de adânc în pieptul lui Jessye. Pentru ceea ce crezuse cândva că avusese, pentru ceea ce știa acum că nu posedase niciodată.

–Ar fi bine să plecăm. Ni se scurge ziua printre degete, anunță Jessye.

Abbie își petrecu brațele în jurul lui Jessye și o îmbrățișă puternic.

–Ai grijă. Englezii sunt mai mult decât par la prima vedere.

Jessye încuviință din cap, dându-și dintr-odată seama că asta era cea mai mare teamă a ei.

Stând pe un buștean, Harrison privea cum se ridică scânteile focului în timp ce stelele îi priveau. Nu cunoscuse niciodată o asemenea pace.

–Harry, încep să cred că ai o relație intimă cu pachetul ăsta de cărți, mă jur.

Harrison privi în ochii verzi și frumoși ai lui Jessye. Deși nu-i văzuse niciodată desfăcut părul roșu strălucitor, avea impresia că era la fel de neîmblânzit ca ea, pentru că șuvițe buclate își căutau permanent libertatea, încercuindu-i chipul și oferind iluzia unei coroane glorioase.

Momentan, își strâmba gura senzuală în așa fel încât să poată sufla constant peste șuvițele libere – ceea ce indica faptul că avea trei cărți la fel sau mai bine.

Lui Harrison îi plăcea la nebunie pokerul. După ce sosise în Texas, învățase repede jocul. Avea multe posibilități, iar provocarea era să te asiguri că abia îți puteai bate adversarul. Învățase pe propria piele că o chintă roială nu venea niciodată de trei ori într-o seară.

Fusese norocos că domnii cu care jucase în Galveston doar îi rupseseră mâna și nu-l înecaseră în apele golfului. Nu era sigur că tatăl lui ar fi înțeles ironia morții lui. Acesta se temuse că datoriile lui la jocurile de noroc aveau să-l facă să sfârșească în Tamisa, așa că îl trimisese în Texas pentru o schimbare de peisaj.

Își îndoi degetele, încercând să înlăture înțepeneala care uneori își făcea simțită prezența, amintindu-i de nebunia lui.

– Te doare mâna? întrebă ea.

– Înțepenește uneori dacă n-o mișc. Voiai să mi-o săruți ca să treacă?

Răspunsul ei fu o privire plină de dezgust menită să-l gonească rușinat într-un colț. Nu funcționa niciodată.

– Nu pot să cred că le-ai tras țeapă unora și-ai fost prins.

– Nu m-au prins trișând. Au presupus că n-am fost onest pentru c-am fost binecuvântat cu trei chinte roiale în seara aia. Nu i-am putut convinge c-am avut doar noroc.

– Nu i-ai putut convinge pentru că nimeni nu este așa de norocos. Clar trișai, nu aveai cum altfel. Mă întreb atunci cât de înțelept este să finanțez drumul ăsta cu vite.

– Pe tine nu te-am păcălit niciodată, Jessye, iubire.

– Dovedește-o.

Ea puse cărțile jos. Trei regine.

Din păcate, acum nu mai putea să se întindă spre pachet și să-și schimbe cărțile fără ca ea să observe.

– Zeița Fortuna îmi zâmbește în seara asta, zise el punând jos un full house.

Ea pufni într-o manieră deloc potrivită pentru o doamnă.

– Nu știu cum reușești, dar sunt convinsă că trișezi de fiecare dată.

– Jessye, iubire, nu te-aș păcăli niciodată.

Ea îl luă peste picior.

– L-ai păcăli și pe diavol dacă ai putea.

El îi zâmbi dezarmant.

– Asta aș face-o, dar n-aș păcăli niciodată un înger.

– Eu nu sunt un înger.

El își apăsă palma care-l durea peste inimă.

– Și eu nu sunt de acord.

Culese micul câștig de pe jos. Ea nu paria mai mult de doi cenți pe mână, ceea ce făcea ca acumularea unei averi să fie un țel îndepărtat.

– Încă o mână, Jessye, și voi încerca să-ți dovedesc că nu trișez.

– Nu. Ai câștigat destul de la mine în seara asta.

O privi cum se chircește în fața focului și își toarnă cafea în micuța ei cană. Încercă să-și imagineze femeile pe care le cunoscuse în Anglia călărind din zori până mult după apus fără să se plângă o dată – și în minte nu-i apăru nici o imagine.

Nu le putea vedea ridicând un cort de campanie sau făcând focul ca să gătească iepurele pe care îl împușcaseră și jupuiseră cu câteva momente înainte. Dar Jessye făcea toate astea, părând să se bucure de independența pe care stomacul ei rezistent i-o oferea.

– Aș aprecia dacă voi doi ați putea să nu vorbiți așa tare în noaptea asta, zise Kit în timp ce-și întindea păturile pe pământ, lângă căruța cu provizii. Aș vrea să dorm bine.

Jessye privi spre Harry, și el văzu cum i se îmbujorează puțin obrajii. Îi plăcea camaraderia dintre ei pe măsură ce noaptea se lăsa.

– Stau eu prima de veghe, zise ea, plantându-și fundul pe pământ și lipindu-și spatele de un buștean.

Se blestemă că invidia praful și lemnul putrezit, dar Kit avusese dreptate. Hainele pe care le purta nu ajutau un bărbat să uite că era femeie. Absența jupoanelor și a corsetelor o făcea și mai atrăgătoare, pentru că atât de mică era distanța dintre pielea ei și aer. Cu doar un nasture sau doi desfăcuți, palma lui i-o putea atinge. Alungă cu mare efort gândurile rătăcitoare. Ea nu-i dorea corpul fără să aibă și inima lui, iar el nu avea o inimă de dăruit.

– Știu c-am făcut amândoi asta cu două nopți înainte, dar încă nu mi-am dat exact seama ce veghem, zise el.

Ea ridică din umeri.

– Animale. *Desperados*. Vite speriate. Privi prin el. Când vom aduna niște vaci, va trebui să le cânți ca să le calmezi pe timpul nopții.

– Să le cânt? Sigur glumești.

– Nu. Așa se face.

– Cântatul lui Kit va pune probabil animalele să fugă.

– Te-am auzit, mormăi Kit, continuând să-și aranjeze păturile. Să știi c-am cântat în corul bisericii.

– Asta nu înseamnă că știi să cânți, sublinie Harrison. Înseamnă doar că maică-ta nu voia să se ocupe de tine în timpul slujbei.

– Maică-mea mă adora. M-ar fi ținut lângă ea până împlineam optzeci de ani. Mai degrabă taică-meu nu voia să-și bată capul cu mine.

Simți tonul melancolic din vocea lui Kit, la fel de vag ca o umbră. Cât de greu trebuie să-i fi fost să crească văzând că cineva care arăta exact ca el primea toată iubirea și atenția contelui de Ravenleigh, în timp ce el nu primea nimic. Cu toate astea, cunoscuse adorația mamei lui.

Harrison cunoscuse doar ura mamei lui.

– Dacă reușim să adunăm vitele alea pe care le-am văzut în după-amiaza asta, noaptea viitoare vă testez pe amândoi, zise Jessye sever, de parcă simțea tensiunea în aer.

Harrison observase că vorbea dur când majoritatea femeilor s-ar fi alintat. De la fereastra camerei lui din saloon, o privise îmbrățișându-și tatăl în noaptea dinaintea plecării – dar în dimineața următoare, când își luaseră rămas-bun, îi transmisese ordine de parcă era un general. Nu-l mai îmbrățișase, chiar dacă bărbia bătrânului tremurase. Harrison avusese impresia că ea voia să prevină tremuratul propriei ei bărbii.

– Deci noaptea viitoare vom avea vite aici, zise Kit.

– Da. Nu vreau ca vreunul din voi să uite instrucțiunile mele.

– Instrucțiuni? pufni Harrison. Mie mi s-au părut ordine.

– Spune-le cum vrei. Doar ai grijă să le urmezi.

– Nu înțeleg de ce nu putem lua o vacă gata marcată. Dacă proprietarul ar fi prin preajmă, mai mult ca sigur că vitele n-ar hoinări așa prin sălbăticie, zise Kit.

– Ți-am mai zis că nu-i practic să construiești un gard. Fermierii își lasă vitele să umble libere. Când vine momentul să le vândă, le adună și le împart cum trebuie.

– Și dacă fermierul a fost omorât în război? întrebă Harrison înainte de a bea din cafea.

– Vom ține evidența mărcilor pe care le vedem. Dacă descoperim că fermierul a fost omorât, vom duce vitele la piață pentru văduva lui.

– *Poftim?!*

– Îi ducem vitele la piață și îi dăm banii pe ele.

– Ce procent ar lua ea? întrebă Kit.

– Fiecare cent.

– Dar de ce? Aproape că strigă Kit, vizibil iritat de idee. Ea n-a făcut nimic...

– Soțul ei a făcut totul sacrificându-și viața pentru Texas, insistă Jessye, săltându-și bărbia cu încăpățânare.

Lui Harrison îi plăcea să privească pasiunea cu care își apăra convingerile. Dacă ar fi putut s-o prindă și s-o elibereze când dorea el, cu atingerea lui... și fără implicarea inimilor lor.

– Eu am înțeles că vitele pot fi luate... începu Kit.

– Nu dacă sunt marcate.

– Ba da, chiar dacă sunt marcate, pentru că se presupune că, după tot acest timp, dacă nu le-a adunat nimeni, nu există nimeni care *să* le adune, așa că le putem lua noi, încheie Kit pe un ton care, între domni, dădea de înțeles că se pusese punct discuției.

Din păcate, adversarul lui era o femeie încăpățânată. Jessye clătină din cap așa de puternic, încât Harrison fu surprins că nu-i zburase de pe umeri.

– Noi nu procedăm așa.

Kit flutură disprețuitor din mână.

– Harry, vorbește tu cu ea!

– Cu o clipă în urmă mi-ai interzis să vorbesc cu ea.

– Ți-am cerut să nu vorbești cu ea până la primele ore ale dimineții. Acum am nevoie s-o convingi că asta nu-i o acțiune caritabilă. Nu vom adopta vitele fiecărei văduve peste care dăm.

Harrison își frecă spatele de buștean și întâlni privirea provocatoare a lui Jessye.

– Știu că vrei să salvezi sufletele noastre negre...

– Tu nu mai poți fi salvat, Harry.

– Asta-i părerea ta, Jessye, iubire.

– Eu nu fur vitele unui om mort!

– Dar dacă omul e mort, nu poți să furi de la el.

Ea sări în picioare.

– Pot fura de la văduva lui, de la copiii lui. *Nu* fur de la copiii nimănui.

Harrison se ridică lent în picioare.

– Şi dacă nu există nici o văduvă şi nici copii?

Ea îşi strânse gura într-o linie subţire şi dură până îi dispărură buzele.

– Atunci vitele ar putea fi luate...

Harrison oftă uşurat.

– ... dacă nu există strănepoţi.

– Sfinte Dumnezeule, femeie! strigă Kit.

Harrison făcu un pas către ea. Îşi dădu seama din tresărirea uşoară a corpului ei că ea voia să se îndepărteze, dar rămase fermă pe poziţie.

– Jessye, ca să facem averea pe care o dorim, *trebuie* să ducem vitele la piaţă înaintea celorlalţi. Asta nu se va întâmpla dacă pierdem timp căutând strămoşii nu ştiu cui.

– Dacă luăm vite marcate, există mari şanse să ne agaţe.

Privirea lui se mută asupra lui Kit şi apoi reveni la Jessye.

– Să ne agaţe?!

– Să ne spânzure... ca pe hoţii de vite.

Harrison clătină amuzat din cap.

– După ce vom explica greşeala noastră judecătorului...

– Nu vei avea nici o şansă să explici ceva. Aici nu este Anglia civilizată. Dacă suntem prinşi cu o vacă marcată, vom fi judecaţi ca hoţi şi spânzuraţi. De multe ori ne facem propriile legi aici. Nu zic că sunt de acord... dar aşa stau lucrurile.

– Atunci vom lua doar vite care nu sunt marcate... şi vom lăsa văduvele vesele să-şi ducă singure cirezile la piaţă.

– Mi se pare că, dacă tot ne îndreptăm în direcţia aia...

– Trebuie să fim primii.

Ea îşi strânse braţele la piept şi bătu cu piciorul în pământ.

– Bine. Nu vom ajuta nici o văduvă, dar mie mi se pare o dovadă de egoism.

Traversă distanţa mică, se lăsă pe pământ şi se sprijini de buştean.

Recunoscător că prietenul lui avea decenţa să nu se bucure de mica lor victorie, Harrison se aşeză lângă ea. Îl privi pe Kit cum se întinde în patul lui improvizat şi îndreptă din nou atenţia asupra lui Jessye. Îşi coborî vocea şi zise:

– Uneori trebuie să te pui pe tine pe primul loc.

– Nu-mi vine uşor să fac asta.

– Ştiu.

Se uită la el cu coada ochiului.

– Pentru tine pare să fie destul de uşor.

El îi zâmbi maliţios.

– Doar după ani de zile de exerciţiu constant.

Ea pufni în râs, apoi îşi acoperi gura şi se uită spre silueta culcată pe spate a lui Kit.

– Are dreptate, să ştii. N-ar trebui să stai de vorbă cu mine cât stau de veghe. Mergi mai bine să dormi.

– Îmi place să stau de vorbă cu tine. Nu semeni cu nici o femeie pe care am cunoscut-o.

– Asta explică totul, aşa-i?

– Nu, de fapt, nu explică nimic.

Ea îi aruncă o privire de avertisment.

– Să nu începi să flirtezi cu mine, Harry.

Oftând, el se sprijini de buşteanul tare şi se scărpină în barbă. Se gândise să se bărbierească. Acum se bucura că n-o făcuse. Prin sălbăticia pe care o traversau nu prea avea condiţii de aşa ceva.

– Cum de ştii atât de multe despre vite?

Ea privi spre stele şi el se întrebă dacă fata căuta prin amintiri sau ceva să le înlocuiască.

– Înainte de război, am cunoscut un tip care mâna vitele. Vorbea despre chestiile pe care le făcea. Eu ascultam. Eram o bună ascultătoare.

– Încă eşti.

Ea îşi întoarse privirea spre el şi buzele i se curbară într-un zâmbet ironic, lucru care-l făcu să simtă o durere în piept.

– Harry...

– De ce crezi că fiecare compliment pe care ţi-l fac este o tentativă de a te seduce?

– Pentru că sunt singura femeie de-aici şi tu ai recunoscut că nu eşti un bărbat căruia îi place să doarmă singur.

– Ţie îţi place să dormi singură?

– Da. Am de gând să dorm singură până în ziua în care voi muri.

– Şi copii?

Ea îşi întoarse privirea spre stele, dar nu înainte ca el să citească durerea din ochii ei.

– Trebuie să te căsătoreşti înainte de a avea copii. Nici un bărbat întreg la cap nu s-ar însura cu mine.

– De ce? Eşti deşteaptă, curajoasă...

– Încăpăţânată, autoritară...

– Cu forme...

– Știu să țintesc cu arma...
– Moale...
– Mai bine cu cuțitul.
Harrison chicoti.
– Tatăl tău m-a amenințat deja cu asta.
– Și se va ține de cuvânt. Așa că nu mai flirta, pentru că nu-ți va aduce altceva în afară de frustrare.
– Tipul ăsta pe care l-ai cunoscut înainte de război... cum era?
– A fost ca o înghițitură zdravănă de apă.
Lui Harrison nu-i plăcu felul cum se exprimase, de parcă murea de sete și tipul ăla i-o potolise când nimeni altcineva nu putea. Gelozia nu era o emoție pe care o mai simțise, dar dacă ar fi fost să facă un pariu cu el însuți, putea să speculeze că asta simțea acum. Nu prea îi plăcea senzația sau gândul.
– Te-a... implicat în relația cu el?
– Nu sunt genul care să povestească despre asta.
Faptul că refuzase să-i răspundă era ca și cum ar fi recunoscut. Dar cât de mult se implicase? Un sărut evoluase la o îmbrățișare intimă? Îi dăruise acestui individ inocența ei?
– Ți-a frânt inima?
Ea chicoti.
– Voi, englezii, sunteți așa de romantici. Nu, nu mi-a frânt inima.
– Dar ai *avut* inima frântă.
În ochii ei se citi o tristețe infinită.
– Da, Harry, am avut inima frântă.

Capitolul 3



Cineva îi frânsese inima lui Jessye. Recunoscând suferința adâncă reflectată în ochii ei, Harrison își dori să o ia în brațe și să o aline, dar el nu știa să ofere consolare.
Mai târziu în noapte, căutând cu siguranță consolare – sau poate mai mult –, ea venise la el. Îi simțise greutatea pe pieptul lui. Nu-și dăduse seama cât de delicată era – așa de delicată, că nu o simțise întinsă lângă el. Asta se schimbă în momentul în care el se rostogoli și o trase sub el.
Cu ochii închiși, își ridică brațul ca să o sprijine...
– Harry, nu te mișca! șopti Jessye aspru.
– Jess...
– Nu te mișca. Nu vorbi, ordonă ea. Nu respira.
Era ciudat cum vocea ei părea să se audă de la distanță când el știa că ea stătea ghemuită pe el. Deschise ochii și se uită fix în găvanele negre ale morții – în locul verdelui de primăvară la care se așteptase. O limbă bifurcată ieși dintr-o gură fără buze.
– Nu te panica. Kit trage cu pușca...
Auzi un zornăit care răsună ca o mie de piese de șah căzând pe pământ. Șarpele își ridică capul... o explozie răsună în aer.
Capul dispăru.
Ridicându-se în picioare, Harrison alungă ce mai rămăsese din creatura dezgustătoare. Respirând din greu, rămase cu ochii pe animalul solzos care se mișca și se zvârcolea pe pământ înainte de a fi cuprins în nemișcarea morții. Harrison se retrase până când se lovi de un copac.
Jessye îl prinse de braț.
– Ești bine?
El se eliberă din strânsoarea ei.
– La naiba, nu, nu sunt bine. Ce naiba a fost aia și ce făcea pe mine?
Ea îl prinse din nou de braț.

– Un șarpe cu clopoței. Așa se târăsc ei pe o persoană care doarme. Am auzit povești despre bărbați care s-au trezit cu creatura încolăcită pe pieptul lor...

El își mută privirea la Kit, care încă își ținea pușca în mâini.

– Dacă ratai?

– Atunci aș fi tras din nou. Cum zic texanii, pot să încarc pușca asta duminică și să trag toată săptămâna.

Harrison arătă cu degetul spre Kit.

– Trebuia să stai de veghe. De ce n-ai tras în el înainte să se târască pe mine?

– Pentru că nu stau cu ochii pe corpul tău în timp ce dormi așa cum o privești tu pe Jessye când doarme! răspunse Kit.

Strânsoarea lui Jessye pe mâna lui slăbi.

– Mă privești în timp ce dorm? întrebă ea.

– Sunt atent la toată lumea și la orice, minți Harrison.

În mintea lui, atât timp cât Jessye era în siguranță, tabăra era în siguranță.

– Și eu la fel, zise Kit. Patrulam prin zonă...

– De mare ajutor ai fost!

Harrison trase aer adânc în piept, încercând să-și potolească inima care îi bătea sălbatic. Șerpi cu clopoței. Auzise de creaturile astea veninoase. Nimeni nu menționase că erau uriași sau că le plăcea să folosească pieptul unul om pe post de pat.

Slavă Domnului că umorul îi revenise odată cu rațiunea. Recunoscu totuși că fusese nedrept când dăduse vina pe Kit. Adevărul e că, atunci când făcuse el de pază, nu se uitase nici măcar o dată înspre Kit.

– Nu știam că mânuiești cu *atâta* pricepere pușca.

– Nu văd rostul de a căra o armă pe care n-o pot folosi ca lumea, zise Kit. Jessye m-a învățat chestiile de bază, și restul se bazează pe exersare constantă.

Harrison își frecă palmele transpirate de pantaloni.

– Bănuiesc c-ar trebui să-ți mulțumesc.

– Da, ar trebui.

Harrison mârâi.

– Și bănuiesc că ai de gând să-mi amintești de episodul ăsta mărunt...

– Chiar da, îi adresă Kit un zâmbet răutăcios.

– Măcar nu trebuie să vânăm pentru micul dejun, zise Jessye.

Harrison o privi cum își scoate cuțitul și îngenunchează.

– Doar nu sugerezi că-l vom mânca.

Ea privi peste umăr la el.

– Nu-i chiar așa de rău. Are gust de pui.

– Nu-mi pasă ce gust are. Eu nu mănânc șerpi.

– Mănânci dacă ți-e foame. Mănânci multe lucruri dacă ți-e foame.

Începu să jupuiască șarpele. Harrison se uită la Kit, satisfăcut să vadă că prietenul lui dădea semne că s-ar simți rău.

Kit îl privi la rândul lui.

– Vrei să împărțim o cutie de fasole?

Harrison încuviință din cap, tulburat de faptul că dintr-odată își dorea să fie pe un câmp, culegând bumbac. Nici unul dintre văcarii cu care vorbise nu pomenise ceva de șerpi. Se întrebă ce altceva uitaseră să-i mai povestească.

Înverșunată, încăpățânată. Prin capul lui Harrison trecu o listă de alte cuvinte deloc flatante în timp ce împingea animalul cu umărul. Era cu genunchiul bine afundat în noroiul unei mici bălți în timp ce coapsa animalului era mai sus în noroi și refuza să se urnească.

Aproape că fusese împuns când animalul întorsese pe neașteptate capul în direcția lui Harrison. Animalul ar fi putut să-și înfigă coarnele alea lungi cu ușurință într-un om și părea suficient de rău încât să încerce. Nu știa dacă avea de-a face cu un taur sau un bou, dar refuza să accepte că un animal castrat îl putea învinge, așa că în ceea ce-l privea, animalul era un taur. Ceea ce nu va mai fi, după ce-l va scoate din noroi.

– Nu merită efortul. Eu zic să-l lăsăm.

Privi spre Jessye, care descălecase de pe calul ei și stătea la marginea bălții. În timp ce Kit mâna căruța cu provizii într-un loc anume, Harrison și Jessye căutau vite. Până acum, adunaseră șase.

– Nu las patruzeci de dolari să se scalde în noroi.

Taurul scoase un muget jos.

– Nu vrea să se miște, zise Jessye.

– Atunci trișăm.

Harrison își târî picioarele prin noroi, mirosul greu ridicându-se și sufocându-l. Îi aduse aminte de putoarea din închisoare, de mucegaiul, de șobolanii morți care putrezeau, de pereții din piatră care transpirau, picurând constant, de frigul de acolo... Se luptă să îndepărteze imaginile. Refuza să cedeze în fața puterii lor de coșmar și nu avea de gând să lase un taur încăpățânat să câștige.

Cu picioarele goale, reveni pe terenul ferm, porni spre calul lui și slăbi funia de la locul ei de lângă șa.

– Ce-ai de gând? întrebă Jessye.

La un capăt al funiei făcu un laț în timp ce mergea spre ea.

– Trebuie să găsesc o cale de a pune capătul ăsta în jurul coarnelor lui – ridică lațul –, iar tu vei lega celălalt capăt de cornul șeii tale. Te vei urca pe calul tău și vei trage în timp ce eu împing.

– Cum ai să pui funia aia în jurul coarnelor lui fără să te împungă?

– Cu mare grijă.

– Eu n-aș face asta dacă aș fi în locul vostru.

Harrison se întoarse când auzi vocea necunoscută și văzu un bărbat tânăr, călare pe un ponei cenușiu. Scuipă o gură de tutun, apoi își ridică pălăria de pe frunte cu degetul mare.

– O să-i smulgi coarnele de pe cap. O grămadă de mizerie.

– Tu de unde știi? întrebă Harrison.

– Înainte de război cu asta mă ocupam...

– Cu asta?

– Da. Pe mine mă trimiteau să scot vitele din noroiul din mlaștini și tufișuri. Omul își trecu piciorul peste șa și se lăsă jos. Picioarele lui lungi și slabe erau curbate, așa că mergea ca și cum ar fi avut încă sub el calul. Era o muncă tare solitară...

Oprindu-se, își dădu pălăria jos așa de repede, că Harrison simți cum se mișcă aerul. El mai observă și că privirea bărbatul căzuse pe umflăturile din cămașa lui Jessye.

– Mă scuzați, doamnă. Credeam că sunteți băiat.

Jessye îi zâmbi cu căldură.

– Nu-i nevoie de scuze. Eu sunt Jessye și el e Harry.

– Mie mi se spune Coțofană. Nu știu de ce. Cred că din cauza picioarelor mele la fel de slabe ca ale păsării. Își puse pălăria pe cap. Vă învăț eu cum să scoateți animalul ăsta din noroi.

– Știi dacă aparține cuiva? întrebă Jessye.

În adâncul sufletului, Harrison gemu. Nu depunea atâta efort pentru taurul altcuiva.

– Nu cred că este al cuiva. Nu este nici un nenorocit de suflet, mă scuzați doamnă, pe o rază de optzeci de kilometri.

„Slavă Domnului!"

Tânărul se apropie de el și întinse mâna.

– Îmi poți da funia ta?

– Desigur, bolborosi Harrison, înmânându-i-o.

Bărbatul zâmbi.

– Nu ești de pe aici, nu-i așa?

– E din Anglia, răspunse Jessye, și Harrison scrâșni din dinți.

Voia ca omul să termine ce avea de făcut și să plece.

– Ei, asta chiar e ceva, zise el înainte de a-și da jos cizmele și de a intra în noroi.

Coțofană vorbi cu taurul în timp ce-i petrecea funia pe după umerii animalului. Harrison hotărî că gura bărbatului, nu picioarele, îi adusese porecla.

Ținând celălalt capăt al funiei, Coțofană veni lângă calul lui Jessye mișcând lent din șolduri, ca și când ar fi vrut să arate că graba nu-i stătea în fire. Legă funia de cornul șeii. Aplecându-se, își uni mâinile lângă scara șeii și făcu un gest către Jessye.

– Doamnă, dacă urcați și ghidați calul în spate, eu și soțul dumitale...

– Nu este soțul meu, îi zise Jessye.

Un zâmbet curtenitor apăru pe chipul omului.

– A, da?

Iritat de camaraderia care se lega între Jessye și acest străin, Harrison făcu un pas în față.

– Ea este însă investitorul și, deci, aș fi foarte ofensat dacă n-ar fi tratată cu cel mai mare respect.

– Investitor? În ce? întrebă el cu ochii la Jessye.

– Vite, domnule Coțofană...

– Nu-i nevoie de „domn". Doar numele. Nu mai am altul.

Jessye zâmbi cu căldură.

– Adunăm vite să le ducem în nord.

– Asta chiar le bate pe toate. Eu cunosc vacile cum îmi cunosc dosul palmei. Chiar mă întrebam ce-am să fac tot restul vieții mele...

– Crezi c-am putea încerca să scoatem animalul ăsta înainte să apună soarele? întrebă Harrison.

– Da, domnule, zise Coțofană.

Jessye își propti piciorul în căușul palmelor lui Coțofană și Harrison fu nevoit să se abțină să nu i-l scoată afară. Coțofană îi făcu vânt în șa, lucru pe care Jessye îl făcea singură în fiecare dimineață.

Omul își întinse pălăria spre Jessye.

– Dumneata tragi și noi împingem.

Coțofană intră în noroi de parcă nu era cel mai dezgustător lucru din zonă.

– Vii? întrebă Coțofană.

Harrison privi spre Jessye, sclipirea provocatoare din ochii ei iritându-l și mai mult decât încăpățânarea nenorocitului de animal. Noroiul alunecos îi intră între degete în timp ce se apropia de fundul creaturii.

– Trage! ordonă Coțofană exact înainte de a-și lipi umărul de crupa animalului.

Harrison făcu la fel. Animalul mugi, apoi pufni.

Taurul se împletici în față. Harrison își pierdu echilibrul și ateriză cu fața în balta noroioasă.

– L-am scos! strigă Jessye.

– Nici că se putea altfel! strigă Coțofană.

Harrison își roti capul și-l văzu pe Coțofană stând lângă el și rânjind ca idiotul satului.

– Cred c-am uitat să-ți zic că atunci când se pune în mișcare, o face foarte repede.

Harrison îi zâmbi forțat.

– *Cred* că da.

În timp ce-l privea pe Coțofană cum azvârlea cu noroi în timp ce se retrăgea spre teren uscat, Harrison se gândi la diferite metode de tortură create de strămoșii lui, încercând să-și dea seama care ar oferi cea mai bună răzbunare.

Jessye își croi încet drum printre copacii și tufișurile de la marginea râului și se ghemui la mal. La lumina lunii, îl văzu pe Harry frecându-și corpul cu săpunul ăla al lui care mirosea frumos. Lemn de santal, zicea el. Nu înțelegea de ce mirosul ăla amestecat cu transpirația muncii lui o făcea mereu să-și dorească să stea aproape de el. Poate pentru că avea cu totul alt iz decât duhoarea bețivilor.

Hainele lui, acum curățate de noroi, stăteau întinse pe niște crengi joase din apropiere. Omul ținea foarte mult la aspectul vestimentației lui. Majoritatea cowboy-lor își puneau hainele pe ei la începutul strângerii vitelor și le dădeau jos când terminau și aveau bani să-și cumpere altele noi. Dar nu și Harry. Hainele lui se subțiau de la spălat, nu de la purtat.

Apa lipăia pe șoldurile lui în timp ce se freca vioi cu săpun, cu spatele la ea. Îi plăcea să privească cum lumina lunii și stelele alungau umbrele de pe umerii lui lați. Nu dorise să atingă un bărbat de mult timp. Îndoindu-și degetele până i se înfipseră în palmă, le blestemă pentru că voiau să joace dansul umbrelor pe spatele lui Harry.

Își imagină buzele lor unindu-se în acest joc. Oare englezii aveau același gust ca texanii?

Își petrecu limba peste buze. Nu credea că putea fi dificil să-l sărute pe Harry, deși se gândea la asta mai mult decât trebuia. Barba lui ar fi zgâriat-o sau ar fi mângâiat-o? Gura lui i-ar fi distras atenția, ca ea să nu observe?

Acolo se afla una dintre temerile ei. Dacă ceda unui sărut, ar fi putut să cedeze la tot – și nu dorea să plătească prețul care venea atunci când te dăruiai cu totul, mai ales unui bărbat care credea că o femeie își poate separa inima de corp.

Cu toate astea, dacă era onestă cu ea însăși, îi plăcea mult Harry. Cu excepția bărbii. Prima dată când îl văzuse fusese bărbierit, cu părul lui negru strălucitor căzând peste guler și genele alea lungi și dese umbrindu-i ochii de smarald. Trăsăturile lui erau puternice, de parcă fuseseră cioplite de o mână înclinată spre perfecțiunea. Își amintea totul despre el de la acea primă întâlnire – chiar și cicatricea din barbia lui, care acum nu mai era vizibilă.

Da, îi plăcea cicatricea aceea curioasă. Îi părea rău că își lăsase barbă pe jumătate de față. Trebuia să găsească o metodă subtilă de a-l face să se bărbierească doar ca ea să aibă parte de bucuria măruntă de a se uita la el. Păcat că puținele plăceri pe drumul cu vitele o făceau să se gândească la virtuțile bărbii unui bărbat.

Astăzi o surprinsese. Nu se așteptase să muncească cu așa zel ca să scoată taurul din noroi, când câștiga aceiași bani fără efort. Mintea ei tânjea să-l cunoască; inima ei se temea de asta.

– Încă ești supărat? strigă ea.

Îl văzu cum devine rigid și se gândi că, dacă era mai aproape, i-ar fi putut vedea mușchii încordându-se.

– Nu sunt supărat.

Ridică un braț și își frecă bine pielea.

– Abia ai mai vorbit de când am scos taurul ăla din noroi.

Se uită la ea peste umăr și aproape o străpunse cu privirea.

– E un pic greu să vorbești când cineva pălăvrăgește încontinuu. Sunt surprins că fălcile nu s-au desprins deja.

– Ești supărat că l-am invitat să ni se alăture.

– Am crezut că ne-am înțeles să rămânem puțini, până adunăm mai multe vite.

Oftând adânc, ea își cuprinse genunchii cu brațele.

– Știu, dar părea singur.

Harry se întoarse și apa făcu un cerc odată cu el.

– Singur? Acum o să devenim un rai pentru sufletele singure, ca și pentru vitele pierdute?

– Nu, dar știe multe despre vite...

– Lucru minunat, dacă ne-ar fi spus exact ce știe *atunci* când aveam nevoie să știm!

Jessye se abținu să nu râdă, știind că doar l-ar fi enervat mai tare dacă o făcea. Dar, Doamne, fusese așa de caraghios acoperit de noroi – mai ales că, de obicei, avea grijă să arate ca și cum ar fi fost gata să fie expus într-o vitrină.

– Știu că într-un fel a fost cam nepoliticos să nu te avertizeze că puteai aluneca în noroi, dar unor oameni le place să facă glume inofensive. Vreau să te trimit la vânătoare de becațe.

– Ce naiba este o becață?

– Asta-i ideea. Nu există așa ceva, dar trimiți un începător în noapte cu un sac de făină și-i zici că trebuie să găsească una... și, ei bine, este amuzant, pentru că n-o va găsi niciodată...

– Ți se pare amuzantă activitatea asta?

– Unora li se pare.

– Și ție?

Evitând întrebarea, ea își trosni degetele, punându-și problema dacă va avea degete noduroase atunci când va fi bătrână, cum o avertiza mereu tatăl ei.

– Ți se pare? insistă el. Ți se pare amuzant să faci pe cineva de râs?

– Nu. Doar înțeleg că unii bărbați nu se maturizează niciodată și încerc să nu le port pică pentru asta.

El flutură o mână.

– Pleacă! Trebuie să ies din râu.

– Ți-e teamă că-ți văd codița?

Cu un pas hotărât și cu o provocare indubitabilă în ochi, înaintă prin apă spre ea. Jessye sări în picioare și se îndreptă spre tufișuri. N-ar fi trebuit să-l tachineze. Bărbații erau sensibili când venea vorba de anumite aspecte ale corpurilor lor... dar nu se putu abține să nu se întrebe cum arăta Harry în întregime. Avea sentimentul că provocarea ar fi meritat.

Harrison se întoarse la locul de campare într-o dispoziție la fel de proastă, care amenința chiar să se agraveze. Coțofană încă vorbea, și Kit, pentru Dumnezeu, lua notițe. Se părea că toată lumea intenționa să-l trădeze.

Kit ridică ochii.

– Cincisprezece vite astăzi. Nu-i un început rău.

– Nici unul bun, dacă vrei două mii de capete la primăvară.

Kit privi spre Jessye și dădu ochii peste cap.

– Ce-a fost asta? întrebă Harrison.

Kit se uită din nou la el, cu privirea inocentă.

– Ce?

– Semnalul dintre voi doi.

Harrison arătă cu degetul întâi spre Jessye, apoi spre Kit.

– Domnișoara Jessye abia ce spunea că te porți de parc-ai fi crescut cu lapte acru. Cred că și Kit era de acord, explică Coțofană.

– Lapte acru?! întrebă Harrison, făcând un pas spre Coțofană.

Jessye sări între ei, zâmbind vinovată înainte de a se întoarce și de a pune mâinile pe umerii lui Coțofană.

– Cred că englezii sunt un pic cam începători când vine vorba de mânat vite.

– Da, doamnă. Mi-am dat seama după cele întâmplate în după-amiaza asta, când voia să lege funia aia în jurul coarnelor...

– Știu, se arătă Jessye numaidecât de acord, întrerupându-l. Din motivul ăsta mă întrebam dacă ai putea să stai de veghe cu cireada toată noaptea.

Coțofană clipi rapid, și Harrison se gândi că, dacă avea puțin noroc, o muscă îi putea intra în gura deschisă. Aparent. Jessye găsise o metodă să-l reducă la tăcere.

– De obicei stau de veghe doar patru ore...

– Da, știu, dar credeam că poți să stai cu cireada toată noaptea și îți facem un loc în căruță să dormi pe timpul zilei.

Coțofană clătină din cap.

– Vă gândiți că flăcăii ăștia n-au habar să oprească vitele, dacă le vine a hoinări, ori vă e teamă că intră în panică.

– Exact.

– Da. Chiar așa fac.

– Minunat! Mai târziu îți aduc niște cafea.

Coțofană îi zâmbi ca un idiot.

– Abia aștept.

Silueta lui se pierdu în întuneric. Jessye se întoarse, cu un zâmbet triumfător și întâlni privirea dură a lui Harrison.

– Ai insinuat că sunt o acritură?

Ea tuși.

– Da, asta era semnificația frazei.

– L-ai trimis să păzească vitele toată noaptea ca noi să nu trebuiască să îndurăm trăncăneala lui constantă.

Ea încuviință din cap.

– Doar în noaptea asta. Până înveți să-l apreciezi.

Harrison o luă în derâdere.

– Să-l apreciez...

– Este o fântână de informații, Harry, îl întrerupse Kit liniștit. Mânatul vitelor este mult mai complicat decât am crezut vreodată. Și apoi, el jură că poate mâna treizeci de vite de unul singur, ceea ce înseamnă că pe măsură ce vom continua să adunăm mai multe, le poate duce la moșia lui Gray.

– Doar nu crezi că va duce vitele de unul singur? întrebă Harrison.

Kit clătină cu precauție din cap.

– Nu.

– Disprețuiesc instinctele tale afurisite.

– N-au nimic de-a face cu încrederea mea în om.

– Atunci pe ce te bazezi când spui că nu-i de încredere?

– L-am ascultat când povestea despre o bătălie la care a participat în 1863 într-un loc numit Gettysburg.

Harrison ridică din umeri.

– Majoritatea texanilor pe care i-am întâlnit au luptat în timpul războiului. Ce-are special bătălia asta?

– A fost un masacru. În urmă cu trei zile, băiatul care te enervează cu vorbăria lui constantă a făcut douăzeci de ani. Gândește-te ce făceam noi când aveam șaptesprezece ani.

– Harry? Apucându-și salteaua, Jessye se apropie un pic de bărbatul care stătea pe o parte, cu spatele la ea. Harry, știu că nu dormi. Nu sforăi.

– Eu nu sforăi.

– Ba da, sforăi. Adică torci ușor...

– Jessye, n-am chef de vorbă, îi trânti el peste umăr.

Nu-i plăcea zidul pe care îl ridica între ei de când apăruse Coțofană. Altfel era zidul clădit de ea între ei. Al ei nu era la fel de gros sau de solid. Avea sentimentul că Harry putea construi o fortăreață pe care ea n-ar putea să o dărâme niciodată.

– Harry, ce făceai la șaptesprezece ani?

El se rostogoli pe spate și îi întâlni privirea.

– Ce contează?

Ea se ridică într-un cot.

– Nu pot să te înțeleg. Din momentul în care te-am cunoscut, am știut cât urăști că te afli aici... dar iată-te ajuns într-un loc în care nu vrei, făcând ceva ce nu vrei să faci. De ce nu te întorci acasă?

El puse un pachet de cărți între ei.

– Taie cărțile. Dacă tai o carte mai mare decât a mea, îți spun.

– Vei trișa.

El flutură din mâini peste cărți.

– Cum pot trișa dacă nu le țin în mână? N-am cum să văd prin pachet.

Ea miji ochii, suspicioasă, întinse mâna și luă jumătate din cărți. Le întoarse și arătă un opt de pică. Harry întoarse prima carte din pachet. Un nouă de cupă.

– Scuze, Jessye. Bănuiesc c-o să mai păstrez o vreme avantajul în fața ta, murmură el în timp ce lua cărțile de la ea și le băga la loc în buzunar, întorcându-se cu spatele la ea.

Naiba să-l ia de bărbat încăpățânat! Aplecându-se spre el, îi șopti cu asprime:

– Îți urăsc barba.

El se întoarse așa de repede și se apropie atât de mult, încât îi simți respirația fierbinte pe obraz. Văzu furia arzând în adâncul ochilor lui când își înfipse degetele în brațul ei. Respirația lui deveni inegală.

– Urăști! zise el printre dinți. Ar trebui să te învăț o lecție despre ură.

Sfinte Dumnezeule! Își dădu seama că o putea învăța mai multe despre ură decât își imagina. Frica rece se undui prin coloana ei. Ce fusese în capul ei să călătorească cu bărbați pe care abia-i cunoștea? Nu văzuse niciodată furie în stare pură, așa de intensă. Voia să-și verse nervii pe el, dar instinctul o avertiza că era în siguranță atât timp cât își ținea gura.

– Harry, o rănești, zise Kit încet, punând mâna peste Harry. N-a vrut să facă rău.

Harry își mută privirea de la chipul la brațul ei. Își desfăcu lent, milos degetele. Ea văzu liniile crispate ale maxilarului lui, văzu cum îi funcționează mușchii gâtului și fu surprinsă, dar și ușurată când el spuse:

– Nu există nici un motiv ca băiatul ăla să stea treaz toată noaptea. Voi rămâne și să veghez cireada.

Se ridică în picioare și se îndepărtă. Niciodată nu fusese mai recunoscătoare să vadă pe cineva dispărând în întuneric. Își frecă brațul, tresărind când palma îi trecu peste carnea moale.

– Te doare? întrebă Kit.

– Nu, minți ea. Durerea din jurul inimii ei o depășea cu mult pe cea din braț. În cele câteva luni de când îl cunoștea pe Harry, nu-l văzuse niciodată pierzându-și cumpătul. Nu mai voia să asiste la o asemenea scenă vreodată. Nu mi-am dat seama că ține așa de mult la barbă.

– N-o s-o mai aibă până data viitoare.

Kit se ridică, merse lângă foc, se lăsă pe vine în fața tăciunilor aproape stinși și îi trezi la viață.

Jessye se ridică de pe salteaua ei, se înveli strâns cu pătura și se așeză mai aproape de foc. Răcoarea nopții nu avea mare legătură cu frigul care o străbătea.

– N-am știut niciodată că Harry are așa un temperament.

Kit se uita la flăcările mici, fără ca ochii lui de un albastru-deschis să-i trădeze gândurile.

– Mânia lui n-a avut nimic de-a face cu barba, nu-i așa? întrebă ea ezitant.

– Sufletul unui om poate fi descoperit în fața altora doar de către el însuși. Kit își întoarse un pic capul și îi întâlni privirea. Eu și Harry suntem prieteni pentru că-mi păstrează bine secretele... și eu pe ale lui.

– Și eu sunt doar partenerul vostru de afaceri.

– Tu ești doar partenerul meu de afaceri.

– Și Harry este doar unul dintre oamenii angajați, zise ea mai tăios decât intenționase.

– Asta a fost decizia ta, nu a mea. Dacă ai avea un pic de înțelepciune, ai păstra distanța. Dar mă tem că inima are o metodă de a da dracului inteligența.

Ea privi spre flăcări în timp ce Kit se ridică și plecă. Îl auzi așezându-se pe salteaua lui.

– Ar trebui măcar să te prefaci că dormi înainte să vină Coțofană înapoi, zise el cu un ton provocator.

Ea încuviință din cap, dar rămase ghemuită în fața focului, temându-se că, dacă se îndepărta, nu avea să se ducă la salteaua ei. Ar fi plecat în căutarea bărbatului care acum, se temea ea, avea potențialul să o rănească cu mult mai rău decât o făcuse Gerald Milton.

Era atrasă de Harry din motive pe care nu le putea înțelege, motive ce începeau să treacă dincolo de chipul lui arătos și de corpul lui bine făcut. Voia să afle cum de ajunsese să fie un caleidoscop de contradicții. Își dorea să fie prietena lui. Dar voia o prietenie mai adâncă decât cea pe care o avea el cu Kit. Cei doi erau prieteni pentru că își împărtășeau secrete.

Dacă ar fi făcut și ea la fel, risca să i se frângă inima din nou.

Capitolul 4



Pe măsură ce răsăritul se întindea la orizont, Jessye se uita la reflecția ei în apă, cum stătea nemișcată pe malul râului. Arăta ca un băiețoi. Dacă avea vreun pic de simț estetic, și-ar fi tăiat părul rebel. Nu era ca și cum îl folosise vreodată ca să ademenească un bărbat în brațele ei. Nu înțelegea bărbații, nu voia să...

– Cât de rău te-am învinețit? se auzi o voce liniștită în spatele ei, speriind-o și aproape făcând-o să cadă în apă.

Trase tremurând aer în piept.

– N-am observat.

Mai mult îl simți pe Harry îngenunchind lângă ea, decât îl văzu. Doamne, nu voia să se uite la el.

– Lasă-mă să văd, ceru el.

Ea își întoarse capul.

– Uite ce e, Harry... Barba lui dispăruse, exact cum prezisese Kit. Își înfipse unghiile în palmă pentru a-și opri impulsul de a-i atinge linia puternică a maxilarului. Ridică din umeri. Vânătăile trec.

– Doar cele pe care le poți vedea. Eu ți-am învinețit mai mult decât brațul...

– Faci prea mare caz.

– Ochii tăi nu știu să mintă. Îmi pare rău că te-am rănit.

– N-am nevoie de scuze. Noaptea trecută ai zis că nu vrei să vorbești. Ar fi trebuit să te las în pace. Data viitoare așa voi face. Până la urmă suntem doar parteneri de afaceri, nu prieteni. Nu trebuie să ne descoperim sufletul unul în fața altuia.

El încuviință lung și gânditor din cap. Ea își îndreptă din nou atenția spre ceea ce făcea, băgând bidonul în apă.

– Ar fi bine să te pregătești de drum.

– Ai întrebat ce făceam când aveam șaptesprezece ani. Jucam, beam prea mult și mi-am luat prima amantă.

Ea încercă să se concentreze la gâlgâitul pe care-l scotea apa care îi intra în bidon, la orice altceva în afară de cuvintele pe care le rostea el. Nu voia să știe nimic despre femeile care trecuseră în patul lui.

– Era o frumusețe...

Jessye scoase bidonul din apă și se ridică.

– Nu-mi pasă, Harry.

Făcu un pas să se îndepărteze, dar mâna lui o prinse de umăr cu o tandrețe care îi paraliză mișcările și îi tăie respirația.

– Era rece ca gheața. Nu voia de la mine mai mult decât ceea ce vedea. A setat standardul după care mi-am ales viitoarele amante.

Jessye privi peste umăr la el.

– N-ai iubit-o pe nici una?

– Nu știu nimic despre iubire, dar știu totul despre ură.

Ea îl înfruntă direct.

– Când am spus că-ți urăsc barba...

Îi atinse buzele cu degetul.

– N-ai vrut să mă jignești. Știu. Îi prinse bărbia în palmă și își plimbă degetul mare pe linia gurii ei. Niciodată nu mi-am dorit să am o femeie sub mine așa cum te doresc pe tine, și acolo este sursa furiei mele, pentru că eu nu-ți voi putea oferi niciodată singurul lucru de care ai tu nevoie. Coțofană, pe de altă parte, ți-ar putea oferi iubire din abundență.

Îl privi cum dispare în tufișurile dese de pe marginea râului. Pieptul i se strânse și ochii i se umplură de lacrimi. Da, Coțofană i-ar putea oferi dragoste. Păcat că inima ei încăpățânată ținea la Harry.

– Este mai rece decât atingerea unei vrăjitoare, sublinie Coțofană, destul de inutil după părerea lui Harrison.

Dar își păstră gândurile pentru el în timp ce se înghesuiau în jurul focului. Începea să se obișnuiască cu flecăreala constantă a băiatului... și simțea îngrozitor de mult lipsa conversațiilor ușoare pe care le avusese cândva cu Jessye.

Din când în când o surprindea privindu-l. În vreme ce majoritatea femeilor ar fi roșit și și-ar fi mutat privirea în altă parte, ea îl provoca cu o căutătură chinuitoare care îi dădea de înțeles că era în căutarea secretelor unui puzzle. Un puzzle pe care el ar putea să o ajute să-l rezolve. Îi era din ce în ce mai dificil să nu-i ofere soluția.

– Vremea rece ar trebui să dureze doar câteva zile, zise Jessye. Aici, la sud, vine și pleacă.

- Din păcate nici proviziile noastre nu mai durează mult, zise Kit. Eu propun să ne întoarcem în Fortune cu vitele pe care le avem, să petrecem sărbătorile cu prietenii și să terminăm adunatul cirezii noastre anul viitor.

- Adică vrei să petrecem mai bine de-o lună stând degeaba, când am putea aduna mai multe vite, zise Harrison.

- Suntem aproape de jumătatea obiectivului nostru...

- Aproape nu este suficient în ceea ce mă privește.

- Abia în martie vom începe să mânăm cireada. Asta ne va mai lua încă două luni...

- Eu nu stau în Fortune cât timp adună alții paiele pe care le-aș fi putut găsi eu. Lasă-mi suficiente provizii cât aș avea nevoie. Aduc ce mai găsesc în Fortune înainte de Crăciun.

- Nu poți mâna vitele de unul singur...

- Nu va fi singur, zise Jessye liniștită. Rămân cu el.

Harrison întoarse capul.

- Nu rămâi. Sunt perfect capabil să mân câteva vite...

- Știu, dar sunt banii mei investiți în afacerea asta. Fiecare vacă pe care o găsim îmi crește profitul. N-am nici un chef să petrec o lună servind whisky în saloonul tatei, când pot aduna vite.

Înconjurat de întunericul nopții, Harrison își trase gulerul hainei și se strânse ghem sub îmbrăcăminte în timp ce ploaia îi cădea în spate. Ar fi trebuit să insiste ca Jessye să se întoarcă în Fortune cu Kit și Coțofană. Vremea nu se încălzise încă. Vânturile reci în schimb se alăturaseră ploilor torențiale.

Călărind alături de el, Jessye stătea cocoșată în șaua ei. Aveau nevoie de un foc cald, dar nu avuseseră noroc să găsească un loc uscat. Dacă ea s-ar fi plâns, el n-ar fi putut-o auzi din cauza urletului vântului.

Dar se îndoia serios că ea se plângea. Călătoriseră spre sud-vest timp de zece zile și nu dăduseră de o nici o vacă. Se părea că animalele erau mai inteligente decât el sau Jessye. Să-și instaleze tabăra era inutil din moment ce șeile lor erau mai calde decât pământul.

Ea îi spusese că adăposturile erau puține și rare în zonă, dar el se așteptase să găsească totuși unul oarecare. Chiar și după ce petrecuse câteva luni în Texas, lipsa totală de civilizație în acest stat îl uimea. Poate c-ar trebui să încerce să construiască drumuri ca lumea și cârciumi decente unde un om să poată cere o tărie și un corp moale de femeie care să-l încălzească noaptea.

Vinovăția îi înțepă conștiința cu acel gând și se uită pieziș spre Jessye. Oare ea tânjea vreodată după un corp masculin și viguros care s-o încălzească noaptea?

De când cu criza lui de nervi, ea n-a mai pus întrebări personale. Erau parteneri de afaceri în cel mai adevărat sens. Dacă vorbeau, discutau despre vite și despre călătoria pe care o vor face în primăvară. Adevărul era că găsea conversațiile extraordinar de plictisitoare. Singura consolare pe care i-o ofereau era ocazia să-i audă vocea răgușită. Și-o imagina gemând de plăcere, îndemnându-l cu cuvinte de pasiune șoptite. Dacă prețul ei ar fi unul pe care el și l-ar permite să-l plătească.

Ea își îndreptă ușor spatele și se aplecă un pic în față. Arătă cu mâna înmănușată. Gura i se mișca, dar vântul îi fura cuvintele.

El își struni calul mai aproape de ea.

- Ce-i?

- O casă!

El miji ochii prin ploaie. În depărtare, pâlpâia o lumină slabă. Încuviință din cap, nefiind sigur dacă ea îi putea percepe mișcările. Nu că ar fi contat. Deja își conducea calul în direcția de unde venea lumina. Spera să fie un han sau cel puțin o fermă cu un hambar uscat, în care să-și poată petrece noaptea.

Ploaia și întunericul deformau lumina. De câteva ori o pierdu din vedere, apoi aceasta reapăru ca prin farmec. Copacii își pierduseră frunzele odată cu sosirea iernii, și crengile golașe îi agățau hainele în timp ce o urma pe Jessye. Când ajunseră în zona fără copaci ce împrejmuia casa, trecu el în față. Opri calul, descălecă și legă căpăstrul de balustrada verandei. Lângă el, Jessye făcu la fel.

El își băgă mâna sub haină și prinse cu degetele înghețate mânerul rece al pistolului. Nu îl folosise niciodată decât pentru a trage în conserve. Se rugă să nu fie obligat s-o facă în seara asta. Jessye păși pe verandă. Cu un oftat frustrat, Harrison sări peste trepte și o prinse de umăr. Îi simți privirea chiar dacă borul pălăriei îi umbrea chipul.

- Nu știm peste ce vom da. Lasă-mă pe mine primul, insistă el.

Se aștepta ca ea să se împotrivească, însă nu făcu decât să dea din cap, probabil la fel de nerăbdătoare să scape de frig. Trecu alunecând prin fața ei și bătu la ușă. Fulgerul licări în depărtare, tunetul bubui, și țipătul unei femei răsună de partea cealaltă a ușii.

Dându-l la o parte, Jessye ciocăni în lemn. Harrison o trase înapoi.

–Ce crezi că faci?
–Cineva are nevoie de ajutor.
–Habar n-ai...

Ușa se deschise și în prag apăru un bărbat care părea la fel de alb la față ca zăpada abia așternută. Un alt țipăt răsună în casă și omul încremeni.

–Știți ceva despre nașteri?
–Nimic... începu Harrison.
–Eu da, zise Jessye trecând pe lângă bărbat și intrând.

Acesta o urmă, lăsându-l pe Harrison fără altă opțiune decât aceea de a face la fel. Închise ușa în urma lui, bucurându-se de căldura focului ce ardea în vatră.

–Ai apă încălzită? întrebă Jessye, scoțându-și pălăria, mănușile și haina.

Își suflecă mâinile.

–Da, doamnă.

Bărbatul îi aduse apa, și ea se spălă pe mâini.

–De când este în durerile facerii? întrebă Jessye.

–Se fac două zile. Bărbatul își îndreptă atenția asupra lui Harrison de parcă ar fi căutat compasiune. Am crezut că-i la fel ca atunci când iapa fată un mânz. Dar nu-i deloc așa.

–O femeie nu-i un cal, zise Jessye, dezgustată. Unde este soția ta?

–Aici în spate, în dormitor, zise bărbatul, conducând-o.

Jessye privi peste umăr la Harrison.

–Spală-te pe mâini!

I se strânse stomacul la auzul ordinului, și teama îl spintecă.

–De ce?
–Pentru c-o să am nevoie de ajutorul tău.

Harrison crescuse ascultând cicăleala constantă a mamei lui. Aceasta nu pierduse nici o ocazie să sublinieze că cel de-al doilea fiu al ei era inutil. Până în acest moment însă, Harrison nu înțelesese pe de-a-ntregul cuvântul.

Nici nu avea resentimente pentru că i se spusese că era inutil.

Habar n-avea cum să aducă un copil pe lume.

Dar Jessye știa. Se vedea după felul sfidător în care își înălța bărbia și după calmul din adâncul ochilor ei verzi. Când își șterse transpirația de pe obraz cu mâna plină de sânge, lăsă în urmă o pată maronie întunecată. Lui i se strânse stomacul și nu gândi decât: „Slavă Cerului că nu este sângele ei".

–Ajut-o să se așeze mai bine, Harry, porunci Jessye.

El se uită neajutorat la femeia care strângea de barele de fier ale tăbliei patului.

–Cred că ăsta-i ultimul lucru pe care...

–Va avea de suportat dureri mari și îi va fi mai ușor dacă stă un pic ridicată. Puneți brațele în jurul umerilor ei și ajut-o să se ridice.

Hotărârea din ochii lui Jessye îl făcu să-și înțepenească brațele între spatele femeii și salteaua transpirată. Nu știa cum o să suporte corpul femeii ceea ce va urma.

–Oh, Doamne, gemu femeia. Nu pot să fac asta.

–Ba poți, o asigură Jessye. Doar împinge, împinge cât poți de tare.

Simți cum femeia se încordează, îi auzi gemetele. Era tot ce putea face ca să nu strige împreună cu ea. Transpirația care îi aluneca pe chip îi înțepă ochii de parcă el era cel care îndura chinurile facerii.

–Aproape iese, zise Jessye blând. Privirea ei era fixate în ochii femeii, și el fu surprins să vadă că era scăldată în lacrimi. Are părul negru.

–Ca tatăl ei, zise femeia gâfâind.

–Mai împinge o dată, o îndemnă Jessye.

Nu știa de unde găsi femeia putere sau cum de fusese totul așa de lent la început, pentru ca apoi lucrurile să se precipite – dar, dintr-odată, un zâmbet frumos apăru pe chipul lui Jessye, în timp ce ținea în brațele ei bebelușul care urla.

–E fată, anunță Jessye, așezând copilul în brațele mamei.

–Nu-i așa că-i frumoasă? șopti respectuos femeia de parcă uitase de durerea și suferința pe care copilul tocmai i le cauzase, și avea să i le cauzeze probabil pentru tot restul vieții.

Harrison făcu un pas în spate, neplăcându-i deloc felul cum privirea lui părea să mângâie copilul. Își mută atenția asupra lui Jessye și dorul pe care-l văzu reflectat în ochii ei îl lovi ca un pumn în maxilar. În scurta perioadă de când o cunoștea, nu o văzuse niciodată tânjind după ceva, dar știa fără urmă de dubiu că acum voia să ia din nou în brațe copilul ăla.

Ea se întoarse spre el și dorul se retrase ca o umbră atinsă de soare.

– De ce nu te duci să mai încălzești niște apă? Termin eu aici și apoi o să spăl copilul.

El încuviință brusc din cap și plecă din dormitor. Nu dorea deloc să afle ce însemna „să termine".

Înainte nu avusese timp să observe simplitatea camerei din față sau mobila pe care o ținea laolaltă să nu cadă o frânghie și un lemn înfipte unul în altul.

Ușa de la intrare se deschise și bărbatul își făcu apariția, cu o privire îngrijorată.

– M-am ocupat de caii voștri. I-am dus în hambar.

Se uită spre ușa dormitorului.

– Ai o fiică, zise Harrison încet.

– O fiică, repetă omul. Și Jo Beth?

– Pare să fie bine.

Omul întinse mâna.

– Îți rămân dator.

Harrison i-o strânse.

– Doamnele au făcut toată munca.

– Tot rămân dator. Eu sunt Peter Haskell. Nu-mi aduc aminte să ne fi prezentat. Nu-mi aduc aminte de nimic, în afară de îngrijorare. Privirea lui reveni la ușa dormitorului. Crezi că aș putea să mă duc acum să-mi văd soția și fiica?

– Nu văd de ce nu.

În clipa în care Peter Haskell dispăru în dormitor, Harrison se trânti pe un scaun. Nu mai auzea bebelușul plângând sau femeia gemând, dar încă vedea ochii plini de dor ai lui Jessye.

Auzi ușa dormitorului deschizându-se și pași moi care se apropiau de el. Privi peste umăr. Pe chipul lui Jessye era gravată mulțumirea în timp ce ținea ghemuit la pieptul ei copilul.

– Mi-am neglijat îndatoririle, zise Harrison ridicându-se. N-am pus apa la încălzit...

– Este în regulă. Nu ne grăbim.

Când puse o oală pe cuptor, o văzu cu coada ochiului pe Jessye așezându-se într-un balansoar. Fredona în timp ce legăna copila, ținând-o aproape de pieptul ei. Se gândi că va purta cu el acea imagine de pace până în ultima zi a vieții lui. Îl ținuse mama lui vreodată în brațe cu așa venerație? Cu așa iubire?

El traversă camera și se chirci în fața ei. Pe chipul ei se întinse un zâmbet.

– Nu-i așa că este perfectă?

– Bine că femeia n-a depins de ajutorul meu. Habar n-aveam ce să fac. Bănuiesc că nașterile vin natural pentru femei.

Jessye clătină un pic din cap, privind spre copil.

– Am născut și eu o dată, deci știam ce este de făcut.

Harrison avu senzația că cineva i-ar fi dat un pumn în stomac.

– Nu știam că ai fost căsătorită...

– N-am fost. Din vocea ei nu răzbătea nici rușine, nici nu cerea milă. Tipul a fugit. Tocmai izbucnise războiul. Bănuiesc că a preferat să înfrunte un glonț yankeu decât să se însoare cu mine.

– A fost un prost.

– Eu am fost proasta, Harry. Am pus botul la vorbele lui, așa cum pisica pune botul la smântână.

– Și copilul?

Închizând ochii, ea clătină din cap. Harrison își puse mâinile peste ale ei.

– Jessye, ce s-a întâmplat cu copilul?

Când îi deschise, în ochii ei străluceau lacrimi.

– Am renunțat la ea.

– Ai renunțat la ea? Așa de mult ai urât-o?

Se întinse și își înfundă unghiile în antebrațul lui, pledând din privire pentru înțelegere.

– Nu, atât de mult am iubit-o.

El se eliberă de atingerea ei.

– Iubirea nu abandonează.

Se duse la cuptor și se uită la apă, înecându-și amintirile pe care nu părea să le poată ține sub control. Tandrețea pe care începuse să o simtă față de Jessye dispăruse. Avusese momente când chiar o crezuse caldă și iubitoare, momente când crezuse că poate ea îi putea arăta cum să iubești.

Dar ea își abandonase propriul copil. Nu era diferită de mama lui sau de amantele lui. Era o femeie fără inimă.

Jessye stătea întinsă pe o parte în fața căminului, cu spatele la Harry, uitându-se la flăcările care dansau. Nu știa de ce o făcea să țină la bărbatul acela. Avea obiceiul să o rănească cu vorbele... și în seara aceea, vorbele lui deschiseseră o rană pe care o crezuse de mult vindecată.

Jo Beth și Peter Haskell le oferiseră un culcuș pe jos în camera din față pentru că hambarul era umed și rece. Îl auzea pe Harry respirând, îi simțea prezența și se gândea să se mute în hambar. Nu credea că putea să-i fie mai frig decât îi era aici, lângă el.

Îl auzea foindu-se pe podeaua de lemn. Oare avea de gând să nu mai adoarmă niciodată?

Auzi scâncetul de foame din camera de alături – ecoul dulce al inocenței –, urmat de tăcere în timp ce mama punea copilul la sân. Jessye o ținuse și o hrănise pe fiica ei doar trei zile... îi atinsese părul moale... respirase mirosul pur al micului ei corp de bebeluș. O lacrimă fierbinte îi alunecă pe tâmplă. Cum puteau amintirile care îi aduseseră atâta bucurie să doară așa de tare?

Foșnetul mișcărilor lui Harry îi întrerupse gândurile.

– Vrei să nu te mai foiești? îi ceru ea, întorcându-și capul ca să se uite la el.

Stătea în genunchi, uitându-se la ușa dormitorului, cu mâinile strânse pumn pe coapse.

– Copilul plângea, murmură el. Apoi s-a oprit. Ce crezi că-i fac?

Jessye se ridică în fund și își încrucișă picioarele sub ea.

– Îi era foame. Cu siguranță o hrănesc.

– N-au ieșit să ia de mâncare.

– Mama ei... Simți cum fierbințeala îi urcă în obraji. Probabil că mama ei o hrănește.

Privirea lui Harry trecu la sânii lui Jessye, apoi ridică ochii spre ea. Încuviință scurt din cap.

– A, da. Eu... nu m-am gândit la asta. Tu... Își flutură mâna în dreptul pieptului lui. Tu ți-ai hrănit copilul așa?

– Cât am avut-o. Înainte s-o *abandonez*.

Nu-și putu reține amărăciunea din voce.

El tresări, ceea ce lui Jessye nu-i alină suferința.

– Du-te la culcare, Harry, și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai foi și răsuci atâta!

El începu să se întindă.

– Mi-a fost teamă că ar putea răni copilul.

Ea înlemni, studiindu-i profilul în timp ce el rămase concentrat asupra ușii. Nu era de mirare că se revoltaseră coloniile. Englezii erau niște idioți.

– Nu naști un copil și apoi îi faci rău.

– Mama mea așa a făcut.

Stomacul ei se strânse când auzi hotărârea din vocea lui.

– Nu intenționat...

– Când aveam patru ani m-a dus în pivniță. Mi-a cerut să-i spun că o iubesc. Când am făcut-o, mi-a spus că mă urăște, m-a băgat în cămara umedă, a ieșit și a încuiat ușa. Pe întuneric, am auzit șobolanii chițăind, zgomotul lăbuțelor lor pe piatra rece...

Stomacul lui Jessye se zvârcoli în timp ce un nod îi urcă în gât. Atingându-i brațul, simți tensiunea din mușchii lui.

– I-a făcut la fel și fratelui tău?

El râse trist.

– Moștenitorului de drept? Cel care avea să decidă unde urma să trăiască ea și câți bani de cheltuială va avea după moartea tatei? Normal că nu. Eu, pe de altă parte, nu aveam nici o valoare în ochii ei, cu excepția plăcerilor pe care le găsea în a mă tortura.

– I-ai spus tatălui tău?

– Am încercat, dar am făcut greșeala să plâng cât ascultam șobolanii și așteptam să se hrănească cu mine. M-a descoperit o servitoare când a coborât în pivniță să-i ia coniacul preferat. A trecut cu vederea abuzul maică-mii și s-a concentrat în schimb pe ochii mei roșii și umflați. După aceea, și-a închipuit că sunt un papagal și n-a mai vrut să aibă de-a face cu mine.

– Dar erai doar un copil...

– Un băiat – chiar așa mic cum eram eu – nu plânge. Niciodată. Fiul unui conte nu este niciodată copil. El se naște direct bărbat.

Tremurând, Jessye tânjea să își petreacă brațele în jurul lui, dar se temea de reacția lui. Din vocea lui nu răzbătea nici o emoție. Corpul lui era mai strâns decât al unui șarpe. Nu era de mirare că nu știa nimic despre iubire.

– Te-a mai dus în pivniță vreodată?

– A, da, răspunse el, de parcă nu exista nici un alt răspuns. Călătoria noastră a devenit un ritual săptămânal. Chiar și când am încetat să-i mai spun că o iubesc.

– Cum ți-a putut face așa ceva?

Privirea lui alunecă spre ea.

– Habar n-am. Bănuiesc că nu era sănătoasă la cap.

Respirând adânc, ea îi atinse obrazul cu degetele, susținându-i privirea.

– Era nebună. Nici o mamă n-ar face un lucru așa de oribil cu propriul copil – cu copilul oricui. Iubirea unei mame...

El își mișcă corpul așa de repede, că ea aproape căzu pe spate. Privind-o drept în față, ochii lui de smarald erau neînduplecați, iar chipul îi era brăzdat de linii rigide.

– Da, Jessye, spune-mi despre iubirea unei mame. Explică-mi cum o mamă își poate abandona copilul.

Capitolul 5



– Zici c-ai avut o noapte grea, zise Jo Beth. Știu că nu-i ușor să dormi pe podea. Ar fi trebuit să vă oferim patul nostru...

– Nu fi prostuță, zise Jessye ținând în brațe ghemotocul plin de veselie. Nu mai dormise după ce Harry îi pusese întrebarea acuzatoare. Un pat nu ar fi făcut nici o diferență. De-a lungul anilor, își pusese și ea aceeași întrebare de mii de ori, dar cuvintele care veniseră de la el o răniseră mai mult decât crezuse că era posibil. O femeie proaspăt devenită mamă are nevoie de tot confortul pe care-l poate găsi.

– Păi, nu știu ce aș fi făcut dacă nu apăreai, zise Jo Beth ridicându-se din pat.

Jessye mângâie părul moale al copilului.

– Te-ai fi descurcat.

– Nu prea cred. Pete al meu este un om bun, dar uneori își face așa niște griji.

Jessye îi zâmbi femeii.

– Apreciază că-și face. Majoritatea bărbaților nu obișnuiesc.

Îi dădu mamei copilul.

– Ar trebui să rămâneți până se încălzește vremea, zise Jo Beth.

Jessye își puse pălăria la loc.

– Se va încălzi într-o zi sau două și vom recupera timp pentru a aduna vitele.

– Ai grijă cu tipul ăla care călătorește cu tine! Cred că te place.

– Are ochi pentru banii mei.

Și, cu acest gând în minte, Jessye ieși din casă.

Îl văzu pe Harry vorbind cu Pete în apropierea cailor înșeuați. Deși Jessye protestase, Jo Beth insistase să ia niște conserve din cămara ei. Jessye aruncă sacii peste crupa calului înainte de a încăleca.

– Hai, englezule, pierdem vremea.

Zâmbind larg, Pete făcu un pas către Jessye.

– Ți-a spus Jo Beth că botezăm copilul după voi doi? Jessica Harriet.

Jessye simți lacrimi în ochi.

– Sunt onorată. Chiar este un nume frumos. Sper ca lumea să se poarte mereu bine cu ea.

Harry o privi. Nici urmă de afecțiune în ochii lui. Erau reci ca ai șarpelui cu clopoței care se ghemuise pe pieptul lui.

– Pete a zis c-a văzut vite nemarcate la sud.

– Câte?

– Cam o duzină.

Jessye încuviință din cap.

– Bine.

Harry strânse mâna lui Pete.

– Mulțumesc pentru pont.

Urcă în șa și își îndemnă calul spre sud.

Dezamăgită, Jessye dădu pinteni calului și-l urmă pe Harry.

Cu o pătură înfășurată în jurul ei, Jessye se uita la focul care ardea în vatra micii barăci goale pe care o descoperiseră când începuse să se însereze. Călătoriseră trei zile fără ploaie, trei zile fără să vadă vite.

Trei zile fără să-și vorbească.

Era ciudat cum puteau munci unul alături de celălalt, să facă ceea ce trebuia făcut fără să rostească un singur cuvânt. Mereu își închipuise că iubirea se manifesta în felul următor: le permitea oamenilor să comunice dincolo de cuvinte.

Dar între ea și Harry nu exista iubire. În ochii lui putea să vadă ce văzuse în ai ei timp de mai bine de un an după ce renunțase la fiica ei: dezgust, repulsie, lipsă de respect.

Când se întorsese în Fortune, scosese fiecare oglindă din camera ei. Nu putuse tolera să se privească.

Cu ocazia acelui Crăciun, tatăl ei îi oferise o oglindă frumoasă, cu margini aurii.

– Nu știu de ce ai plecat, zisese el, dar știu că până nu te vei privi în acea oglindă nu vei fi cu adevărat acasă.

Prima dată fusese cel mai greu. Treptat, devenise mai ușor... și de fiecare dată când se privea în oglindă, se ierta încă un pic.

Dar la Harry nu găsea iertare. Chiar îi dădea o lecție de ură, una pe care ar fi preferat să nu o învețe.

Auzi bubuitul tunetului. Furtuna pornise exact înainte să zărească baraca rustică. Dar chiar și cu focul și hainele uscate în care se schimbase, tot tremura de la iarna dezlănțuită în inima ei.

A doua zi, indiferent că vânturile reci se potoleau sau nu, frigul din ea avea să dispară. Va aștepta până ce Harry va porni la drum, apoi se va întoarce și o va lua în direcția opusă.

Nici nu dorea, nici nu avea nevoie de compania lui. Putea să-și găsească singură vitele, și el n-avea decât să se ducă naibii cu prejudecățile lui cu tot.

Îl auzi învârtindu-se prin baracă, în căutare de resturi de mâncare. Proviziile lor se terminaseră, dar atât timp cât avea gloanțe pe țeavă, își putea asigura și hrana necesară.

– Ar trebui să dormi, zise el liniștit, întinzându-se lângă ea.

– Ar trebui să-ți vezi de treabă.

– Am tot încercat să înțeleg de ce familia Haskell a hotărât să-și boteze fata în onoarea mea, când pe mine nu mă cheamă Harriet.

– Bănuiesc că de-asta ai fost așa tăcut în ultimele zile... nu poți gândi și vorbi în același timp.

– Și scuza ta care e? întrebă el.

– N-am fost în compania nimănui cu care să cred că merită să vorbesc.

El tuși.

– Jessye vine de la Jessica?

– Nu.

– Vine de la ceva?

– Nu.

El oftă adânc.

– Jessye, încerc să remediez ruptura asta dintre noi...

– Unele lucruri nu pot fi remediate.

– Nu putem continua ca până acum...

Ea se întoarse ca să-l înfrunte.

– Aici ai dreptate. Mâine mă uit după tine cum pleci și-o iau în direcția cealaltă.

– Ba n-ai să faci așa ceva. Nu voi permite să călătorești singură.

– Am călătorit singură când aveam șaptesprezece ani. Am plecat din Fortune până într-o misiune la est de San Antone. Sunt mulți kilometri. Am născut copilul singură, cu nimeni care să-mi audă strigătele, să mă țină de mână sau să-mi șteargă fruntea, și am decis singură ce era mai bine pentru ea. Așa că nu-mi spune tu mie că nu pot face lucruri de una singură!

Îi luă șaua și începu să scotocească prin ea.

– Ce cauți? întrebă el.

– Nenorocita aia de oglindă pe care o folosești ca să bărbierești.

O scoase și se uită în ea.

– De ce Dumnezeului o vrei?

– Pentru că am nevoie să mă uit la mine fără a vedea ura din ochii tăi.

– Nu te urăsc.

Îi băgă oglinda în față.

– Uită-te în ochii ăia, Harry, și spune-mi că nu se uită cu ură înapoi.

El luă oglinda din mâna ei și o aruncă în foc.

– Ți-am cerut să-mi explici cum ai putut abandona un copil pe care ai pretins că-l iubești, și mi-ai răspuns cu tăcere. Eu am învățat pe pielea mea că tăcerea înseamnă ură.

– Du-te naibii!

Se ridică în picioare, traversă în grabă camera, deschise ușa și ieși în noapte. Vânturile reci o loviră, ploaia aspră cădea fără milă, lacrimile o orbeau în timp ce fugea, fugea mânată de un singur gând: să scape de vinovăția care o rodea constant, de dubiile care nu-i dădeau pace.

Țipă când brațe lui puternice se încolăciră în jurul ei. Se răsuci și lovi cu pumnii în umerii lui Harry.

– Dă-mi drumul!

– Femeie nebună! O să mori aici, afară! strigă el, acoperind vântul care urla.

– Crezi că-mi pasă! Nu înțelegi? Nu aveam nimic valoros să-i ofer. Nimic! Și, Doamne, a durut, a durut atât de tare... și încă doare. Știi ce agonie este să te trezești în fiecare dimineață și să te întrebi dacă este fericită? Îți poți imagina suferința de a ști că nu o vei băga niciodată în pat și nu o vei săruta de noapte bună? Se împinse în el. Acum dă-mi drumul! Se eliberă de strânsoarea lui. Reuși să facă trei pași înainte ca el să o prindă și să o tragă lângă el. Brațele lui o cuprinseră, lipind-o de el, piept lângă piept. Ea își înclină capul pe spate. Printre lacrimi, ploaie și întuneric, el era ca o ceață. Dă-mi drumul și lasă-mă în pace!

– Nu pot, zise el cu glas răgușit.

Se aplecă, își petrecu un braț pe sub genunchii ei și o ridică. Ea își înjură brațele care o trădaseră și alunecaseră în jurul gâtului lui, căutând căldura. Se îndoia că ar fi putut fugi mai departe. Și care era sensul evadării? Mai devreme sau mai târziu, trebuia să îl înfrunte. El avea cheia pentru siguranța viitorului ei; ea avea cheia pentru

nevoile lui prezente. Bani. Bani, când avea să-și vândă sufletul pentru iubire.

El dădu un picior ușii, deschizând-o, o duse în baracă și o așeză în fața focului. Ea se așeză uitându-se drept înainte, își întinse mâinile spre căldură și așteptă ca aceasta să ajungă în corpul ei. Îl auzi trântind ușa. Îl privi cu coada ochiului cum îngenunchează și scotocește prin lucrurile ei.

– Ce faci?

– Încerc să-ți găsesc niște haine uscate.

– Asta-i tot ce am.

El o privi peste umăr.

– Minunat. Se întinse după hainele pe care le purtase când ajunseseră la baracă, haine pe care ea le agățase în apropierea focului, ca să se poată usca. Sunt încă umede, murmură el înainte de a se întinde după propria desagă. Poți să iei haine de-ale mele.

Scoase o cămașă și pereche de pantaloni.

– Câte schimburi... ți-ai luat? întrebă ea clănțănind din dinți.

– Astea sunt, zise el întorcându-se spre ea.

Se întinse spre nasturele cămășii ei și ea îl plesni peste mână. El oftă adânc.

– Trebuie să-ți dai jos hainele alea ude înainte să mori.

Detesta înțelepciunea din cuvintele lui.

– Ieși afară și mă voi schimba.

– Nu plec de lângă căldura focului, explică el, așezându-și hainele lângă ea.

Ridică o pătură, formând un zid de lână între ei. Cu degetele tremurând, ea își desfăcu nasturii cămășii.

– Tu ce-o să porți?

– Pentru un bărbat este acceptabil să stea fără cămașă – dar nu și pentru o doamnă. Deși n-am înțeles niciodată logica. Pieptul unei femei este o priveliște mult mai frumoasă.

Jessye își alungă zâmbetul în timp ce se îmbrăca cu cămașa lui. Cuvintele îi erau la fel de abile ca degetele când venea vorba să împartă o mână câștigătoare. I-ar topi furia precum untul pe un biscuit, dacă ea i-ar permite. Cămașa lui o acoperi cu totul, dar era uscată, caldă și plăcută la purtat. Își trecu degetele peste pantaloni.

– Pantalonii tăi sunt mult prea mari. Poartă-i tu, și eu o să mă înfășor într-o pătură.

El lăsă în jos pătura.

– Vreau să dezbraci de pe tine tot ce ai ud.

– Nu ești șeful meu.

– Jessye, pentru numele lui Dumnezeu, sunt momente când încăpățânarea nu este o calitate.

Ea îi întinse pantalonii.

– Schimbă-te afară!

Harry își dădu ochii peste cap.

– Doar dacă promiți să te rogi ca nimic important să nu înghețe afară.

– O să mă rog fix invers.

Harry îi zâmbi și inima ei trepidă.

– Nu, n-ai să faci asta. Cuvintele tale sunt mereu dure, dar ochii îți trădează de obicei blândețea.

Jessye așteptă până când Harry ieși din baracă, apoi își dădu jos pantalonii uzi, își înfășură pătura în jurul taliei și o strânse în jurul picioarelor. Ușa se deschise, și Harry, în picioarele goale și cu pieptul dezvelit, intră repede înăuntru.

– Îngheți de frig afară, izbucni el în timp ce întindea hainele peste niște scaune betege, lângă o masă putrezită. Chiar îmi doresc ca vremea caldă de care ai vorbit să revină.

Îi mută hainele umede pe scaune, apoi luă hainele ude și le puse lângă foc. Hainele ei aveau să se usuce până dimineața, dar el cu siguranță c-o să umble cu haine umede.

Să-l ia naiba de ticălos, că era tare amabil când ea își propunea să rămână furioasă pe el. Se chirci în fața șeii ei. Stânjenită de pătură, nu se putea uita suficient de departe în jur ca să vadă ce făcea.

– Acum ce faci?

– Îți caut peria. Zici că ai un cuib de șobolani în cap.

– Mereu e la fel. Așa l-a făcut natura.

Triumfător, ridică peria și o agită spre ea.

– Ce-ai de gând? întrebă ea.

– Îți descâlcesc părul. O să fiu foarte blând.

Se întinse după coada ei, și ea îl prinse de încheietură.

– De ce faci asta, Harry? De ce ești așa drăguț?

Privirea lui căzu pe perie, mișcându-și degetul mare în sus și în jos pe peri.

– Pentru că te-am rănit și nu știu să-mi cer scuze.

– Tot ce trebuie să faci este să spui „Îmi pare rău".

El își fixă privirea asupra ei.

– Prefer să-ți perii părul.

Ea ridică din umeri.

– Bine, dar nu te voi ierta până când nu spui că îți pare rău.

– M-ai iertat deja, zise el desfăcându-i coada.

– Nu.

– Ba da.

Ea pufni.

– Parcă am fi doi copii.

– Mă tem că ne-am și purtat ca niște copii. Ce-a fost în capul tău să fugi așa în furtună?

Ea îi simți atingerea blândă în timp ce el îi așeza părul peste umăr și lucra cu peria la vârfurile încurcate. Inima i se strânse dându-și seama că el mai făcuse asta, fără dubiu, cu nenumărate alte femei, pentru că doar un bărbat cu experiență ar ști cum să descurce părul.

– Clar nu gândeam. Voiam doar să mă îndepărtez de amintiri.

– Din cauza vinovăției?

Ea scrâșni din dinți.

– Harry, nu vreau să vorbesc despre asta.

El se opri din pieptănat și îi atinse bărbia cu degetul mare până când ea întoarse capul și îi întâlni privirea.

– Jessye, m-am gândit la cuvintele tale timp de trei zile și nu le pot înțelege. Ai zis că ai abandonat-o din iubire...

– Nu am abandonat-o. Am renunțat la ea. Este o diferență.

– Explică-mi-o.

– De ce îți pasă? A fost în urmă cu aproape patru ani. Cât poate să conteze pentru tine?

El îi cuprinse obrazul cu o tandrețe infinită.

– Suferința din ochii tăi când am spus ce-am spus m-ar fi pus în genunchi dacă nu stăteam deja jos. Kit mi-a povestit cândva despre iubirea pe care o purta cuiva. Ca prieten al lui, i-am acceptat motivele, dar nu i-am putut înțelege acțiunile sau sentimentele. Ce știu eu despre iubirea de mamă este pătat, pentru că mama mea era o expertă în a arăta căile urii. Cât despre amantele mele... nu erau cu nimic mai bune. Privirea lui îi cercetă chipul de parcă ar fi căutat ceva ce nu cunoscuse niciodată. Am sentimentul că tu ești o expertă în căile iubirii.

– Nu sunt o expertă, Harry. Dacă aș fi fost, n-aș fi ajuns cu burta la gură, purtând copilul unui bărbat care nu a vrut să stea lângă mine.

– Afară ai zis că nu aveai nimic valoros să-i oferi. Te avea pe tine, iubirea *ta*.

Ea îi zâmbi trist.

– Nu aveam un soț, nu aveam un tată pentru ea. Pe atunci nu aveam nici bani. Muncesc într-un saloon. N-am vrut să-mi crească copilul printre bețivi și cartofori. N-am vrut să se chinuiască pentru că mama ei a păcătuit.

– Eu aș zice că tipul care te-a părăsit a fost cel care a păcătuit.

Ea clătină din cap.

– Nu m-a obligat. M-a dus cu vorba. L-aș fi urmat și-n iad. Bănuiesc că într-un fel am făcut-o. Când am descoperit că o tăiase din Fortune, mi-a fost rușine – nu pentru copil, niciodată pentru copil. Ci pentru mine. Nu voiam să am martori la prostia mea, așa că am fugit. Am ajuns la o misiune, la est de San Antone. Am născut copilul acolo. Avea cel mai roșu păr, cei mai albaștri ochi. Asta este tot ce-mi amintesc de ea.

– Ai lăsat-o la misiune?

– Urma să o iau cu mine. Preotul m-a îngrijit până când am fost suficient de întremată să călătoresc. Împachetam ca să plec când el a venit să mă vadă. A zis pur și simplu: „Misterioase sunt căile Domnului" și mi-a spus să mă uit pe fereastră. Un bărbat și o femeie s-au oprit la misiune să-și îngroape bebelușul, care tocmai murise. I-am văzut stând în cimitir. Ploua. Nu i-am putut vedea bine, dar mi-am dat seama că purtau haine elegante. Bărbatul și-a pus mâinile pe femeie și a luat-o în brațe... și am știut că vor avea grijă de copilul meu.

– Așa că le-ai dat-o lor, zise Harry.

– I-am dat-o preotului și am privit cum el le-o dă. M-ai întrebat cândva dacă mi-a fost frântă inima. Când am dat-o, mi s-a frânt inima în mii de bucăți.

Capitolul 6



Sprijinindu-se într-un cot, Harrison asculta cum trosnesc buștenii în vatră, o armonie dulce, dublată de respirația regulată a lui Jessye, care dormea ghemuită pe o parte, cu o mână strânsă sub obraz.

Terminase în tăcere să-i perie părul. Cuibul de șobolani pe care ea îl detesta arăta frumos în strălucirea aurie a focului.

Având grijă să nu o trezească, el freca între degete câteva fire din părul ei. De la distanță, părea sârmos, dar adevărul e că era moale precum firul pânzei de păianjen, precum proprietara lui. Jessye era incontestabil puternică și incredibil de vulnerabilă. O femeie cu inima frântă. Și el adâncise fără milă rana ei din nou și din nou.

Îl duruse să-și iubească mama și să cunoască doar ura ei. Încătușase emoția în cel mai ascuns colț al sufletului lui, unde nimeni nu-l putea atinge, de unde nu amenința să-l chinuie cu ceea ce nu putea niciodată să aibă.

Exact cum învățase să trișeze la cărți, devenise expert în a păcăli iubirea. Iubirea putea fi imitată cu bijuterii ieftine, flori și vorbe goale. O atingere aici, un sărut acolo, un alint șoptit. Până la Jessye, mereu avusese mare grijă în a-și alege parteneri de joc. Mereu îi alegea pe cei care înțelegeau regulile și mai și trișau.

Jessye jucase jocul dragostei cu un trișor o dată – și plătise scump pentru inocența ei. Erau slabe șanse să joace cu el.

Pentru prima dată în viața lui, își dorea să înțeleagă dragostea, ca să poată juca cinstit, fără să-i manipuleze inima... pentru a-i câștiga corpul.

– Mă gândesc că ar trebui să o luăm spre vest, zise Jessye.

Ploaia se oprise și simțea cum noua direcție a vântului aducea căldura.

– Sud. Harry întinse pachetul de cărți către ea. Taie cărțile. Dacă nimerești cartea mai mare, mergem spre vest. Cartea mai mică, mergem spre sud.

- Deciziile de afaceri nu se iau prin tăiatul cărților.

- Dar nu vrei să faci compromisuri.

Ea închise ochii. De ce se gândea să taie cărțile? Putea să o ia spre vest și el să o urmeze. Știa, după conversația din noaptea precedentă, că el era prea domn ca să o lase să plece singură. Oftând frustrată, deschise ochii și tăie pachetul de cărți la un sfert. Nouă de inimă roșie.

Harry tăie la mijloc. Valet de treflă.

Într-una din zilele astea avea să-și dea seama cum trișa.

Călare pe calul ei la urcuș, Jessye se uita la vitele care bătătoreau pământul.

- Cum ai știut că sunt aici?

- N-am știut.

Ea miji ochii. Erau prea multe vite cu coarne lungi ca să le poată număra. Aveau culoarea pielii diferită, dar toate erau animale slabe, osoase.

- Trebuie să aparțină cuiva.

- Eu nu văd vreo marcă.

- Câte crezi că sunt? întrebă ea cu voce joasă, nevenindu-i să creadă.

- Cel puțin o sută. Probabil mai multe. N-o să ne descurcăm numai noi să le ducem înapoi în Fortune.

Ea privi pieziș spre Harry, care desfăcea o hartă. După o săptămână de călătorit, era nebărbierit, acoperit de praf și mizerie. Dar privea la cireadă ca un cuceritor, cu un mic zâmbet de triumf.

- De ce erai așa de sigur că vitele sunt aici?

El studie harta.

- Nu eram.

- Am fost doar norocoși?

El oftă din greu.

- Dacă într-adevăr vrei să știi, am încercat să gândesc ca un taur.

Ea se uită la el.

- Poftim?

Întinse brațul și descrise un cerc.

- Uită-te în jurul tău. Vremea este mai caldă. Apă este din abundență, și iarbă, la fel, deși a venit iarna. Dacă aș fi taur, acesta ar fi raiul pe care l-aș căuta.

- Harry...

El ridică o mână.

- Ca să-ți liniștești mintea plină de dubii, vom da o tură lentă și precaută perimetrului în care se află cireada. Poți să te uiți atent după mărci. Dacă zărești una și dacă nu găsești pe nimeni viu care să pretindă că îi aparțin vitele, atunci ne îndreptăm spre cel mai apropiat oraș – se uită pe hartă –, care cred că este la o zi călare, dacă mergem la trap. Acolo angajăm câțiva oameni să ne ajute să mânăm cireada înapoi în Fortune.

- Dacă sunt oameni așa de aproape, de ce n-au adunat deja vitele astea și nu și le-au revendicat?

- Pentru că, Jessye, iubire, nu orice om este dispus să riște totul când există șansa să câștige nimic. Uită-te la oamenii din Fortune. Le-am oferit oportunitatea asta și au refuzat, preferând să culeagă bumbac. Dădu pinteni calului. Haide. Ca să te liniștești.

Înghiontindu-și calul să-l urmeze, se întrebă de ce simțea că Harry trișa cumva.

Pentru prima dată, Jessye își dori să-și fi cumpărat o rochie. Un gând prostesc, când orașul era populat aproape doar cu bărbați. Ea și Harry stăteau pe colțul unei mese, în saloonul unei cabane de lemn care făcea ca localul tatălui ei să pară grandios.

Profitaseră de baia aflată în încăperea de alături. Hainele ei erau curate și călcate, dar erau haine bărbătești și știa în adâncul sufletului că așa era cel mai bine. Cu toate astea, își dorea să aibă ceva drăguț de purtat, fie și numai o panglică colorată.

Harry, pe de altă parte, era îmbrăcat cu o vestă neagră, o haină din material roșu, o cravată neagră și pantaloni negri care îi strângeau coapsele. Se bărbierise și arăta delicios de imoral. Când ieșise din baie, chiar o lăsase fără răsuflare, și încă nu își revenise.

Naiba să-l ia de ticălos, că-i distrăgea atenția exact când trebuia să se concentreze asupra bărbaților pe care îi intervievau. Un bărbat se apropie de scaunul din fața ei, îl întoarse, se așeză călare pe el și își puse antebrațele pe spătar. Era robust și chipeș, cu umeri largi și cu mâinile aspre ale unui om care muncea afară. Își dădu pălăria jos de pe cap și încuviință scurt.

- Doamnă.

Ea zâmbi blând.

- Eu sunt Jessye Kane. Acesta este Harrison Bainbridge.

Zâmbetul lui dezvălui o gropiță pe obrazul stâng.

- Dan Lincoln, dar sper să nu vă lăsați induși în eroare de numele meu.

– N-o vom face, domnule Lincoln, zise Harry înainte ca Jessye să apuce să răspundă. Ai mai mânat vite până acum?

Dan Lincoln își mută privirea de la Jessye la Harry.

– Da, domnule. Înainte de război, am mânat vite la San Francisco. Pe timpul războiului, le-am mânat spre est.

Harry ridică dintr-o sprânceană.

– Deci ai fost prea laș să te înrolezi?

Jessye icni.

– Harry...

– Soldații confederați aveau nevoie să mănânce, spuse Dan Lincoln pe un ton neutru. Am avut grijă de asta până prin iulie 1863, când Grant a luat Vicksburg. A tăiat confederația pe jumătate. Atunci m-am înrolat.

– Ai dus vite peste Mississippi? întrebă Jessye.

Lincoln ezită înainte să se uite la ea.

– Da, doamnă.

– Pentru asta este nevoie de mult curaj, domnule Lincoln.

– Da, doamnă. Bănuiesc că da. Mulți oameni s-au înecat în Mississippi încercând să ducă carnea necesară pentru Confederație. Vă garantez că sunt un înotător puternic.

– Asta-i bine și e minunat, domnule Lincoln, zise Harry tăios, dar nu avem nevoie de înotători. Îți mulțumim pentru timpul acordat, dar nu ne sunt de trebuință serviciile tale.

Lincoln miji ochii și dădu să se ridice. Jessye puse mâna pe antebrațul lui. Forța pe care o simți acolo o uimi.

– Așteaptă, te rog. Își întoarse atenția spre Harry. Putem vorbi afară o clipă?

Harry trase de vesta lui din material fin.

– Desigur, Jessye, iubire.

Strângând din dinți ca să nu spună ce gândește, se ridică și ieși din saloon. Auzi pașii lui Harry urmând-o în timp ce dădea colțul pe aleea dintre saloon și budă. Se întoarse și îl înfruntă.

– Ce faci?

– Încerc să angajez niște oameni să ne ajute să mânăm vitele în Fortune.

– De ce nu l-ai angajat pe Dan Lincoln?

– Nu mi-a plăcut omul.

– De ce? Pentru că mi-a zâmbit? Harry, oamenii care au mânat vite pentru armată pe timpul războiului sunt unii dintre cei mai curajoși din statul ăsta. Este exact genul de care avem noi nevoie

pe acest drum. Ai vorbit cu peste o duzină de oameni și ai angajat doi. Unul este destul de bătrân să-mi fie bunic...

– Are experiență.

– Și celălalt arată ca un sac de cartofi.

– Nu cred că ar trebui să judecăm capacitățile unui om după cum arată.

– Ai dreptate. Nu poți să refuzi un om pentru că este chipeș, are un zâmbet drăguț sau privirea lui cade pe sânii mei!

– Privirea lui a făcut mai mult de atât. A zăbovit!

Jessye râse.

– Ești gelos.

– Nu sunt gelos.

– L-ai angaja pe Dan Lincoln dacă nu aș fi aici?

El își strânse buzele într-o linie invizibilă, întorcând capul.

– L-ai angaja?

– Da, la naiba, dar tu ești aici. Încerc pur și simplu să te protejez de ticăloși. Recunosc unul când îl văd.

– Și eu la fel. Știi că nu sunt inocentă, Harry.

– Ai avut experiență cu un singur bărbat. Asta nu te face o femeie de lume.

– Dar mă face o femeie care știe cât o costă să-și ridice fustele pentru un bărbat. Este un preț pe care nu sunt dispusă să-l mai plătesc vreodată – indiferent de cât de atrăgător este zâmbetul, indiferent cât de lung se uită bărbatul la sânii mei. Îl luă de braț. Tu nu înțelegi că mi-am investit banii în afacerea asta pentru că-mi va garanta independența pe care nu am avut niciodată cu adevărat? O femeie săracă trebuie să spună „nu" de o mie de ori. O femeie cu bani spune „nu" o singură dată, ca să fie auzită. Trebuie să-i angajăm pe cei mai buni dacă vrem să avem succes. Eu am cunoscut eșecul. Nu vreau să repet experiența.

El îi cuprinse obrazul, plimbându-și privirea peste chipul ei.

– Am momente când îmi doresc din tot sufletul să nu fiu un ticălos. Vom angaja pe cine vrei tu și am să ucid pe oricine îți face rău.

Îl privi cum intră înapoi în saloon. Și naiba să-l ia! Îi furase o parte din inima ei.

Capitolul 7



De la ferestrele casei se revărsa în noapte o lumină blândă. Harrison ciocăni la ușă. Aceasta se deschise și din prag îi zâmbi Grayson Rhodes.

– Crăciun fericit!

Grayson îi luă mâna și-l trase înăuntru, într-o cameră mare, care mirosea a scorțișoară și a mere.

– Ticălosule, de ce nu ne-ai zis că vii? Se uită peste umărul lui Harrison și zâmbetul i se lărgi. Jessye, intră.

Harrison se dădu la o parte ca Jessye să poată intra.

Abbie traversă încăperea în grabă și o luă pe Jessye în brațe.

– Ai supraviețuit.

Jessye râse.

– Cu greu.

– A meritat? întrebă Kit, apropiindu-se și dându-le fiecăruia câte o cană de cidru de mere cald.

Harrison își întoarse capul spre Jessye.

– Spune-i.

Ea zâmbi ca un copil care tocmai descoperise că șoseta ei de Crăciun nu avea o bucată de cărbune în ea.

– Tocmai am adăugat o sută cincizeci de capete cirezii.

– Detaliază.

Ea încuviință din cap.

– Și șase oameni.

– La cireadă? Pentru ei cât luăm?

Fața ei strălucea, obrajii îi erau roșii. Harrison nu știa dacă era de la vântul rece care începuse să bată din nou sau de la entuziasmul referitor la realizarea lor. Știa doar că-și dorea să aibă puterea să susțină dorința de viață care emana din ea în acest moment. Era aproape contagioasă, chiar și pentru un suflet istovit ca al lui.

– Nu, am angajat șase oameni. Sunt afară...

– Adu-i înăuntru! ordonă Grayson. Este frig afară.

– Suntem toți un pic cam murdari, explică Harrison.

– Ce contează? Este Crăciunul. Adu-i înăuntru, insistă Grayson.

– Îi ajut eu cu caii, zise Coțofană, privind spre Kit.

– Coțofană! strigă Jessye. Nu te-am văzut stând acolo.

– Nu am vrut să mă bag în sufletul vostru.

– Te bucuri de vacanță, băiete? întrebă Harrison.

– Dacă și-ar fi luat vacanță, zise Kit. În fiecare zi caută vite singuratice, de la răsărit până la apus. Parcă are nas să le găsească.

– Încerc doar să gândesc ca ele.

– Așa face și Harry, zise Jessye, rânjind. În felul ăsta am găsit așa de multe.

Harrison își înăbuși un mormăit. Ar fi preferat ca metoda lui să rămână secretă.

– De ce nu te încălzești cât aduc oamenii?

Ordonă oamenilor să ducă caii în hambar și să se ocupe de nevoile lor înainte de a intra în casă. Dădu instrucțiuni. Casa lui Grayson și a lui Abbie nu era mare, dar încăperea principală era comodă. Lumânările care pâlpâiau pe cedrul din fața ferestrei erau răspunzătoare de lumina primitoare pe care o văzuseră când se apropiau.

Cu excepția lui Coțofană, bărbații preferau liniștea în locul trăncănitului. Jessye stătea pe podea în fața vetrei, cu cei trei copii ai lui Abbie în jurul ei, în timp ce-i arătau cu mândrie cadourile primite de Crăciun. Johnny avea opt ani. Se mândrea cu o undiță cu disc de lemn care îi permitea să întindă firul ce avea la capăt un cârlig. Lydia, șase ani, punea o păpușă din material într-un leagăn de lemn. Micah, cel mai mic, de cinci ani, ținea un scut și o sabie din lemn cu vârful bont.

– Vrei ceva un pic mai tare decât cidrul de mere?

– Apreciez. Savură gura arzătoare de whisky și înclină capul spre copii. Nu m-am gândit să le aduc cadouri.

– Nu-ți face griji. Prezența ta este un cadou suficient.

Harrison chicoti.

– Pentru tine și Gray, poate, dar nu pentru copii. Am realizat dintr-odată că este primul nostru Crăciun departe de Anglia. Nu mă așteptam să-mi fie dor.

– A, da. Marile saloane, petrecerile magnifice, servitorii venind în fugă la orice semn, spectacolele publice grandioase. Ipocrizia de a avea așa de multe și de a nu aprecia.

– De-asta ne-au trimis tații noștri aici?

– Poate. Știi, eu cred că Gray a făcut jucăriile alea.

– Glumești.

– Nu, chiar a intrat în rolul de tată. Îi adoră pe copiii ăia. Ai crede că sunt ai lui, zise Kit.

Harrison privi prin încăpere, spre colțul îndepărtat al ei, unde Grayson vorbea cu soția lui. Mâna ei se mișca peste abdomenul un pic rotunjit în timp ce zâmbea. Mâna lui o acoperea pe a ei și o sărută ușor pe buze.

Își îndreptară atenția spre oamenii din fața vetrei. Jessye îi privea cu ochii plini de dor, un dor similar cu cel pe care-l văzuse în noaptea în care ea ajutase la nașterea bebelușului. Micah, cel mai mic băiat, îi băgă scutul în față. Ea râse și îl îmbrățișă.

Harry se întrebă dacă ea se gândea la propriul copil de fiecare dată când îmbrățișa copilul altcuiva.

– Deci cum au mers lucrurile între tine și Jessye în ultima lună? întrebă Kit.

– Lucrurile nu au mers... suficient de bine.

– A hotărât că meriți să fii partener deplin?

Harrison își mută privirea la Kit.

– Aranjamentul ăla nu mă deranjează. Nu știu de ce naiba tot insiști cu treaba asta.

– Pentru că meriți mai mult.

– Și ea la fel. Este o femeie remarcabilă, Kit.

– Te-ai îndrăgostit de ea?

– Nu fi un idiot.

Kit încuviință din cap cu un zâmbet enervant și își încrucișă brațele la piept.

– Ăștia sunt toți oamenii pe care i-ai angajat?

– Da. Cel de colo, Dan Lincoln, e un om bun, un lider natural. Cred c-ar fi o alegere excelentă pentru șef de cireadă.

– O să am încredere în judecata ta. Avem peste o mie nouă sute de vite. Dacă mai angajăm oameni și continuăm să cutreierăm ținutul în următoarele două luni, ar trebui să ajungem la o cireadă impresionantă cu care s-o luăm spre nord.

– Impresionantă, da. Harrison studia lichidul chihlimbariu din paharul lui. De fapt, ceva s-a întâmplat cât am fost plecați. Jessye a ajutat la nașterea unui copil.

– Sfinte Dumnezeule! Era gravidă? Nu părea.

Harrison își dădu ochii peste cap.

– Nu, idiotule. Am ajuns la o fermă unde o femeie era în chinurile facerii. Jessye a ajutat-o să nască.

– A, păi, asta-i ceva complet diferit, nu?

– Normal. Dilema însă este că între noi s-a creat o legătură în noaptea aia pe care eu nu o pot explica, o legătură așa de puternică, încât ne-am povestit câte ceva din trecutul nostru.

– Pericolul pândește în secretele dezvăluite.

– Trebuie să fii mereu așa filosofic? Încerc să înțeleg. Tot ce știu despre iubire am învățat de la tine.

– Păcat, din moment ce experiența mea s-a finalizat cu o tragedie.

– Cu toate astea, am crezut c-ai putea să-mi explici ceea ce eu nu pot înțelege.

– Dragostea nu poate fi explicată. Nu poate fi învățată. Nu poate fi înțeleasă, dar când te atinge, când îți intră în inimă și în suflet... devii mai bun. Privirea lui Kit dădu o roată încăperii. Poate că ar trebui să încerci din nou să o convingi pe Jessye să renunțe la călătoria asta.

– La fel de ușor aș putea să întorc vântul.

Kit oftă melancolic.

– Știi, prietenul meu de încredere, nu inima lui Jessye mă preocupă, ci a ta. Ai cunoscut suferința urii, dar nu suferința iubirii. Este mult, mult mai rea.

– Este exact ce voiam să aud.

– Mai bine să fii prevenit, decât să fii luat prin surprindere.

Capitolul 8



Primăvara, 1866

Pe când răsăritul se ivea la orizont, Jessye se ridică și privi mândră cireada la strângerea căreia contribuise. Cu stăruință și cu oamenii în plus pe care-i angajaseră după ce reveniseră în Fortune, reușiseră să crească turma considerabil în cele două luni de după Crăciun.

Observase însă că felul în care câțiva dintre bărbați o studiau și încrederea ei în abilitatea de a le face față se clătinase. Își îndesase părul sub o pălărie cu boruri largi și își legase fâșii de cârpă în jurul sânilor până când ajunsese aproape la fel de plată ca o clătită.

Vitele se întindeau pe kilometri întregi, cu oamenii de-a lungul cirezii. Strânse mâna pe pușca pe care o purta legată la șold, deși știa în adâncul inimii ei că era puțin probabil să găsească curajul de a o folosi împotriva unui om – indiferent de circumstanțe.

Auzi un cal nechezând și se întoarse. Afișă un zâmbet de bravadă când îl văzu pe Harry.

– Nu-mi vine să cred că suntem în sfârșit gata să le ducem în nord.

Privirea lui coborî ușor de la borul pălăriei până la vârful cizmelor ei.

– Ai slăbit?

Chipul îi luă foc de jenă.

– Nu, mi-am... legat... Tuși când privirea lui o întâlni pe a ei. Am crezut că cel mai bine este să elimin tentația când sunt așa de mulți bărbați în jur.

El încuviință lung și gânditor din cap.

– Bănuiesc că nu te-ai răzgândit și vrei să rămâi.

Ea clătină vioi din cap, cu zâmbetul larg.

– Nu. Vreau să fiu acolo când se numără vitele și se plătesc banii.

– Ți-am aduce înapoi partea ta de bani, Jessye.

– Eu doar vreau să fiu acolo să văd, Harry.

El oftă adânc.

– Atunci urcă, Jessye, iubire.

Ea urcă în șa.

– Cine va conduce cireada?

– Kit este cel cu detaliile. Vrea să discute un pic cu oamenii adunați la căruța cu provizii, înainte de a pleca.

Inima i se umflă de satisfacție în timp ce-l urma. Jumătate din vite erau ale ei. Jumătate din profit avea să intre în buzunarele ei... împreună cu o independență pe care nici un bărbat nu va putea vreodată să i-o ia.

Aerul rece al lunii martie se făcea simțit și vedea vălătuci de abur la gura lui Harry, în timp ce respira. În adâncul sufletului, știa că el avea probabil dreptate. Trebuia să rămână. Ce fel de investitor era dacă nu avea încredere în partenerii ei?

Unul care plătise un preț scump pentru trădare.

În timp ce se apropiau de căruță, văzu oamenii amestecându-se, discutând, așteptând. Nici unul nu era călare. Părea ciudat să vezi mâinile strânse, fără cai sub ele. Îl observă pe Kit stând lângă murgul lui. Harry își salută iute prietenii în timp ce oprea calul și descăleca. Jessye își scoase piciorul din scară.

Harry îi prinse glezna cu mâna.

– Stai unde ești. Kit ți se va alătura.

Îl privi cum se îndreaptă spre ceilalți bărbați, cu calul după el. O surprinse imaginea de lup singuratic pe care o afișa.

Kit urcă pe calul lui și-l mână lângă Jessye. Niciodată nu-și dăduse seama ce mică era în comparație cu el, care se înălța deasupra ei în șa. Chiar dacă Kit se afla lângă ea, prezența lui Harry domina câmpul. Nu spusese un cuvânt, dar oamenii care murmuraseră înainte tăcură. Alții se opriră din agitație. În liniștea autoritară care se lăsă, Kit vorbi în sfârșit:

– Avem aproape trei mii de capete de vite și puțin timp să le ducem la Sedilia, Missouri. Zilele vor fi lungi, nopțile, și mai lungi. Tatăl meu m-a învățat că un om își atinge mai bine așteptările când știe care sunt, așa că iată ce aștept de la voi: multă muncă, fără bolborosit, fără înjurături, fără băutură. Ați petrecut trei luni marcând crupele acestor vite. Un T deasupra unui L. Texas Lady. Călătorește cu noi pentru că finanțează această afacere. Este șefa voastră la fel cum sunt și eu. Vocea ei are la fel de multă autoritate ca a mea. Arătați vreo lipsă de respect față de ea, și pe lungul drum de întoarcere

nu veți avea o monedă care să vă zornăie în buzunar. Dacă aveți vreo problemă cu așteptările mele, nu vă deranjați să urcați pe cai.

Se lăsă tăcerea până când Harry urcă în șa. Coțofană îi urmă repede exemplul, apoi Dan Lincoln. Unul câte unul, bărbații urcară pe caii lor.

Kit încuviință iute din cap.

– Domnilor, să ducem vitele astea la piață.

Se pregăti să-și urnească calul. Întinzându-se, Jessye îl prinse de braț. El privi înapoi spre ea.

Ea înghiți în sec, cu gura uscată, cu inima bătându-i sălbatic.

– Mulțumesc pentru asta.

– Nu-mi mulțumi mie. Au fost cuvintele lui Harry.

Jessye mergea pe câmp, cu mușchii protestându-i. Prima zi a călătoriei începuse înainte de răsărit, și continuaseră să fie în mișcare până la apus. Vitele se așezau pentru noapte, câțiva dintre călăreți călărind în jurul cirezii pentru a le calma.

Mirosi aroma de fasole gătită și de cafea proaspătă. Stomacul îi ghiorțăia, dar voia să se curețe de praf înainte de a mânca. Kit vorbea cu tânărul căruia îi dăduse în sarcină caii. Trebuia să-i recunoască meritele lui Kit. Nu lăsa nici un detaliu la întâmplare.

Slim se îndepărtă în timp ce Jessye se apropia. Kit zâmbi.

– Zi grea?

– Ai zice că, după toate lunile astea, trebuia să mă fi obișnuit.

– Azi am tras mai mult, plus că mai este entuziasmul de a porni în sfârșit la drum.

Își înfipse vârful cizmei în praf, apoi ridică ochii spre el.

– Încă ești supărat pe mine pentru contractul pe care l-am scris.

– Cred că l-ai judecat greșit pe Harry.

– El nu pare să aibă o problemă cu asta.

Kit se scărpină în bărbie.

– Nu ți-ar spune, chiar dacă ar avea. Mândrie englezească și toate tâmpeniile astea.

– Poate că-i ești prieten de așa de mult timp, încât nu-i mai vezi defectele.

– Sau poate am învățat pur și simplu să văd dincolo de ele.

– Atunci ai un avantaj față de mine, dar nu voi schimba termenii contractului. Își înclină sfidător bărbia. Dar am să mă îndrept spre pârâu să mă curăț puțin.

– Cred că majoritatea oamenilor sunt fie cu cireada, fie la căruță mâncând.

– Dacă auzi un foc de pușcă, să vii fuga.

– Vrei să vin cu tine?

– Voi fi OK. Doar mă spăl, nu fac o baie în toată regula. L-ai văzut pe Harry?

– Nu, de când ne-am oprit să înnoptăm.

Încuviințând din cap, privi în jurul taberei. Oamenii pe care-i angajaseră erau respectuoși cu ea, dar avea să fie dificil să se hotărască unde să doarmă.

– Mă întorc în scurt timp, pentru cină.

– Dacă-l vezi pe Harry, spune-i că el stă primul de veghe.

Ea zâmbi larg.

– O să-i placă asta.

– Nu, eu îmi imaginez c-o să găsească un naiv și o să câștige la cărți o noapte de somn.

Râzând, intră în crângul din apropierea taberei. Kit avea cu siguranță dreptate. Până când bărbații își vor da seama că nu poți avea încredere în Harry când vine vorba de jocul de cărți, probabil că el nu va sta deloc de veghe.

Auzi susurul pârâului din apropiere, mai mic, mai retras decât râul pe lângă care lăsaseră vitele. Aici ar trebui să aibă ceva intimitate. Era pe cale să intre în luminiș, când îl văzu pe Coțofană stând pe un buștean în apropiere de marginea apei, băgând un băț în nămol.

– Coțofană, strigă Harry, venind de-a lungul malului. Te-am căutat peste tot.

Jessye făcu un pas în spate, ascunzându-se în boscheți, și îl urmări pe Harry cum se lasă pe vine lângă tânăr.

– Ce te necăjește, băiete? întrebă Harry.

– Nimic.

Coțofană aruncă bățul în pârâu.

– Ai fost îngrozitor de tăcut.

– N-am nimic de zis.

– Kit va fi dezamăgită să audă asta.

– Mă îndoiesc. Am mâncat praf toată ziua. Coțofană își trase pălăria de pe cap și se scărpină. Nu mă plâng.

– Normal că nu.

– Eu doar... eu credeam că, dacă m-ați angajat primul, eu voi fi șeful de drum. Dar i-ați dat slujba lui Dan Lincoln.

– Eu și Kit am discutat despre asta până noaptea târziu. N-a fost o decizie ușoară, dar Lincoln are multă experiență cu mânatul vitelor în condiții extrem de nefavorabile.

Coțofană încuviință solemn.

– Iar eu sunt doar unul care scoate vitele din nămol.

– Din contră, tu ești consilierul nostru șef.

Coțofană își întoarse capul.

– Poftim?

– Îngrijorarea lui Kit a fost că, dacă îți dăm responsabilitatea de a conduce cireada, n-ai avea timp să-l consiliezi și nu ar ști sigur dacă ia deciziile corecte. Chiar în momentul ăsta așteaptă un raport de la tine despre progresul pe care l-a făcut astăzi.

– Râzi de mine, nu?

– Cu siguranță nu. Kit ține la părerea ta și își notează tot ce spui.

– Au fost câteva chestii pe care le-am observat astăzi și care sunt de părere c-ar trebui să le facem altfel.

– Atunci ar fi bine să-i spui.

– Pentru că eu sunt consilierul-șef?

Harry își puse o mână pe umărul tânărului.

– Hai să rămână între noi titlul poziției tale, da? Nu vrem să fie oamenii nemulțumiți sau să se revolte.

– Da, domnule. Ai dreptate. Crezi c-ar trebui să-i spun lui Kit tot ce gândesc?

– Fiecare gând.

Jessye așteptă până când Coțofană dispăru printre tufișuri, apoi ieși din ascunzătoarea ei.

– Consilier-șef?

Mârâind, Harry privi la ea peste umăr.

– De cât timp stăteai acolo?

– De suficient timp. Se așeză pe bușteanul pe care-l eliberase Coțofană. Nu credeam că-l placi pe Coțofană.

– Nu-l plac, dar este suficient de rău să călărești la coada cirezii, nu mai ai nevoie lângă tine și de un călăreț ursuz. Și apoi, trebuia să-l pedepsesc pe Kit. A făcut o treabă cam de mântuială cu discursul din dimineața asta.

– Vrei să spui discursul *tău*.

El miji ochii.

– Exact de-asta l-a stricat –pentru că ți-a spus că erau cuvintele mele. Îmi venea să-l strâng de gât în seara asta, când mi-a zis. Dar o va face în schimb Coțofană cu sporovăiala lui constantă.

– Nu-ți faci griji că ai putea pierde prietenia lui Kit?

– Prietenia noastră s-a călit în focurile iadului. Poate supraviețui focului mâniei.

– Ești incredibil de norocos, zise ea încet.

Ochii lui se măriră.

– Credeam că *tu* crezi că *eu* am trișat.

Ea se încruntă la el.

– Nu cred, nu, *știu* că trișezi la cărți, dar am vrut să spun că ești norocos să ai prietenia pe care o ai cu Kit. Singura de care pot să spun că-mi e ca o prietenă ar fi Abbie, dar nu mi-am deschis niciodată sufletul la ea.

– Eu cred c-ai putea avea mulți prieteni.

Ea se încruntă.

– Muncind într-un saloon? Bărbații erau dispuși să fie prieteni dacă eu eram dispusă să le ofer mai mult decât prietenie, iar femeile mereu își făceau griji că flirtam cu bărbații lor. Abbie nu se îngrijorează, pentru că primul ei soț nu venea niciodată la saloon.

– Și nici al doilea.

– Nu acum, că s-a căsătorit cu ea.

– Cred că te-ai simțit singură, zise Harry cu ceva speculativ în voce.

Ea ridică din umeri.

– L-am avut pe tata. Bănuiesc că el mi-a fost mereu prieten, dar există unele lucruri pe care nu le poți vorbi cu tatăl tău.

– Ca de exemplu când te afli într-o situație încurcată?

Ea se uita la micul pârâu.

– Da. Nu i-am povestit niciodată despre toate astea. Mi-a fost teamă că s-ar putea duce după Gerald...

– Gerald?

Strâmbându-se, simți cum îi iau obrajii foc.

– Bărbatul pe care l-am iubit. Își întoarse capul și îi susținu privirea. Chiar l-am iubit.

– Normal că l-ai iubit. Altfel nu te-ai fi culcat cu el.

Ea își strânse mâinile între genunchi.

– Așa crezi?

– De ce nu? Sfinte Dumnezeule, Jessye, ai două duzini de bărbați aici și faci tot ce poți ca nici unul din ei să nu se gândească la tine ca la o femeie. Moralitatea ta este lăudabilă. Aprecierea ta este... discutabilă.

– Nu l-ai cunoscut niciodată pe Gerald. Era un mare visător, și m-a făcut și pe mine să visez. Dar apoi visul s-a transformat într-un coșmar. Nu i-am spus niciodată nimic tatei. Mi-a fost teamă că va suferi prea mult. Nu m-a întrebat niciodată de ce am plecat sau de ce m-am întors.

– Bănuiesc că știa. Știa că inima ta a fost frântă.

– Dar nu cunoaște detaliile. Îi susținu privirea. Bănuiesc că i-ai povestit lui Kit despre trecutul meu rușinos. Mi-a spus o dată că voi doi vă spuneți unul altuia tot ce aveți pe suflet.

– I-aș spune ce am *eu* pe suflet, nu tu. Cât despre trecutul tău „rușinos“, ți-am spus deja că rușinea este a bărbatului care te-a abandonat.

– Nu te înțeleg, Harry. Mă lași să văd doar mici părți...

– Crede-mă, ți-ar displăcea total întregul portret.

– Nu sunt așa de sigură. Kit vrea să te fac partener.

– Kit vrea multe lucruri. Nu-l băga în seamă.

Își feri privirea, încercând să găsească cuvintele potrivite.

– Jessye, îți faci griji despre lucruri care nu au importanță.

Ea se întoarse și îl privi.

– Am încredere în tine mai mult decât aveam înainte.

El zâmbi răutăcios.

– Așa ar și trebui.

– Dar trebuie să înțelegi că drumul ăsta cu vitele înseamnă totul pentru mine și nu îmi pot permite să judec greșit.

– Înțeleg. Mai mult decât îți dai seama.

Ea încuviință din cap.

– Sunt puțin curioasă. Ce așteptări avea tatăl tău?

Harry privi spre apă.

– Să eșuez, și am reușit cu destul succes să-i îndeplinesc așteptările.

– Îmi doresc să te pot face partener, Harry, dar nu pot. Nu cu vitele astea.

Se ridică în picioare și plecă, întrebându-se de ce continua să se simtă vinovată.

Pe măsură ce întunericul se lăsa, tabăra devenea mai liniștită. Jessye stătea la marginea taberei, suficient de aproape să audă, suficient de departe să nu fie observată. Îi plăcea să privească camaraderia dintre bărbați, voia să participe, dar știa că era mai în siguranță dacă se ținea departe de ei.

Unii dintre oameni dormeau, pregătindu-se pentru veghea lor. Majoritatea studiau cărțile pe care Harry tocmai le împărțise. Se gândise să interzică jucatul cărților – până la urmă Harry interzisese înjuratul și băutura –, dar ce altceva le-ar mai fi rămas de făcut dacă nu să creeze necazuri?

Și nu aveau nevoie de necazuri.

Kit stătea lângă ea, cu eternul lui caiet și creion în mână. Omul scria mai mult decât un dascăl.

Jessye arătă cu lingura spre cercul de bărbați.

– Deci cum de tu nu ești niciodată alături de ei?

– Pentru că eu pun mai mult preț pe dolarul meu decât ei.

Ea îl privi pieziș.

– Pentru că știi că Harry trișează. Mișcă boabele de fasole prin farfurie. Nu-mi place să-l văd cum le ia banii.

– Nu câștigă toate mâinile.

– Câștigă destul. Nu-și dă seama că banii pe care oamenii ăștia îi fac la sfârșitul drumului trebuie să le ajungă un an întreg.

– Aș zice că aia este problema lor, nu a lui. El le-a oferit șansa să joace. Nu-i forțează să joace.

– Dar jucatul este ca whisky-ul. Unii oameni nu pot refuza.

– Atunci poate că tatăl tău ar trebui să-și închidă saloonul.

Întorcându-și capul, ea miji ochii.

– Adică?

– Nu poți condamna un viciu fără a le condamna pe toate. Viața este o serie de alegeri și, după cum m-a învățat tata, îți trăiești restul vieții cu fiecare alegere pe care o faci.

– Mereu gândești cu capul?

– Nu. Din păcate, când situația o cere, tind să gândesc cu inima. Nu este așa de înțelept și există regrete...

– La naiba! strigă Coțofană.

Jessye își îndreptă din nou atenția spre bărbați. Coțofană avea un zâmbet care se întindea de la o ureche la cealaltă.

– Doi ași. Cine ar fi crezut că te voi bate cu doi ași? Cât îți mai datorez acum?

Îl privi pe Harry cum se uită la foaia pe care ținea scorul. Jucatul pe credit era o altă idee cu care nu era de acord, dar nu plătea pe nimeni până când nu ajungea în Sedalia.

– Să vedem, băiete, zise Harry, scriind. Îmi datorezi optzeci și trei de dolari.

Zâmbetul lui Coțofană dispăru.

– Păi, măcar pot să-mi iau o pereche nouă de cizme. Cred că ar trebui să mă opresc.

– Nu mai iei cizmele noi dacă joci cu el și mâine, îl luă peste picior unul dintre oameni.

– Nu știu de ce ești așa de arogant, răspunse Coțofană. Îmi datorezi nouăzeci și șase de dolari.

– Da, dar simt că Zeița Fortuna e pe cale să îmi sărute obrazul, zise Red.

– Aia-i singura domniță care te va săruta, zise Coțofană hohotind.

– E mai mult decât în cazul tău, zise Red.

– Domnilor, interveni Harry, ridicând o mână. Destul cu insultele. Cine mai vrea să joace o rundă?

Jessye se uită la oameni cum intrau în joc cu pietrele. Pietre în loc de monede. Ar fi trebuit să știe că Harry avea să găsească o metodă de a juca cu oamenii care nu câștigaseră încă vreun dolar. Oftă.

– Trei săptămâni pe drum, și el are deja mare parte din banii lor în buzunar. Nu-i de mirare de ce nu l-a deranjat când nu am vrut să-l fac partener. Oricum o să aibă o grămadă de bani.

– Îi sunt datori doar pe hârtie. Dacă un vânt bun i-o smulge din mână, vor trebui s-o ia de la capăt.

– Crezi c-ar face el asta?

– Știu că ar face-o. Nu-i pasă de bani, Jessye. Îi pasă doar să câștige.

Jessye văzu cum unul dintre ajutoare intră călare în tabără, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Vacile sunt neliniștite în noaptea asta, Dan. Cred că avem nevoie de mai mulți călăreți în jurul cirezii ca să ne asigurăm că n-o iau la fugă, de panică.

Dan se uită spre Kit.

– Da, numai că oamenii vor fi obosiți mâine pe drum, dar dacă vitele ar lua-o la fugă, în sperietura lor ar omorî câțiva în noaptea asta.

Kit încuviință din cap.

– Ia câți ai nevoie.

Fără să ezite sau să se plângă, oamenii aruncară cărțile în cerc și se ridicară în picioare. Singurul lucru pe care-l știau și de care se temeau cu toții era o cireadă cuprinsă de panică. Jessye fu surprinsă să-l vadă pe Harry strângându-și cărțile, apoi ridicându-se și îndreptându-se spre calul său. Nu voia ca vreunul din oameni să pățească

ceva, dar măcar texanii știau cum să se poarte în fața unei cirezi speriate. Englezii... Nu voia să se gândească la ce li s-ar putea întâmpla dacă vitele ar luau-o la picior care-încotro.

– Harry? strigă Kit. Vreau să vorbesc cu tine.

Ea simți cum i se destinde stomacul. De ce își făcea griji pentru ticălos nu avea să știe niciodată, dar era recunoscătoare că nu trebuia să-și facă griji și pentru vite.

Harry veni înspre ei țanțoș, de parcă era stăpânul conacului. Doar un contract îl împiedica să devină oficial partener. Nimeni nu-i punea ordinele la îndoială și le dădea ca și cum avea dreptul. Se gândise o dată sau de două ori să-l facă partener, și avea să-l facă dacă vreodată ar da un ordin cu care ea să nu fie de acord. Din păcate, încă nu făcuse greșeala asta.

Se lăsă pe vine în fața lor. Ea se întrebă dacă el își dădea seama cât de mult semăna cu un cowboy, stând așa, cu pantalonii întinși peste coapse. Cu siguranță nu era felul în care un bărbat ar sta în salonul unei doamne.

– Ce e? întrebă Harry.

Kit băgă mâna în buzunar, scoase harta, o desfăcu și o întinse pe pământ.

– Îți aduci aminte că l-am pomenit pe David Robertson?

Harry miji ochii.

– Da, dar credeam c-am fost de acord...

Kit zâmbi.

– Ascultă-mă înainte de a trage concluzii. Locuiesc în apropiere de Dallas. Până la sfârșitul săptămânii vom fi suficient de aproape și aș vrea să-i fac o vizită, dacă nu ai nimic de obiectat.

– De ce aș obiecta oportunității de a avea o conversație interesantă cu oameni care apreciază lucrurile rafinate ale vieții?

Jessye simți împunsătura din cuvintele lui de parcă o nimerise un glonț în inimă. Ea nu știa nimic despre aspectele rafinate ale vieții și se întrebă dacă el considera conversațiile cu ea lipsite de importanță. Dar dacă era așa, atunci de ce vorbea cu ea?

Adevărul o lovi cu forță: era singura femeie din jur.

– Habar n-am cum le-a afectat războiul situația financiară. I-am scris despre afacerea noastră cu vite. I se pare o mare nebunie. Cu toate astea, aș vrea să văd chiar eu că sunt bine, zise Kit.

– Atunci vom face asta, ai acordul meu.

– Bun. M-am gândit și să punem oamenii să tragă la sorți și să le dăm câteva nopți libere. Habar n-am ce distracții oferă Dallasul, dar cu siguranță mai multe decât preria asta.

Harry privi spre Jessye.

– Știi ceva despre Dallas?

Ea ridică din umeri.

– Știu doar că drumul Shawnee ne duce acolo.

– Atunci va fi o aventură pentru toți, zise Harry în timp ce se ridica.

– Unde te duci? întrebă Jessye, cu stomacul strâns.

– Să stau de veghe cu cireada.

– Avem destui oameni acolo.

– Unul în plus nu strică. L-am văzut pe băiatul ăla, Slim, că pleca împreună cu ceilalți. Dacă cirezile panicate sunt așa îngrozitoare cum spun oamenii ăștia, el ar trebui să fie aici, în tabără.

Jessye sări în picioare.

– Dar nu vei ști ce să faci. N-ai văzut în viața ta vite în stare de panică.

– Dan ne-a repetat procedurile de atâtea ori că aș putea să mă ocup de situație în somn.

Plecă, și Jessye se lăsă să cadă pe pământ. Știa că avea dreptate. Băiatul cu caii, Slim, nu ar fi trebuit să fie acolo, dar, la naiba, nu voia nici ca Harry să fie.

– Scoateți cireada din minte, Jessye, zise Kit liniștit. Sunt puține șanse să se întâmple ceva, cu toate precauțiile pe care le luăm. Gândește-te în schimb la Dallas și la timpul frumos pe care-l vei petrece în oraș.

Capitolul 9



Jessye privea pe fereastra camerei de la hanul în care stătea și se uita la oamenii care umblau pe străzile prăfuite ale Dallasului. Orașul era compus din câteva clădiri grosolane, dar în aer plutea promisiunea măreției.

Tânjea după o baie fierbinte și un pat moale. Avea să se bucure de amândouă în noaptea aceea.

Dar, în această după-amiază, voia să se plimbe prin oraș și se gândea că avea să fie în siguranță atâta timp cât arăta ca un cowboy murdar și obosit de drum – ceea ce și era.

Tânjea să intre într-un saloon și să se uite în jur, să își noteze în minte cum arată pereții și decorul încăperii, ca să aducă îmbunătățiri saloonul tatălui ei, când revenea în Fortune. Avea să facă bani frumoși din drumul ăsta, dar nu urmau să o țină o viață – voia să-i investească în ceva durabil.

Părăsi camera în liniște. Hanul nu era elegant. Puține în orașul ăsta erau. Nu avea o ieșire prin spate pe care să se poată strecura neobservată. Coborî scările în foaierul principal. Funcționarul din spatele recepției îi zâmbi încordat. Ea încuviință brusc din cap. Își blestemă mâinile că-i transpirau. Ce conta dacă el credea că îi este inferioară?

Când o să se termine acest drum cu vitele și va avea mulți bani, ea va fi cea care se va uita de sus la el. Cu un pas hotărât, se îndreptă spre ușile duble de la intrare.

– Jessye!

Se opri când auzi vocea lui Harry. Se întoarse și-l văzu că vine spre ea. Se spălase și inima ei aproape se opri în loc observându-l. Proaspăt ras și îmbrăcat în hainele lui de jucător, o făcea să se simtă ca o păpușă zdrențuită care ar trebui aruncată.

– De ce ești așa gătit? întrebă ea când el se opri în fața ei.

– Pentru că în zonă sunt ceva semne de civilizație. O prinse de cot și se aplecă astfel încât doar ea să audă. Am nevoie de un avans din câștigul meu.

Ea miji ochii.

– De ce?

Văzu cum maxilarul lui se încordează și își dădu seama că nu-i plăcea să fie controlat la baierele pungii, dar a naibii să fie dacă avea să-i dea banii fără un argument bun.

– Kit se teme că nu avem suficienți bani ca să cumpărăm toate proviziile necesare pentru a ajunge în Sedalia. M-a invitat un bărbat să particip la un meci privat de poker mai târziu, în noaptea asta, și intenționez să mă asigur că avem suficienți...

– Riscând puținul pe care-l mai avem la cărți?

– Riscând câștigul meu, zise el pe un ton încordat.

– Regula este că toți sunt plătiți când ajungem în Sedalia, nu înainte. Dacă te plătesc pe tine, va trebui să plătesc și celorlalți aceeași sumă, și atunci îți garantez că nu vom avea suficienți bani pentru provizii.

– Păi, dă-mi un împrumut. Promit că-ți dau înapoi de zece ori mai mult.

– Harry, știu ce promisiuni faci.

– Nu știi nimic despre promisiunile mele...

– Jessye?

I se tăie respirația auzind vocea familiară din tinerețea ei. Își întoarse lent capul. Gerald Milton stătea lângă ea, cu un zâmbet ezitant pe chipul care era mai colțuros decât și-l amintea ea, dar la fel de frumos. Unde erau nisipurile mișcătoarea când avea nevoie să fie înghițită complet? Tuși cât de încet putu.

– Gerald?

Zâmbetul lui se mări.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci îmbrăcată așa?

Ea privi iute spre Harry și văzu cum în adâncimea ochilor lui de smarald apare lent suspiciunea. Făcu un efort să vorbească peste nodul care i se pusese în gât.

– Mân vite.

El râse.

– Jessye, toată lumea știe că o femeie nu mână vitele...

– În locul tău aș fi atent la ce spui despre logodnica mea, interveni Harry, abia stăpânindu-și încordarea.

Gerald își mută privirea la Harry.

– Logodnica ta? Când te-am invitat la micul nostru joc de poker n-am avut habar că o cunoșteai pe Jessye... așa de bine.

În vocea lui se simțea că făcea aluzie la intimitatea dintre un bărbat și o femeie. Se întinse să-i atingă obrazul, dar Jessye se retrase. Văzu fulgerul de mânie din ochii albaștri în care cândva se înecase.

– Eu și Jessye ne cunoaștem de mult, nu-i așa, draga mea? Poate Bainbridge vrea să știe cât de bine ne cunoaștem.

– Eu și Jessye ne împărtășim secretele, zise Harry în timp ce-și petrecea un braț pe după mijlocul ei și o trăgea lângă el. Niciodată nu fusese mai recunoscătoare pentru sprijin. Dacă o simțea că tremură, nu lăsa să se vadă. Știu c-ai ales sudul în detrimentul ei.

– Deci ești dispus să iei un bun folosit și un bastard...

– Copilul a murit, minți Jessye.

Pentru o clipă, Jessye crezu că citește un regret în ochii lui, apoi zâmbetul îi reveni.

– Îmi imaginez că așa este cel mai bine. Privi spre Harry. Mai vii diseară?

– Nu, am hotărât că mi-ai luat destul.

– Mi-a făcut plăcere să te văd, Jessye. Îi făcu cu ochiul. Continuă să spui oamenilor că mâni vite. La naiba, la cum arăți, poate o și faci.

Gerald începu să se îndepărteze. Jessye făcu un pas către el, și Harry o trase înapoi lângă el.

– Lasă-l să plece. Ce naiba a fost în capul tău să te îndrăgostești de ăsta?

Ea clătină din cap.

– Nu era așa înainte de război. Era dulce... Clipind ca să îndepărteze lacrimile ce îi ardeau ochii, își mușcă încheietura, ca să nu spună mai mult. Se întoarse. Tu ce-ai avut de-ai zis că sunt logodnica ta?

– Habar nu am, dar mi s-a părut că așa se cuvenea. Și apoi, am crezut că îți oferă puțină protecție în fața dorinței pe care o emana.

Ea pufni.

– Dorință? La cum arăt? Avea dreptate. Nici un bărbat nu m-ar vrea.

– Spiritul tău atrage bărbații. Ai putea fi acoperită de noroi din cap până în picioare, și bărbații tot te-ar găsi atrăgătoare.

– Bărbații disperați, poate. Și ăsta-i ultimul lucru pe care-l vreau. Asta, și tu să-mi joci banii.

– Când m-a invitat să joc, nu știam cine este. Nu mi-ai spus niciodată numele lui de familie... Harrison ridică din umeri. Taman bine. Trebuie să participăm la o petrecere în seara asta.

I se tăie răsuflarea și ochii i se măriră.

– Poftim?

Harry se uită nepăsător la ea.

– Erai acolo când Kit a zis că vrea să viziteze familia Robertson. După câte se pare, organizează o mică petrecere în seara asta și noi am fost invitați.

Cu inima bătându-i tare, Jessye făcu un pas în spate.

– N-am nici o rochie.

– Îmi dau seama. Mi-am imaginat că te duci la croitoreasă. Doar știai c-am planificat să vizităm...

– Știam că tu și Kit ați planificat să-i vizitați. N-am crezut și că voiați să vin cu voi. Scoase un hohot nervos de râs. Și apoi, o croitoreasă nu poate face o rochie într-o zi.

– Pentru cineva așa de mic ca tine, nu am nici un dubiu că ar face-o într-o după-amiază, ceea ce va trebui să se întâmple, din moment ce trebuie să fim acolo la ora șapte.

– Sunt sigură că invitația nu mă includea.

– Eu sunt sigur că te includea.

Ea clătină puternic din cap.

– Nu am nimic de purtat și nu cheltuiesc banii noștri de provizii pe o rochie cu care să impresionez niște bogătani.

Trecu pe lângă el, întorcându-se spre camera ei. Dintr-odată, era recunoscătoarea că petreceau doar o noapte în Dallas. Până acum i se părea că orașul s-ar fi numit mai bine Iad.

De parcă ținea un bebeluș nou-născut, Harry scoase cutia de lemn din desaga lui. Trecu cu degetele peste gravura care reflecta blazonul familiei. Ridică capacul și zâmbi la cele două pistoale pentru duel dinăuntru. Cutia și pistoalele fuseseră un cadou de la bunicul lui.

Luă în palmă unul din pistoale. I-ar fi plăcut să-l folosească pentru a-l trimite în iad pe Gerald Milton. Dar texanii ăștia știau prea puține despre duel.

Și apoi, pistoalele erau mai valoroase dacă le lăsa în cutie. Închise cu blândețe capacul, bucurându-se de clicul distinct care se auzi.

Un om putea fi rănit în multe feluri. Mama lui îl învățase că suferința fizică aducea cea mai puțină agonie, amintirile diminuându-se

cu timpul – dar suferința emoțională putea dura pentru totdeauna, chinul crescând pe măsura trecerii anilor.

Observase suferința din ochii lui Jessye când îl văzuse pe Gerald Milton. Avea să găsească o cale de a-i atenua suferința, chiar dacă-l costa viața.

Jessye stătea pe o parte, cu genunchii aproape atingându-i pieptul, chircită așa cum își imagina că se aflase copilul ei în timpul cât crescuse în ea. Nu știa ce o apucase de-i spusese lui Gerald că bebelușul murise. Poate se temuse că lui nu i-ar fi păsat că fiica lor trăise și că Jessye fusese obligată să renunțe la ea. Sau poate că nu dorea ca el s-o judece.

Dacă ar fi fost mai puternică, mai independentă, poate că acum s-ar fi bucurat de zâmbetul copilului ei și i-ar fi șters lacrimile. Putea doar să se roage că făcuse bine să o dea cuplului de la misiune, putea doar să spere că fiica ei era sănătoasă și iubită cu adevărat.

Un ciocănit puternic în ușă o trezi din reverie și autocompătimire. Disprețuia aceste momente de slăbiciune, când se îndoia de acțiunile făcute în urmă cu patru ani. Procedase așa cum crezuse că era mai bine în acel moment. Nu câștiga nimic uitându-se în urmă.

Se ridică de pe saltea, traversă camera și deschise ușa. O femeie stătea în fața ei. Avea un păr argintiu, strâns așa de tare, că îi întindea pielea de pe față, făcând-o să arata ca un schelete. Femeia ținea un pachet maro la piept.

– Sunteți Jessye Kane? întrebă ea.

Jessye își încruntă fruntea și ezită înainte să răspundă.

– Da.

– Bun, zise femeia și intră sprintenă în cameră. Eu sunt Gwen Harper. Nu avem mult timp.

Puse pachetul pe pat și desfăcu sfoara.

– Mult timp să facem ce?

Gwen Harper desfăcu hârtia maro și întinse pe pat cel mai frumos material verde pe care Jessye îl văzuse vreodată.

– Să coasem rochia dumneavoastră.

Jessye făcu un pas în spate.

– Rochia mea?

Gwen se uită peste umăr.

– Rochia pe care o veți purta la petrecerea familiei Robertson în seara asta.

Jessye clătină din cap.

– Eu nu merg la petrecerea familiei Robertson.

Femeia își uni sprâncenele.

– Domnul Baingridge a zis că mergeți. Mi-a cerut să vă fac o rochie potrivită pentru ocazia din seara asta. El a sugerat mătasea de culoarea smaraldului, și cu siguranță înțeleg de ce. Cu ochii dumneavoastră verzi și părul roșu...

– Eu nu-mi cheltuiesc banii să cumpăr o ținută pe care o voi purta o singură noapte.

– Domnul Bainbridge a cumpărat-o deja.

Jessye duse instinctiv mâna la punga pe care o avea ascunsă în jurul taliei, sub haine. Slavă Cerului, simți punga umflată. Harry nu găsise o metodă de a-i șterpeli banii.

– Ce-a folosit ca să o cumpere?

– Bani Lincoln.

Jessye se uită la femeie, întrebându-se cum reușise Harry să pună mâna pe bani yankei. Se mustră în sinea ei. Nu mai exista o diviziune între monedele statelor. Banii confederați erau inutili. Tot ce aveau ei erau bani yankei, doar bani, dar unora le era greu să accepte realitatea.

– Acum, haideți, nu avem mult timp până vine fata mea să vă aranjeze părul.

– Doamnă Harper, eu nu merg la familia Robertson.

– Dar ați fost invitată. Sunt oameni drăguți și generoși, și nu toată lumea este invitată. Făcu un pas în față și se aplecă un pic, de parcă îi împărtășea un secret. Sunt mai bogați decât Midas și casa lor de cărămidă este cea mai frumoasă din zonă, înconjurată de atâția stejari, că abia o poți vedea. Unii oameni zic că au o peluză din stejari.

– Eu nu pot...

– Ba poți, bubui o voce groasă în spatele ei. Se întoarse și îl văzu pe Harry. Și o vei face, termină el.

– De unde ai făcut rost de bani? șopti ea dur, temându-se că i-a furat.

Nu auzise ea pe undeva că englezii erau hoți de buzunare? Cu degetele abile ale lui Harry...

– Doamnă Harper, ne puteți lăsa un moment singuri? întrebă Harry.

Femeia privi spre ceasul prins deasupra inimii.

– Fetele mele vor sosi aici în curând să mă ajute să cos, dar abia o să avem timp să facem rochia. Dacă nu o tai cum trebuie...

– Un moment. Asta-i tot ce am nevoie.

Doamna Harper trecu în grabă pe lângă el și Harry închise ușa. Jessye făcu un pas în spate. Nu îi era teamă de el, dar indecența de a fi singură într-o cameră de han cu un bărbat, la doar câțiva pași...

– Ce-ai făcut? De unde ai luat banii?

– Am dat la schimb pistoalele de duel ale bunicului meu.

Inima îi bătu tare în piept. Văzuse pistoalele când el se oferise să-l lase pe Grayson Rhodes să le folosească într-un duel împotriva soțului lui Abbie Westland. Nu văzuse niciodată două pistoale mai elegante. Clătină din cap, încercând să îndepărteze confuzia.

– Dar de ce să-mi cumperi o rochie? De ce să nu folosești banii pentru partida aia de poker...

– Pentru că viața este un joc al șanselor. Fiecare decizie implică niște riscuri. Mărimea randamentului ar trebui să fie egală sau mai mare decât mărimea riscului. Traversă camera și ea îl privi cum atingea cu degetele materialul mătăsos. Cuvintele bunicului meu. N-ar fi fost de acord ca eu să dau pistoalele pentru o partidă de poker când aș putea să măsluiesc șansele în favoarea mea. Un zâmbet i se așternu pe chip. Dar ar fi fost de acord cu afacerea asta, care are niște șanse așa de mici de succes.

Se întoarse.

– Ți-am spus de Kit că este îngrijorat cu privire la situația noastră financiară. Avem mai multe vite decât a anticipat el; a trebuit să angajăm mai mulți oameni decât planificase inițial, ceea ce înseamnă să cumpărăm mai multe provizii. Știi cum stăm cu banii. S-ar putea să devină necesar să mai căutăm un investitor, pentru a obține ceea ce avem nevoie. Robertson crede că afacerea noastră cu vite este destinată eșecului. Trebuie să-l convingem că nu este așa. Tu ești partenera lui Kit. Robertson trebuie să te cunoască.

– Urăsc petrecerile.

– Nu stăm mult. După ce vă cunoașteți și vă analizați unul pe celălalt, tu și cu mine suntem liberi să plecăm.

– Și dacă acest David Robertson va considera că nu sunt convingătoare?

Privirea lui se mișcă lent din vârful capului ei până la vârful cizmelor ei murdare. Detesta examinarea lui, dar refuza să se lase

intimidată. Într-un final, după ceea ce i se păru o eternitate, privirea lui de smarald o întâlni pe a ei.

- Dacă credeam pentru o secundă că ar exista posibilitatea ca el să te creadă neconvingătoare, nu aș fi dat la schimb singurul lucru din viața mea la care am ținut vreodată.

Traversă camera și deschise ușa.

- Voi bate la ușă la ora șapte fix. Să fii gata!

Aerul îi ieși din plămâni ca și cum i-ar fi dat cineva un pumn în stomac. *Încă* juca, pariind că ea va face o impresie suficient de bună asupra lui David Robertson, încât acesta să investească în afacerea lor, dacă era nevoie. Riscul era mai mare decât dacă jucai la o carte să-ți iasă chinta. Cum îndrăznea omul ăsta să pună povara pe ea... Iritarea îi crescu, dezvăluindu-i încăpățânarea. Avea să-i arate că riscul nu era așa de mare cum credea el.

Gwen intră în cameră.

- Gata să începem?

Jessye îi zâmbi nesigur.

- Știți că lucrați cu cineva nerafinat aici.

Gwen râse.

- Am reputația că pot crea genți din mătase care nu se pot găsi în altă parte.

Harrison se plimba prin camera lui, în timp ce pașii și îndoielile țineau ritmul cu ticăitul ceasului. Ce fusese în capul lui să-i sugereze lui Jessye să participe la mica petrecere din acea seară?

Nu putea să nege că îl intriga. Nu *avea* să nege că voia să se culce cu ea.

Dar să riște ca ea să se facă de rușine... Sfinte Dumnezeule, ce făcuse? Femeile pe care ea avea să le întâlnească în seara asta nu beau, nu înjurau sau nu se uitau la bărbați cum se spală. Râse deloc amuzat. Cu caracterul încăpățânat al lui Jessye – pe care el îl adora –, fără îndoială că ea ar fi purtat pantalonii, indiferent cât s-ar fi străduit croitoreasa să-i termine rochia la timp.

Ceasul bătu în sfârșit ora șapte, și el zâmbi. Era bine că-i făcea plăcere să creeze scandal – căci era sigur că, în seara asta, el și Jessye vor provoca unul pe care orașul nu-l va uita niciodată.

Îndreptându-și haina neagră, deschise ușa camerei sale și traversă holul către camera ei. Ciocăni ușor.

Ușa se deschise și rămase fără aer. Jessye era îmbrăcată în rochia de un verde smarald, cu obrajii roșii, cu părul strâns în vârful capului, cu bucle încadrându-i ovalul feței, respirând cu dificultate.

- N-ai cumpărat suficient material!

Se duse la oglindă și trase de corsetul rochiei. Își lega sânii de atâta timp, încât până și el uitase că îi are. Rochia îi scotea perfect în evidență, pentru că umflăturile moi urcau și coborau la fiecare respirație a ei.

Și, Doamne, Dumnezeule, talia ei! Ar fi putut să o cuprindă cu mâinile. Hainele masculine pe care le purta, despre care credea el că dezvăluie totul, de fapt nu dezvăluiau nimic. Ascundeau delicatețea trăsăturilor ei, moliciunea porțelanului umerilor ei goi.

Ea se întoarse.

- Harry, nu pot să port asta.

- Jessye, ar fi un păcat să nu o porți. Uitasem cât de minunată ești, zise el încet.

- Minunată? izbucni ea. Se uită fix în oglindă și mai trase o dată de corset. Rochia asta nu mă acoperă suficient ca să fiu minunată. Este chiar indecentă.

Înghițind cu dificultate, el traversă camera, bucurându-se de fiecare unghi, fiecare nuanță de feminitate pe care o vedea. Tentația de a rămâne acolo, în cameră, și de a-i da jos rochia era aproape mai mult decât putea să îndure.

Ajunse în spatele ei și îi simți parfumul: crini sălbatici înfloriți pe câmp.

- Porți haine de bărbat de prea mult timp. Rochia abia dezvăluie ceva.

Ea trase adânc și tremurând aer în piept.

- Dar îmi poți vedea...

- Curbele moi feminine.

Își plimbă degetele de-a lungul gâtului ei și simți cum i se accelerează pulsul când ea îi întâlni și susținu privirea în oglindă. Gura lui se uscă și ochii i se întunecară în timp ce mâna îi cobora seducător și sublinia umflăturile unde materialul se întâlnea cu carnea ispititoare. Nu cumpărase prea puțin material – cumpărase prea mult.

Privirea lui alunecă în spatele ei, spre patul care se reflecta în oglindă. O dorință așa cum nu cunoscuse niciodată puse stăpânire pe el.

–Am menționat mai devreme că și eu detest petrecerile? zise el răgușit. Am putea rămâne...

Ea alunecă pe lângă el.

–Ca să ridic fusta asta frumoasă pentru tine?

–Deci răspunzi la dorință cu insultă?

–Pentru că nu vine din iubire. Ai putea avea ceea ce dorești și am putea și să ajungem la petrecere la timp.

–Ca să am ceea ce doresc, Jessye, n-am ieși din camera asta până la răsărit.

Jessye se lovi cu spatele de dulap. Văzuse pofta în ochii a mii de bărbați – dar dorință? Pentru prima dată în viața ei crezu că vede dorință și se înspăimântă.

–Am crezut că avem un motiv să mergem la petrecere.

El se înclină ușor.

–Așa este. Pentru o clipă farmecele tale m-au făcut să uit.

–Fac pariu că spui asta tuturor doamnelor.

El zâmbi cu răutate.

–Nu mă așteptam niciodată să te aud referindu-te la tine ca fiind o doamnă.

–Nu am zis că *eu* sunt o doamnă.

–Dar ești. Uită-te în oglindă.

–M-am uitat.

–Uită-te din nou.

Sfidătoare, făcu cum îi ceruse. El stătea un pic în spatele ei, în cămașa lui uimitor de albă, vesta roșie și haina neagră. Și, în acel moment, în ochii lui citi înțelegere – față de temerile și nesiguranța ei.

–În seara asta, Jessye, iubire, nimeni nu te va confunda cu fiica unui proprietar de saloon.

Scoase ceva din buzunar. Cu o mișcare fluidă, dibăcia mâinii lui puse pe pielea ei un colier, o mică lacrimă de smarald care se odihnea chiar sub golul de la baza gâtului ei.

Ea îi întâlni privea în oglindă.

–Ce faci?

–Trișez.

Ea miji ochii.

–Vrei să-mi explici?

–Bunicul meu m-a învățat că atunci când viața îți dă cărți nedrepte, să trișezi. Un bărbat este mai dispus să investească în afacerea noastră dacă nu crede că suntem disperați după banii lui.

–Credeam că acest om este prietenul lui Kit.

Ochii lui deveniră mai duri când îi întâlniră pe ai ei.

–Jessye, iubire, tu ești cea care a făcut contractul afacerii noastre. Aș fi crezut că, dintre toți oamenii, tu ai înțelege că atunci când vine vorba de afaceri nu există prietenii.

Capitolul 10



Lui Harrison îi făcu mare plăcere să vadă cum i se măriră ochii lui Jessye când el opri trăsura în fața casei mărețe de cărămidă. Închiriase vehiculul pe durata serii pentru că nu voia ca Jessye să meargă mai bine de un kilometru și jumătate pe jos până la familia Robertson. Casa lor se afla dincolo de limita Dallasului civilizat, dar el credea că, într-o zi, orașul își va întinde și granițele, și influența.

Pentru o clipă efemeră, își dorea ca ea să poată vizita proprietățile tatălui lui. Deși nu era corect să compare o comunitate aflată la început de drum cu o țară a cărei istorie era veche de sute de ani, nu se putea abține să nu se simtă mândru de casele familiei lui. Prin comparație, locul ăsta era minuscul.

O ajută pe Jessye să coboare din trăsură, o conduse sus pe scări și ciocăni puternic la ușă. Un majordom cu chipul serios deschise și îi invită să intre. Harrison nu se așteptase ca ochii lui Jessye să se mărească și mai mult. Degetele ei se încordară pe brațul lui.

– Nu pot să fac asta, șopti ea abia auzit.

– Ba poți, și o vei face.

– N-am fost niciodată într-un loc așa de elegant. Nu știu să mă port.

Harry se aplecă până când buzele lui erau la o șoaptă distanță de urechea ei.

– Fii tu însăți și îi vei fermeca pe toți. Și apoi, dacă vom duce vitele la piață cum am planificat, vei putea să construiești o casă mai mare decât asta.

Ea îl privi.

– Nu vom fi așa de bogați.

– Ba vom fi. Riscurile sunt mari, ceea ce înseamnă că și răsplata va fi la fel.

– Harry! Mă așteptam din partea lui Kit să vină cu o femeie frumoasă la braț, nu tu.

Înalt, cu un păr negru strălucitor, David Robertson traversă foaierul ca un bărbat care nu avea nici un dubiu că își are propriul loc în lume.

Harrison zâmbi larg.

– Kit mai are până să-i placă vreuna din doamnele astea încăpățânate din Texas. David, dă-mi voie să ți-o prezint pe partenera de afaceri a lui Kit – sesiză cu coada ochiului o mișcare; Gerald Milton se plimba prin foaier ca un nenorocit de păun – și logodnica mea.

Jessye ar fi protestat la prezentare dacă nu l-ar fi zărit pe Gerald. Zâmbi frumos, când ar fi preferat să se retragă. David Robertson era mai tânăr decât se așteptase ea, dar fruntea lui era brăzdată de riduri adânci și ochii lui căprui îi spuneau că văzuse multe la viața lui.

– Este o plăcere să vă cunosc, murmură Jessye.

– Plăcerea este de partea mea, zise David în timp ce-i luă mâna și o duse la buzele sale.

Jessye își dorea din tot sufletul să nu tremure ca o frunză prinsă într-o tornadă.

– Galanterie sudistă, murmură Harrison. Bănuiesc că este bine că ești însurat.

Ochii lui David străluciră.

– Nu, este bine că-mi iubesc soția așa de mult. Se întoarse un pic. Gerald, aș vrea să-l cunoști...

– Ne-am cunoscut, interveni Harry.

Gerald zâmbi, dar nu era zâmbetul din tinerețea lui, cel are o ispitise la el. Acest zâmbet era rece și calculat.

– Ni te alături mai târziu pentru partida aia de poker?

– Nu, zise Harry. Mă gândeam să mă retrag devreme. Am stat prea mult fără moliciunea unui pat.

Jessye simți cum privirea lui Gerald trecea peste ea și abia se putu abține să nu se cutremure.

– Da, văd că moliciunea s-a îmbunătățit.

Jessye voia să-i dea una ca să-i șteargă rânjetul de pe față, dar acesta dispăru în clipa în care David se uită la el de parcă încerca să-i descifreze cuvintele.

– Să mergem în salon. Madeline a reușit să găsească câțiva cântăreți la vioară. Dansați, domnișoară Kane?

Cu Harry lângă ea, îl urmă pe David.

– Nu...

– Ba dansează, interveni Harry. Dar eu sunt posesiv. Toate dansurile mi le-a rezervat mie.

– Nu dansa înainte de război, zise plin de curaj Gerald.

Harry se opri dintr-odată și Jessye simți încordarea din brațul lui, care o egala pe cea din stomacul ei.

– Era o copilă când o știai tu. Din fericire pentru mine, de atunci a dobândit gustul aspectelor mai rafinate ale vieții.

Gerald miji ochii de parcă încerca să-și dea seama dacă fusese insultat.

– Harry!

Zâmbetul rece al lui Harry deveni cald, îi dădu drumul lui Jessye și îmbrățișă o femeie brunetă.

– Madeline. Puse mâinile pe umerii ei și o ținu la un braț distanță. Văd că ai supraviețuit războiului și arăți mai frumoasă ca niciodată.

– Doar pentru că David a supraviețuit. Habar n-ai de câte ori am regretat că ne-am întors când am auzit c-a pornit războiul.

Jessye îl văzu pe David cum o sărută ușor pe tâmplă.

– Acum s-a terminat.

– Slavă lui Dumnezeu pentru asta! Toată lumea este în salon. Vă rog, veniți.

Salonul era cea mai frumoasă încăpere pe care o văzuse Jessye vreodată. În fața vetrei stătea Kit, îmbrăcat asemănător cu Harry, doar că vesta și cămașa lui negre creau aparența că ar fi în doliu. Oamenii îl înconjurau, ascultându-i poveștile, dar tânăra femeie care stătea într-un scaun și îl privea atrase atenția lui Jessye. Putea doar să spere că ea nu s-a uitat niciodată la Harry cu așa de multă adorație reflectată în ochii ei, chiar dacă o simțea.

David se apropie de femeie, și ea se ridică elegant. Părul ei blond și trăsăturile palide îi ofereau un aspect diafan.

– Nu cred că ați cunoscut-o pe sora mea, Ashton, zise David. Ea este motivul pentru care dăm această petrecere în seara asta.

Ashton zâmbi cu căldură.

– Sunt așa de bucuroasă că ați putut veni.

Gerald păși lângă ea.

– Ashton este motivul pentru care eu, unul, mă aflu aici, zise el de parcă tocmai câștigase o victorie împotriva Nordului.

Jessye simți cum nodul îi ajunge în gât și o arde. Femeia părea așa de inocentă. Se rugă ca Gerald să nu profite de ea.

– Deci voi doi sunteți prieteni? întrebă ea.

– Ashton mi-a scris în timpul războiului, răspunse Gerald. Așa ne-am cunoscut.

Ashton roși.

– Am vrut să fac ceva pe durata războiului, așa că am scris scrisori și le adresam simplu „Oricărui soldat confederat".

– Și eu am fost norocos că una dintre ele a ajuns în mâinile mele, zise Gerald.

Ashton roși mai tare.

– Am scris multor bărbați, dar puțini mi-au răspuns. Gerald a venit să-mi mulțumească. Mi s-a părut foarte amabil și Madeline a fost de acord să dăm o petrecere. Și sunt așa de bucuroasă. Kit a fost aici în mare parte din după-amiază, povestindu-ne cele mai exotice lucruri despre el și prietenul lui, la cules de bumbac.

Harry oftă.

– Binecuvântat să-i fie sufletul ăla negru!

Jessye privi spre Gerald și se întrebă dacă afirmația lui Harry nu se referea mai degrabă la bărbatul pe care ea-l iubise în tinerețe.

Jessye se delecta cu râsetele zgomotoase care răsunau în jurul sufrageriei. David Robertson aprecia clar viața. Alături de el, soția lui zâmbea și îi atingea constant mâna, brațul sau umărul.

Gerald stătea aproape vizavi de Jessye. Un fior o străbătea de fiecare dată când privirea lui cădea asupra ei.

David trase aer adânc în piept ca să-și controleze râsul.

– Deci tații voștri l-au plătit pe Winslow ăsta să vă aducă în Texas?

– Da, recunoscu Kit. Se pare că aventurile lui Gray, Harry și ale mele deveniseră chiar legendare – și jenante pentru familiile noastre.

– Cu siguranță nu ați intenționat să-i stânjeniți, zise Ashton blând.

Kit clătină din cap.

– Nu am intenționat, nu. Dar am hotărât că, dacă singurul titlu pe care-l vom primi va fi cel de „oaie neagră", trebuia măcar să ne dezvoltăm reputații vrednice de asemenea onoare. Chiar aveam succes în strădaniile noastre.

David chicoti.

– Da, îmi pot imagina. Deși știam că scopurile voastre nu erau mărețe, n-am crezut că era posibil ca voi trei să eșuați vreodată în ceea ce v-ați propus.

Jessye nu putea fi mai uimită de cuvintele omului nici dacă le rostea în latină.

David se aplecă ușor în față.

– Dar vitele vor fi pierzania voastră.

Madeline plescăi din limbă.

– Cu siguranță, voi, bărbații, abia așteptați să discutați afaceri.

– Bărbații și doamna, zise Harry. Jessye este experta noastră în vite.

Jessye mai mult simți decât văzu privirea lui Gerald oprindu-se asupra ei.

– Vorbim un pic de afaceri, apoi revenim, o asigură David pe soția lui. Ca prieten al tău, trebuie să vorbesc onest. Afacerea asta cu vite e destinată eșecului.

– Cu riscul de a fi nepoliticos cu gazda noastră, zise Harry, nu sunt de acord cu afirmația ta, David. Viitorul Texasului stă în vite.

David îl studie gânditor.

– Încrederea ta mă face să fiu curios. Calea ferată se oprește la Sedalia, Missouri.

Kit încuviință din cap.

– Aceea este destinația noastră.

– Cum aveți de gând să treceți prin Kansas? întrebă Gerald.

Inima lui Jessye bătea să-i iasă din piept. De ce trebuia blândețea din vocea lui să-i amintească de nopțile calde de vară petrecute sub cerul înstelat?

– Ne vom mâna cele trei mii de capete de vite prin Kansas la fel cum le-am mânat prin Texas, zise Harry cu vocea calmă. Cu succes.

– Vitele lor au febra căpușelor. Kansas a emis o lege care interzice vitelor din Texas să le traverseze statul. *Jayhawkerii* au grijă să pună în aplicare legea aia.

– *Jayhawkeri*? întrebă Kit.

– Justițiarii, răspunse David, cu vocea plină de dezgust. Am auzit de echipe mai mici care au încercat să traverseze Kansas. *Jayhawkerii* le-au spus că trebuie să plătească o amendă sau să se întoarcă cu vitele înapoi.

Jessye cunoștea această lege din Kansas. Nu auzise de nimeni care să fie suficient de serios încât să încerce să oprească vitele să traverseze Kansasul.

– Ce-au făcut echipele? întrebă ea.

– Una a plătit o amendă consistentă, zise Gerald, deși ea îi adresase întrebarea lui David. Cealaltă s-a întors cu vitele înapoi după ce câțiva dintre oameni au fost bătuți.

Harry întâlni privirea provocatoare a lui Gerald.

– Nici nu vom plăti amenda, nici nu vom întoarce cireada.

– Atunci ar fi bine să găsiți un drum pe lângă Shawnee.

– David, poate că ne poți oferi tu o alternativă, zise Kit.

David clătină din cap.

– Interesul meu față de afacerea voastră cu vite este din pură curiozitate. Oamenii din nord pot muri de foame în ce mă privește. Să moară de foame cum ei ne-au lăsat pe noi să murim de foame. Nu este nici un om la masa asta care să ridice un deget în beneficiul Nordului.

– Și noi, că ducem vitele la nord, este în beneficiul lor, zise Kit încet. De asta ne consideri afacerea imprudentă și poate o vezi ca pe o trădare față de tine.

– Bagă mâncare în burțile yankeilor, zise Gerald cu vehemență.

Jessye muncise într-un saloon suficient de mult ca să recunoască semnele unui scandal iminent. Sfinte Dumnezeule, își dorea să nu fi trecut niciodată la subiectul acesta.

Harry ridică paharul și învârti vinul.

– Și bani în buzunarele *noastre*. Își mută privirea la David. Cu siguranță ai auzit de William Cuceritorul.

– Cine n-a auzit? A cucerit Anglia.

Harry încetă să mai miște paharul.

– A cucerit pământul, nu oamenii. Forțele lui normande vorbeau franceză, și cu toate astea, astăzi, eu și Kit stăm aici în fața ta și vorbim în limba noastră maternă – engleza. Poate că Uniunea a învins Confederația. Nu-i permiteți să vă înfrângă și pe *voi*. Nordul are bani. Voi, nu. Găsiți metode de a le lua banii în statul vostru și de a construi măreția pe care strămoșii lui și-au imaginat-o. Profunzimea înfrângerii voastre este determinată de disponibilitatea voastră de a o accepta.

Jessye înghiți din greu ca să-și oprească lacrimile. Uneori credea că Harry avea la fel de multe straturi câte cărți erau într-un pachet de joc.

David miji ochii.

– Dacă n-aș ști mai bine, Harry, aș crede c-ai fost la război.

– Războaiele nu sunt mereu definite de mărimea taberelor adverse, nici bătăliile, de cantitatea de sânge care se varsă. Mă îndoiesc

că vreunul din bărbații sau femeile care stau la această masă nu a dus măcar o luptă. Victoria sau înfrângerea contează prea puțin când adevăratul test este dacă bătălia în sine ne întărește sau ne face mai slabi.

– Mie mi se pare, zise Kit, că dacă statele nordice chiar vor carnea texană, cea mai simplă soluție ar fi să aducă calea ferată în Texas.

– Căile ferate ar aduce oportuniștii în stat mult mai iute, zise Gerald.

Kit ridică o sprânceană.

– Împreună cu banii lor.

David zâmbi.

– Sugerezi să găsim o cale să-i ușurăm de bani.

Kit ridică paharul de vin în semn de salut.

– Sugerez să găsim o cale să facem ca lăcomia lor să funcționeze împotriva lor. Dacă drumul nostru spre nord are succes în acest an, voi urmări avantajele căilor ferate.

Madeline oftă delicat și dădu ochii peste cap.

– Acum mutăm subiectul de conversație de la vite la căile ferate. Domnișoară Kane, vă admir abilitatea de a îndura conversațiile sufocante pe care le poartă acești bărbați.

– Nu mă deranjează să vorbesc despre vite sau căi ferate, recunoscu Jessye.

Căile ferate erau un drum pe care nu-l luase în considerare. Dacă investeau...

– Jessye este obișnuită cu conversațiile bărbaților, zise Gerald. A muncit într-un saloon.

Jessye vru să se ascundă sub masă, și chiar ar fi făcut-o dacă mâna lui Harry nu s-ar fi așezat pe coapsa ei în acel moment. Nu știa dacă îi oferea alinare sau îi semnaliza să-și țină gura închisă.

– Ai muncit într-un saloon? întrebă Ashton interesată. Ce anume făceai acolo?

Înclinându-și bărbia sfidător, vorbi cu mândrie:

– Tatăl meu deține un saloon în Fortune...

– Jessye servea băuturi, zâmbea și oferea orice își dorea un bărbat, termină Gerald.

Furia din Jessye ajunse în punctul în care voia să-i arunce vinul direct în față. Știa ce îi făcea pe oameni să creadă. Doar că nu înțelegea de ce voia să o umilească.

– Nu servea *orice*, zise Harry, cu o răceală în voce care o făcu să își ia ochii de la Gerald.

– Unora da, îl contrazise Gerald.

Mâna lui Harry se încordă pe coapsa ei. Îl privi cum se uita fără milă la Gerald.

– Milton, Jessye mi-a dat de înțeles că erai un tip inteligent, așa că am să-ți spun o mică poveste. În urmă cu câțiva ani, un domn mi-a insultat amanta. L-am provocat. Un duel la răsărit. L-am împușcat sus, pe interiorul coapsei stângi.

Harry miji ochii. Pentru prima dată în viața ei înțelegea ce înseamnă expresia „dacă o privire poate ucide".

– Fără îndoială că n-ai înțelege unde l-aș fi împușcat dacă îmi insulta logodnica.

Privirea ei se îndreptă spre Gerald la timp să-l vadă înghițind.

– Nu era în intenția mea să insult, zise el. Spuneam doar cum stăteau lucrurile atunci.

– Sugerez să lași trecutul lui Jessye unde-i este locul: în trecut. Uimită, simți cum mâna lui Harry o cuprinse pe a ei. O scoase de sub masă și îi duse degetele la buzele lui, cu ochii doar pe Gerald. Deși Jessye este perfect capabilă să aibă grijă de ea însăși, eu protejez ce este al meu.

Respirația lui caldă flutură peste degetele ei, trimițându-i fiori pe șira spinării. Pentru o clipă nebunească, aproape crezu că vorbește serios, uitând că nu erau logodiți cu adevărat.

Kit tuși.

– Madeline, se pare că ți s-a îndeplinit dorința și Harry, cu aplombul lui obișnuit, a îndepărtat conversația de la afaceri.

Madeline chicoti.

– Bănuiesc că data viitoare ar trebui să-i permit lui Mary Ellen să stea trează și să ni se alăture, doar că mă tem că n-am mai apuca să facem conversație deloc atunci.

Harry slăbi strânsoarea puternică asupra mâinii lui Jessye și îi oferi un mic zâmbet. Ea își strânse mâna în poală, încercând să evite privirea lui Gerald.

– Cine este Mary Ellen?

Madeline zâmbi cu căldură.

– Fiica noastră. Săptămâna viitoare va face patru ani.

Jessye simți că i se strânge stomacul. Și fiica ei ar fi avut patru ani.

– Mi-ar fi plăcut s-o cunosc.
– Este precoce, îi zise Kit.
– E un înger, răspunse David.
Kit zâmbi.
– Este o expertă în a învârti oamenii după cum vrea ea.
– Apropo de copii, începu David, fratele tău i-a oferit tatălui tău moștenitorul de Ravenleigh după care tânjea ultima dată când l-am văzut eu?
Jessye văzu cu fascinație tristă cum zâmbetul lui Kit dispare dintr-odată și el devine palid.
– Nu. Tuși liniștit. Nu... soția lui Christopher s-a îmbolnăvit și a murit la scurt timp după ce eu am plecat din Anglia.
– Îmi pare rău să aud asta. Nu vezi deseori o căsătorie din dragoste la nobilime. Ei păreau că se iubeau.
Kit abia încuviință din cap.
– Da, Christopher și Clarisse au avut noroc pe partea asta. Chiar se iubeau.
Ridică țeapăn paharul și dădu pe gât restul de vin roșu dintr-o singură înghițitură lungă, apoi întinse paharul spre majordomul care le umplea.
Madeline își împături șervețelul și îl puse pe masă.
– De ce nu ne retragem în salon ca să ne bucurăm de niște muzică?

– Dansează cu mine.
Tonul seducător al vocii lui Harry pâlpâi în fiecare nerv al corpului lui Jessye în timp ce ea privea celelalte cupluri valsând în salon. Își încrucișă brațele sub sâni, apoi le desfăcu.
– Chiar am vorbit serios mai devreme. Nu știu să dansez.
– O femeie nu trebuie să știe cum să valseze. Trebuie doar să urmeze mișcările partenerului. Gândește-te la o vacă ce urmează ciread...
Ea miji ochii.
– Mă compari cu o vacă?
– Doamne, te găsesc incredibil de atrăgătoare când te enervezi.
– De-aia îți dai atâta silința să mă enervezi?
El zâmbi, și ea se gândi că acea căldură din ochii lui ar face să nu mai fie nevoie de foc într-o noapte rece de iarnă.
– Toate cuplurile dansează. Oamenii s-ar putea îndoi de logodna mea.

Ea privi rapid spre colț, unde Kit își umplea paharul de vin.
– Kit ar rămâne singur.
– Crede-mă, oricum este singur. Își puse palma pe umărul ei. Haide.
– Harry...
– Ai încredere în mine. Va fi la fel de simplu ca o plimbare.
– Ai idee de câte ori am căzut în fund înainte de a învăța să merg?
Zâmbetul lui se lăți.
– Te voi prinde înainte să cazi.
Ea încuviință scurt, dar rezervat, din cap, temându-se că el i-ar putea prinde inima. Mâna lui se odihni pe curbura taliei ei și o duse pe ringul de dans. I se tăie respirația la grația mișcărilor lui, de parcă o purta prin aer.
– Nu-i chiar așa de rău, nu? întrebă el, cu ochii sclipind.
– Ai mai făcut asta.
– De multe ori. Un gentleman trebuie să cunoască arta de a impresiona o doamnă.
– Gentleman! îl luă ea peste picior. Mai degrabă ticăloșii trebuie să știe.
– Trebuie să fi întâi gentleman ca apoi să poți fi ticălos. Este o lege nescrisă.
– Chiar ai împușcat un om pentru că ți-a insultat amanta?
– Chiar am făcut-o.
– Cred că țineai la ea mult.
El clătină ușor din cap.
– Era amuzantă. Îmi făcea plăcere compania ei și înțelegea cum se joacă jocul.
– Jocul?
– Simulând afecțiunea pentru ca, o vreme, să uităm amândoi că ne prefacem.
– Chiar n-ai iubit niciodată pe nimeni?
– Dacă am iubit, a fost cu așa de mult timp în urmă, că nu-mi amintesc.
Oricât de mult suferise că iubise un bărbat, în ultima vreme începuse să tânjească pentru momentele când iubirea părea să facă viața să merite. Nu își putea imagina să nu cunoști niciodată experiența dragostei, care constă în a oferi și a primi.
– Se pare că l-ai făcut să tacă pe Gerald cu povestea cu duelul. De ce a contat că ai împușcat bărbatul în coapsa stângă?

Nu s-ar fi așteptat niciodată să vadă o umbră de roșeață pe obrajii lui Harry.

– Cum să o zic delicat? Majoritatea bărbaților au tendința... de a o lăsa pe stânga.

– A o lăsa?! întrebă ea încruntându-și fruntea. Aaaa... Ochii i se luminară. Ciucurelul lor.

Dintr-odată ea își dădu seama și mări ochii.

– Vrei să spui că l-ai împușcat în...

– Asta am intenționat. Din fericire pentru el, o ținea pe dreapta. Acum, dacă fostul tău iubit continuă să te insulte, îl voi împușca chiar în centru și îl voi lăsa fără bijuteriile coroanei.

– Sau, după cum a zis tata, *cojones?*

– Exact.

Ea râse ușor.

– Știi ceva, chiar cred că ai face-o.

Chipul lui deveni incredibil de serios.

– Să fii sigură. Nu am lansat o amenințare doar așa, și el o știe foarte bine. Te-a rănit o dată. Te asigur că nu te va mai răni și a doua oară.

Privi peste umărul lui Harry și-l văzu pe Gerald dansând cu Ashton. Pașii lui erau ciudați, neeleganți, ținând-o pe Ashton la o distanță respectabilă de un braț.

– Vrei să facem schimb de parteneri? întrebă Harry, reflectând în mișcările lui fluide încredere și echilibru.

Ea reveni cu privirea asupra lui.

– Nu. Prefer să nu-mi fie rănite degetele de la picioare.

– Voi lua asta drept un compliment.

Ea își linse buzele.

– Asta a fost și intenția.

Ea înghiți cu dificultate când mâna lui îi strânse talia și o trase mai aproape până când ea simți cum coapsele lui se ating de ale ei.

– Nu este scandalos să dansezi așa de aproape? întrebă ea fără aer.

– Incredibil, dar eu așa prefer.

Căldura corpului lui trecu în al ei.

– Cred că ai dansat așa cu multe femei.

– Prea multe ca să le mai număr, dar îți dau cuvântul meu că nu am valsat cu nici una pentru c-am *vrut* eu. Ești prima cu care chiar mă bucur că dansez.

– Ai dansat cu ele pentru că voiai să le ademenești în patul tău.

Vru să se elibereze, dar el o ținu bine, aducând-o mai aproape.

– Eu uit cât de bine cunoști bărbații și tu uiți cât de puțin mă cunoști pe mine.

– Negi ce-am spus?

– Nu. Dar de când am început să dansăm, nu m-am gândit deloc la asta.

Ea simți o înțepătură ascuțită în mândrie.

– Poate că ar trebui să dansezi cu Ashton. Pare o domnișoară minunată.

– Nu mă interesează. Tu, pe de altă parte... Te percep în feluri în care nu am făcut-o niciodată cu nimeni altcineva. Ești o seducătoare prin simplu fapt că nu-ți dai seama de asta.

– Împarți cărți de la fundul pachetului...

– Nu ți-am spus niciodată cuvinte false, Jessye.

O rotea pe ringul de dans de parcă nu se afla nimeni în jur. Fără cuvintele false. Fără speranțe false. Ar fi putut să aibă corpul lui, dar nu și inima lui.

Într-o zi, el avea să găsească iubirea, era sigură de asta, și își putea imagina foarte bine femeia care îi va cuceri inima. Avea să fie frumoasă și rafinată, cu vorbe rostite poetic, cu maniere impecabile. Nu va trebui să stea cu ochii pe cei din jurul mesei, cum făcuse Jessye mai devreme, ca să fie sigură că mânca la fel ca toată lumea. Nu avea să poarte niciodată haine bărbătești sau să servească whisky cu un zâmbet nerușinat, care ar putea să-i aducă o monedă în plus în buzunar.

Dar în seara asta nu conta. Purta o rochie care o făcea să se simtă ca o doamnă, și Harry se uita la ea ca și cum ar fi fost singura femeie din încăpere. Îi ceruse să danseze doar ei, nimănui altcuiva.

– De ce nu ți-a plăcut barba mea? întrebă el liniștit în timp ce continua să danseze.

Ea îi studie liniile perfecte ale chipului.

– Pentru că ascundea curba puternică a maxilarului tău și mica tăietură din bărbie.

El o aduse mai aproape, curbele moi ale corpului ei mulându-se pe câmpiile tari ale corpului lui. Ochii lui erau luminați de o dorință profundă și arzătoare, iar mâinile lui o strânseră mai puternic.

– Spune-mi că nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi să stai în brațele mele cu nimic altceva între noi decât umbrele.

Gura ei se uscă, gâtul i se încordă. Se întreba așa de des, încât luase în considerare să renunțe la jurământul ei, dar se temea de dezamăgirea care avea să o zdruncine când își va da în sfârșit seama că îi câștigase corpul, nu și inima.

– M-am gândit la asta, șopti ea răgușit.

– Îți dai seama cât va mai trece până vom avea ocazia să dormim într-un pat? întrebă el, într-un murmur captivant. Și știi cât de puțin mă bucur de un pat când sunt singur în el.

Ea încuviință mut.

– Putem pleca de la petrecere oricând... discret...

– Harry, nu pot. Îmi oferi corpul tău, fără inima ta. Ar fi ca un dans fără muzică. Știu costul, și este un preț pe care nu sunt dispusă să-l mai plătesc... vreodată.

Ochii lui de smarald se umplură de dezamăgire.

– A fost o greșeală să venim la petrecerea asta. Tu arăți fermecător, iar eu sunt mort de foame. Din fericire pentru noi, noaptea se va termina în curând.

Ea încuviință din cap.

– La fel și amăgirea. Vom redeveni cine și ce suntem.

Muzica se opri. Jessye se desfăcu din îmbrățișarea lui.

– Mulțumesc pentru dans.

El îi prinse bărbia.

– Sunt pe jumătate tentat să-l omor pe Milton pentru ce ți-a făcut. În seara asta, tu crezi că te prefaci că ești o doamnă, când de fapt îți petreci mare parte din viața ta prefăcându-te că nu ești. Se înclină puțin. Mă scuzi, vreau să vorbesc cu David o clipă.

Îl privi cum se îndepărtează, cu pasul lui grațios și încrezător, cu cuvintele lui răsunându-i în minte. Detesta să recunoască că Harry blufa mult mai puțin decât își dădea ea seama. Îl judecase ca fiind un ticălos, dar erau momente când credea că este orice altceva, numai ticălos nu. Era mult mai ușor să fie prin preajma lui când nu avea încredere în el, mult mai greu să-și păzească inima când avea încredere în el.

Se întoarse și se opri, dând înapoi, ca să nu se lovească de Gerald.

– Dansează cu mine, Jessye, zise el apucându-i brațul.

Ea se smuci ca să se elibereze.

– Dansez doar cu logodnicul meu.

Un colț al gurii lui se ridică într-un rânjet urât.

– Doar nu-ți imaginezi că eu chiar cred că ești logodită cu tipul ăla, nu? N-ai auzit ce-a zis Robertson? Este nobil. Pe timpul războiului am văzut case pe plantații care o fac pe asta să pară o dependință. Și am auzit că în Anglia nobilimea trăiește în castele. De ce s-ar mulțumi un bărbat care a crescut în puf cu una ca tine?

Nu-i păsa că Harry, de fapt, nu se mulțumise cu ea. Voia doar să-l convingă pe Gerald că el greșise când o părăsise.

– Poate că-i place curajul meu.

El râse.

– Nu vrea mai mult de la tine decât am vrut eu: o tăvăleală în fân.

Jessye își strânse mâinile în pumni, lipindu-le de corp pentru a nu-i da una în nas. În seara asta – pentru Harry – avea să fie o doamnă.

– Războiul te-a schimbat, Gerald. Nu-mi aduc aminte să fi fost așa de rău.

El își coborî pentru scurt timp privirea, de parcă îi era rușine de cuvintele ei. Dar, când se uită la ea, duritatea pe care o citi în ochii lui o clătină până în miezul ei.

– Încerc doar să te scutesc de suferință. Mă recunosc pe mine, când îl văd. Bainbridge nu este genul care să se așeze la casa lui. Te va folosi așa cum am făcut-o eu, doar că de data asta nu vei fi așa de norocoasă. Poate copilul nu va muri.

Sunetul palmei ei lovindu-i obrazului răsună în jurul încăperii și o tăcere grea se lăsă. Jessye voia să-i arunce cuvinte care să-l rănească la fel de mult cum îi frânsese el inima, dar mintea ei goală nu coopera. Expresia lui de șoc fu înlocuită de un zâmbet încrezut.

– Dacă nu voiai să dansezi cu mine, Jessye, tot ce trebuia să faci era să spui „nu".

Plecă, lăsând-o să se simtă ca o proastă.

Madeline se apropie și îi atinse cu blândețe brațul.

– Ești bine?

Jessye încuviință din cap, vocea fiindu-i captivă în spatele unui zid de amintiri. Madeline o studie, și Jessye își dădu seama că trebuia să își ceară scuze pentru că întrerupsese petrecerea, dar nu-și găsea cuvintele. Madeline făcu o mișcare ușoară cu mâna și muzica umplu din nou încăperea.

– Îmi pare rău, zise Madeline încet. În ochii ei se citea tristețea. Când Gerald a trecut pe aici să-i mulțumească lui Ashton pentru scrisorile pe care i le-a scris, am crezut că ar fi drăguț să dăm o mică

petrecere. Dar, dacă e să fiu sinceră, nu mă simt în largul meu în preajma lui. Nu știu de ce l-ai pălmuit, dar mă îndoiesc serios că avea de-a face cu invitația lui la dans.

– Ne știm de mult timp. Pare determinat să distrugă orice amintiri frumoase am avut despre el.

– Războiul a rănit bărbații noștri în feluri în care nici nu ni le putem imagina. Știu că David a devenit mai puternic în unele feluri, mai slab în altele. Și femeile la fel. Admir faptul că ai pornit această afacere cu Kit și Harry.

– Este o afacere onestă.

– Normal că este. Din motive dincolo de înțelegerea mea. Kit se bucura tare mult să-și exaspereze tatăl, dar, în adâncul sufletului lui, nu este dezmățatul care vrea să pară.

– Harry este un ticălos. Trișează la cărți.

– O poți dovedi?

– Nu, recunoscu ea cu reticență.

– Atunci poate că este doar norocos și cu siguranță va mai vrea un dans după ce va termina de vorbit cu David. Poate ai nevoie de un moment să te răcorești, sugeră amabil Madeline. Dacă ieși din camera asta, treci de scări, vei vedea o ușă la stânga. Este o mică încăpere, cu o masă de machiaj. Ar trebui să găsești acolo tot ce ai nevoie.

– Mulțumesc.

Madeline zâmbi cu căldură, iar ochii ei căprui sclipiră.

– Știi, este așa de ciudat, dar de fiecare dată când îți înclini capul în felul ăsta, am ciudata senzație că ne-am cunoscut.

– Nu știu cum ar fi fost posibil, doar dacă nu cumva ai fost în saloonul tatălui meu.

– Nu, nu, n-am fost niciodată în Fortune. Ai călătorit mult?

Jessye ridică din umeri.

– Acum câțiva ani am fost în San Antone, dar nu am stat mult.

– San Antone, murmură Madeline. Mă îndoiesc că ne-am întâlnit acolo. Cu toate astea, ceva la tine îmi pare incredibil de familiar. Probabil îmi voi dai seama cu mult după ce vei fi plecat. Își flutură mâna. Dar acum te țin pe loc. Ai vrut câteva momente de singurătate. O să-i spun lui Harry unde te-ai dus.

Jessye ieși pe hol. Deși conversația cu Madeline o ajutase, încă o urmărea răutatea remarcilor lui Gerald. Ca să-și distragă atenția, se concentră pe lucrurile banale. De câte mâini era nevoie ca să cureți

marginea de lemn ce încadra podeaua și tavanul? Aproape că-și vedea reflexia în podea în timp ce ieșea din salonul principal.

Clătină din cap. Ar fi bine să nu se gândească la chestii elegante. Chiar dacă drumul ăsta cu vite avea să scoată un profit așa de bun cum spera Harry, toate lucrurile elegante din lume nu aveau să-i dea singurul lucru pe care-l dorea cel mai mult.

Pe măsură ce se apropia de scări, surprinse cu coada ochiului ceva de un roșu strălucitor. Privi peste umăr și se opri. O fetiță cu un păr roșu rebel stătea pe a doua treaptă a scării, privind printre stâlpii balustradei în salon. Ținea o păpușă din cârpe la piept și purta o cămașă de noapte albă, iar degetele de la picioare îi ieșeau de sub ea și se curbau pe marginea primei trepte. Era așa de micuță.

Jessye își simți inima strânsă ca într-o menghină. Propria fiică ar semăna probabil cu acest copil – doar că ar sta pe trepte într-un saloon, trepte ce duceau spre camere ocupate de bărbați pe care, uneori, îi vizitau femeile.

– Bună, zise blând Jessye, neputând rezista tentației de a vorbi cu copilul.

Fata întoarse capul, dezvăluindu-și niște ochi mari verzi. Duse un deget micuț la buze.

– Șșș! N-ar trebui să fiu aici.

Jessye merse încet și se așeză pe a treia treaptă, iar fusta rochiei ei se aranjă în jurul ei. Dacă ar fi purtat pantaloni, ar fi avut loc să se așeze lângă fată.

– Tu trebuie să fii Mary Ellen.

Mary Ellen mișcă în sus și în jos din cap.

– Îmi place să mă uit la doamnele frumoase. Privi o clipă prin grilajul balustradei, apoi îi acordă din nou atenție lui Jessye. Mama mea este cea mai drăguță.

– Și tu, când vei crește, ai să fii la fel de drăguță ca ea.

Fetița clătină din cap.

– Nu, eu voi arăta ca îngerul care m-a adus.

Inima lui Jessye tresări dintr-odată.

– Îngerul care te-a adus?

Mary Ellen dădu din cap.

– Mama a zis că un înger din San Antone m-a adus la ea și la tata.

Jessye simți că i se pune un nod în gât și că ochii o înțeapă. Coincidență. Era doar o coincidență. Copilul acesta nu putea fi...

– Mama ta mi-a spus că vei face patru ani.

Copilul dădu iarăși din cap.

– O să am un tort cu cai pe el. Îți plac caii?

– Domnișoară, ce faci? bubui o voce profundă.

Deși nu-i stătea în fire, Jessye tresări. Mary Ellen sări de pe scări și se aruncă în brațele tatălui ei. Cu un abis de suferință mărindu-se în pieptul ei, Jessye privi cum brațele lui David Robertson cuprind gâza pe care o ținea.

Mary Ellen își lipi obrazul de al lui.

– Voiam să dansez.

– Mie mi se pare că o deranjai pe domnișoara Kane, zise David.

Jessye se ridică, cu genunchii tremurând, și apucă balustrada scărilor.

– Vă asigur că nu mă deranja. Este o încântare.

David privi spre fiica lui și iubirea care îi strălucea în ochi îi spuse lui Jessye că el era de acord.

– Un dans, anunță el.

Mary Ellen țipă și se desprinse din brațele lui. Îi întinse păpușa lui Jessye. Aceasta o luă, simțind căldura atingerii copilului pe material, o atingere pe care ar fi putut să o primească ea...

O privi pe Mary Ellen cum își pune piciorușele peste cizmele lustruite ale tatălui ei. Auzi viorile în fundal în timp ce David Robertson valsa cu fiica lui prin foaier. Când muzica se termină, își ridică fata în brațe.

– Acum este timpul de culcare.

Marry Ellen se cuibări pe umărul lui și întinse mâna. Jessye îi dădu păpușa și o privi cum o pune între ea și tatăl ei.

– Dacă o vedeți pe soția mea, să-i spuneți că voi coborî în câteva minute, zise David.

Jessye spera că zâmbetul ei nu arăta la fel de fals cum îl simțea. Încrucișându-și mâinile sub sâni, le strânse și încercă să-și oprească durerea, bucuria, tristețea, toate emoțiile care roiau prin ea ca o tornadă captivă într-o casă.

– O adoră, șopti o voce moale în spatele ei.

Jessye înghiți nodul din gât și clipi pentru a îndepărta lacrimile, apoi se întoarse spre Madeline.

– Este un copil minunat.

Madeline își plimbă privirea de la scări spre Jessye.

– Suntem foarte norocoși că o avem. Fiul nostru tocmai murise când ne-am oprit la o misiune în apropiere de San Antone. O femeie tânără născuse și circumstanțele au fost de așa natură că ea a crezut că este cel mai bine pentru bebeluș să ni-l dea nouă.

Jessye fu surprinsă să vadă lacrimi strălucind în ochii lui Madeline.

– Nu știu numele femeii sau ce s-a întâmplat cu ea, dar nu trece o zi fără să-i mulțumesc pentru că a avut curajul să renunțe la copilul ei. Sper ca într-o zi să știe cât prețuim cadoul pe care ni l-a făcut... și că fiica ei este iubită și fericită.

Lui Jessye i se puse un nod în gât.

– Sunt sigură că știe, doamnă Robertson.

– Chiar trebuie să-mi spui Madeline. Acum, mă scuzi, aș face bine să merg să-mi salvez soțul. Știind-o pe fiica noastră, Mary Ellen sigur l-a convins că trebuie să-i cânte ca să adoarmă.

După ce Madeline dispăru pe scări în sus, Jessye căută să evadeze. Găsi o ușă care dădea afară, o deschise și ieși în aerul cald al nopții.

Un balcon înconjura zona. Merse spre capătul îndepărtat și apucă balustrada de fier. Lacrimile îi curgeau lent prin ochii închiși, alunecându-i pe obraji și adunându-se în colțurile buzelor.

– Este fiica ta, nu-i așa?

Vocea lui Harry se auzi din întuneric, alimentând suferința care ardea în ea.

– Nu, nu este fiica mea.

– După ce am dansat, m-am dus să vorbesc cu David, deoarece credeam că mi-am amintit că el avea un fiu, nu o fiică. David mi-a povestit cum au ajuns s-o aibă pe Mary Ellen. Sunt prea multe coincidențe ca să nu fie a ta.

Jessye se întoarse și îl lovi cu pumnii în piept.

– Nu este fiica mea, englez nenorocit! Eu nu am nici o fiică, pentru c-am renunțat la ea. Lacrimile se înmulțiră, umerii ei căzură. Și doare, Harry. Doamne, ce tare doare!

O cuprinse în îmbrățișarea lui. Ea își petrecu brațele în jurul lui și îl lovi peste spate o dată cu putere, ca să știe că furia o făcea să-i accepte alinarea – și nimic mai mult.

– Sufăr, pe de o parte, c-am renunțat la ea și mă bucur, pe de altă parte, să văd cât de iubită este. Își ridică fața ca să-i întâlnească privirea. Ai văzut-o?

– Da, eram chiar în ușă. Circumstanțele tale se vor schimba după ce ducem vitele astea în Nord. Când ne întoarcem în Fortune, ne-am putea opri aici să le explici lui David și Madeline că o vrei înapoi.

Ea clătină din cap.

– Oamenii ăștia au luat-o ca pe fiica lor. A devenit a lor. N-ar fi corect față de nici unul din ei s-o iau acum înapoi. Își strânse

degetele în jurul hainei lui. Când am renunțat la copilul meu, știam că o făceam pentru totdeauna. Dar, la șaptesprezece ani, nu mi-am dat seama că pentru totdeauna însemna o eternitate.

Buzele lui umblau pe chipul ei, adunându-i lacrimile.

- Ești cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o.

Se simțea oricum, numai remarcabilă nu, în timp ce brațele ei se mișcau de pe spatele lui și se încolăceau în jurul gâtului lui.

- Este așa de fericită, șopti ea.

- Da.

- Și iubită.

- Clar.

- Am făcut ce trebuia să fac când am renunțat la ea.

Ura îndoiala reflectată în vocea ei. Era recunoscătoare pentru tot ceea ce soții Robertson îi ofereau fiicei ei, dar o parte din ea nu se putea opri să nu simtă cum crește resentimentul pentru că nu putuse să fie ea cea care să ofere acele lucruri copilul ei.

Harrison îi cuprinse obrajii și se uită în ochii ei, dorindu-și să aibă puterea de a-i șterge dubiile. Dar știa că nu putea, pentru că în adâncimile verzi văzu suferința încă acolo. Faptul că știa despre fiica ei că e iubită de alții îi alina povara vinovăției, dar niciodată nu avea să-i aline complet suferința.

Își coborî gura spre a ei, gustând sarea lacrimilor ei. Ea scânci, un sunet moale care-i sfâșie inima, o inimă pe care nu știuse că o are, până n-o cunoscuse pe ea. O femeie a cărei forță fusese modelată în focurile trădării și care încă avea inocența unui copil. Nu ar fi trebuit să fie aici, în brațele lui, pentru că el era exact ceea ce pretindea ea că este: un ticălos.

Și ea nu știa regulile jocului.

În timp ce brațele ei se strângeau în jurul gâtului lui, pentru o clipă nebunească, el se bucura de faptul că ea nu știa cum să simuleze iubirea. Lăcomia nu fusese niciodată slăbiciunea lui, dar acum era lacom să o guste în totalitate. Îi provocă buzele umede cu limba până când se deschiseră cu un oftat blând. Limba lui alunecă în gura ei, savurând gustul persistent al vinului. Slăbindu-și brațul din jurul ei, îi lipi corpul de al lui.

Conștiința lui se simțea ca și cum ar fi fost trasă pe roată, așteptând atacul vreunui complice. Ea avea nevoie de alinare, nu de poftă trupească. Cu o durere aproape fizică, își dădu seama că unul din ei va suferi în seara aceea.

Mai bine să fie el.

Retrăgându-se, îi întâlni privirea.

- Cred c-a venit momentul să plecăm.

Ea nu protestă când el o luă de mână și o conduse înapoi în casă. O luă în sus pe scările late și ea se opri.

- Unde mergem? șopti ea dur.

- Să spunem noapte bună... și la revedere. Citi îndoiala din ochii ei și o strânse de mână. Haide.

Ștergându-și lacrimile de pe obraji, ea încuviință din cap înainte de a urca cele două trepte, ca să fie la același nivel cu el. El își petrecu brațul în jurul taliei ei.

- Aruncăm doar un ochi, zise el liniștit.

- Dacă suntem prinși?

El zâmbi malițios.

- Crede-mă. Să intru și să ies din dormitorul doamnelor este o abilitate la care sunt maestru de mult timp.

- Au școli speciale pentru ticăloși?

El încuviință din cap.

- Am absolvit primul din clasa mea.

- Nu mă îndoiesc, zise ea când ajunseră sus.

Își apăsă degetul pe buze și o conduse de-a lungul holului spre o ușă care era întredeschisă. O lumină slabă se revărsa din cameră. Deschise ușa mai mult, și Jessye alunecă înăuntru ca o fantomă. Privi peste umăr.

- Vino cu mine.

Încuviințând din cap, el o urmă în dormitorul copilului, plin cu mobilă în miniatură și păpuși. Jessye se apropie de patul cu baldachin și se lăsă în genunchi.

Copilul dormea cu păpușa aproape de corp. El privi cum ochii lui Jessye se aprind la vederea fetiței în timp ce atingea părul fiicei sale.

- O, Harry, este așa de frumoasă!

Ceva necunoscut i se opri în gât când o văzu cum încearcă să memoreze trăsăturile fiicei ei. Cum de crezuse vreodată, chiar și pentru o clipă, că această femeie nu-și iubise copilul? Profunzimea iubirii ce se reflecta în ochii ei nu avea egal. Să i se permită să împartă acest moment cu ea îl făcu să se simtă mai umil decât ar fi reușit orice altceva să-l facă.

Când Jessye dădu să se ridice, el o ajută să se țină pe picioare. Aplecându-se, ea sărută ușor obrazul copilului adormit. Traversă

camera în tăcere, se opri în ușă, privi peste umăr puțin și ieși pe hol. Harry o urmă, închizând ușa încet.

Cu lacrimi sclipindu-i în ochi, se sprijini de perete de parcă avea nevoie de ceva solid în spate ca să o țină dreaptă.

– Bănuiesc că vizita asta a fost și o binecuvântare, și un blestem, zise el.

Ea încuviință scurt și sacadat din cap.

– Am nevoie de un minut.

El își dădu seama după felul cum își scotea bărbia în față că, în momentul acela, n-avea nevoie de alinare din partea lui. Cum ajunsese să o cunoască așa de bine?

– Nu trebuie să fii mereu puternică, Jessye.

– Ba da, trebuie, pentru că, altfel, nu voi putea pleca, știind c-o las în urmă.

El se gândi la conaționalii lui, care ar putea lua lecții de la ea despre cea mai bună metodă de a-și ține bărbia sus. Își scoase batista și i-o dădu.

– Ar fi bine să mulțumim gazdelor noastre. Dimineața vine repede.

După ce termină de șters lacrimile, el o prinse de cot și o conduse jos pe scări în jos, în salonul principal. David și Madeline stăteau la intrare.

– Ne pare rău că părăsim compania voastră plăcută, dar cred c-a venit momentul să-l recuperăm pe Kit...

– A plecat deja, zise David.

Lui Harry nu-i plăcu deloc ideea, dar se mulțumi să zâmbească.

– Atunci o să-l ajungem din urmă la han. Luă mâna lui Madeline și o duse la buzele sale. Mulțumesc pentru această seară încântătoare.

Strânse mâna lui David, înainte de a o însoți pe Jessye afară din casă și în noapte.

Odată ajunși afară, el își petrecu mâinile în jurul mijlocului ei.

– Vei fi bine? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– A fost doar o seară la care nu m-am așteptat.

– Fiica ta este iubită, fericită și în siguranță. Cred că o mamă nu-și poate dori nimic mai mult.

– Of, Harry, nu știi toate lucrurile pe care le poate dori o mamă, dar mulțumesc pentru momentele acelea puține pe care le voi păstra în inima mea până în ziua în care voi muri.

El se gândi la toate cadourile scumpe pe care le oferise amantelor lui de-a lungul anilor și la aprecierea pe care nu o primise niciodată. Cum se făcea că femeia asta avea capacitatea de a-l face să se simtă valoros datorită unui cadou care nu-l costase nimic?

Capitolul 11



Jessye stătea în afara grajdului, în timp ce Harry returna trăsura pe care o închiriase ca să-i ducă la familia Robertson. Se uita la stele, și o pace se așternu peste ea așa cum nu mai cunoscuse în acești patru ani. Își sărutase fiica de noapte bună, o atinsese, îi inspirare mirosul inocent și știa că este în siguranță într-o lume care nu era mereu bună.

– Îți pui o dorință? întrebă Harry, venind din spatele ei.

– Am încetat să mai am dorințe cu mult timp în urmă.

– Păcat, zise el, luându-i mâna într-a lui și însoțind-o spre han.

– Nu te-am crezut niciodată un bărbat care să creadă în dorințe.

– Așa este, dar mereu am trăit cu impresia că femeile și copiii cred.

Umbrele și luminile felinarelor se jucau peste trăsăturile lui în timp ce treceau pe lângă clădiri. Mișcarea continuă de umbre era asemenea lui, care dezvăluia doar mici părți din el, apoi revenea în spatele zidului de interes personal, o barieră care, bănuia ea, acum îl proteja de el însuși la fel de mult ca de ceilalți.

Îl considerase leneș, dar muncea la fel de mult sau mai mult decât majoritatea bărbaților pe care-i angajase.

Crezuse că punea pe primul loc propriile dorințe, și totuși, în seara aceea o făcuse să se simtă prețuită, de parcă o plasase deasupra dorințelor lui.

Își concentră din nou atenția asupra umbrelor care hoinăreau pe clădiri. Putea să manipuleze cărțile. De ce nu și oamenii? Îi spusese că în afaceri nu există prietenii. Cât de departe putea să meargă pentru a obține ceea ce dorea?

În Fortune îi spusese direct că voia să se culce cu ea. Avea Gerald dreptate? Harry îi va manipula inima doar ca să-i câștige corpul? O cucerire pe care să o abandoneze între ruine, la răsărit?

El deschise ușa hanului și ea intră, cu fusta foșnind peste podea. Știa că avea să-și amintească noaptea asta pentru totdeauna.

Se apropiară de recepție, și recepționerul care dormea se trezi. Se întinse spre două boxe diferite din spatele lui și îi înmână lui Harry cheile de la camerele lor.

– Domnul Montgomery s-a întors? întrebă Harry.

– Nu.

– Unde se află cel mai apropiat club pentru domni... saloon încă deschis?

– Ar fi localul lui Bret, la capătul drumului de acolo. Recepționerul arătă direct în față. Doar o luați înainte. Nu aveți cum să-l ratați.

– Mulțumesc. Harry o luă pe Jessye de braț. Te voi însoți până în camera ta.

– Îți faci griji în legătură cu Kit? întrebă ea când ajunseră la scări.

– Normal că nu. Nu sunt paznicul lui.

Rapiditatea cu care vorbi – de parcă nu voia ca ea să știe că își face griji pentru prietenul lui – o făcu să se îndoiască de vorbele lui.

– A părut supărat când a vorbit despre soția fratelui lui, la cină.

– Eu n-am observat.

Încă un răspuns rapid. Interesant. Încă o minciună? El ajunse în fața camerei ei, descuie ușa și îi dădu cheia.

– Noapte bună!

Dădu să plece.

– Harry?

Se întoarse cu fața spre ea. Dintr-odată jucăușă din motive pe care nu le înțelegea, ea cuprinse lacrima de smarald.

– Ar trebui să-ți returnez colierul.

El ridică din umeri.

– Păstrează-l. Eu n-am la ce să-l asortez.

Inima i se strânse la încercarea lui de a face să pară că bijuteria nu era nimic mai mult decât un fleac.

– Mă gândeam că am putea să o dăm la schimb pentru provizii.

– Nu îți face griji despre provizii. Kit va găsi o soluție.

– Cu David Robertson?

– Dacă trebuie. Kit poate convinge un înger să păcătuiască.

Își încordă degetele în jurul bijuteriei.

– Mă simt vinovată când știu că banii ar putea fi folosiți mai bine.

Fruntea lui se încruntă.

– Folosiți mai bine? Mi-a făcut mare plăcere să văd colierul strălucind în seara asta. În mintea mea au fost bani cheltuiți cu folos, și au fost banii mei de cheltuială. Acum, dacă mă scuzi, noaptea este încă tânără și eu am chef să vânez.

– Este trecut de miezul nopții.

– Partea mea preferată a nopții. Noapte bună, Jessye! Somn ușor!

Dispăru pe scări în jos. Ticălosul! Îl auzi întrebând de saloon. Își încuie ușa și se grăbi să pornească pe urmele lui. Voia doar să arunce o privire pe furiș prin local și, dacă era să aibă probleme, Harry avea să fie acolo.

Nu că se aștepta la necazuri, dar era totuși reconfortant să știe că el avea să fie în apropiere. Traversă încruntată holul. Nu voia să se bizuie pe un bărbat ca să se simtă în siguranță.

Ieși afară și văzu silueta lui Harry. Ar fi recunoscut mersul acela arogant în orice împrejurare. Înaintă pe strada murdară, recunoscătoare că-i înăbușea pașii. Harry mergea repede, așa că îi era dificil să se țină după el; naiba să-l ia cu pașii lui lungi.

Saloonul apăru, revărsându-și lumina prin ușă. Harry o luă pe aleea dintre saloon și clădirea alăturată.

Ea iuți pasul, coti pe stradă și se opri. Îl văzu pe Harry apropiindu-se de o siluetă prăvălită pe jos, îl văzu cum își petrece brațele pe sub bărbat și îl ridică în fund.

– A, Harry! Știam eu c-o să mă găsești, zise Kit cu limba împleticindu-i-se.

– Ești beat. Dimineață vei regreta.

– Am regrete și-acum. Îl apucă pe Harry de haină și îl trase mai aproape. Am ajuns în iad.

– Știu, zise Harry încet.

– Și tu ești. Obișnuiam să fim noi trei – tu, eu și Gray – în iad împreună. Dar cred că Gray a scăpat.

– Da, și eu cred c-a scăpat.

– Bastard norocos! Îi dădu drumul lui Harry. Să nu-i spui că i-am zis așa. Urăște să i se spună „bastard".

– Nu cred că-l mai deranjează că e copil din flori, de când Abbie îl iubește.

Auzi un hohot de plâns sfâșietor.

– I-aș fi purtat cu bucurie durerea, ca să o cruț, se plânse Kit, cu vocea plină de suferință.

– Știu.

– Ce-a făcut Clarisse să merite o asemenea suferință?

– Ea n-a făcut nimic.

– Am iubit-o. Încă o iubesc. Nu poți să înțelegi asta, nu-i așa? Tu, care nu știi nimic despre iubire. Cine te-a iubit? Vreodată? Nici tatăl tău, nici mama ta și, cu siguranță, nici filfizonul de frate-tău.

– Iubirea este pentru poeți și nebuni.

– Atunci întâmpin cu bucurie oportunitatea de a fi un nebun.

Kit privi mai departe de Harry și zâmbi strâmb.

– Spune-i, tu, Jessye! Spune-i cât de măreață poate fi iubirea.

Inima ei tresări la ordinul la care nu se putea supune.

Harry întoarse capul.

– Ce naiba cauți aici?

– Voiam să văd cum arată saloonul.

– Tu n-ai minte de mergi prin oraș noaptea de una singură?

– Ai grijă, îl avertiză Kit, bătând de mântuială pe umărul lui Harry. Cineva ar putea crede că... testezi apele iubirii.

– Vrei să taci din gură? Ești mangă.

– Tăria îmi îmbunătățește vederea. Văd câte două din orice. Se prăvăli în față. Și o văd pe Clarisse. Așa de frumoa...să.

– Haide. Trebuie să te ducem la han.

Harry se luptă să-l ridice pe Kit.

– Te ajut, zise ea, ieșind din umbre. Pot să-i apuc picioarele.

– Nu-i nevoie. Harry îl puse pe Kit peste umăr și se ridică. Poți să deschizi ușile.

– Ai mai făcut asta, zise ea cu blândețe.

– De multe ori.

– Ai avut dreptate mai devreme când ai zis că nu te cunosc. Când ai întrebat recepționerul unde este cel mai apropiat saloon, am presupus că voiai să ieși să bei și să joci. Dar încercai să-l găsești pe Kit, nu-i așa?

– Este prea domn ca să golească dulapul de băuturi al lui David, dar când are chef, ca acum, tinde să se oprească în prima cârciumă pe care o vede și bea până cade lat. Nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi jefuit.

În timp ce mergeau cu greu spre han, ea îl auzi pe Kit sforăind și îndrăzni să întrebe un lucru fără sens:

– Era îndrăgostit de soția fratelui lui?

– Tatăl lui a aranjat căsătoria lui Clarisse cu moștenitorul Ravenleigh. Singura dată în viața lui când a regretat că n-a fost născut primul e ziua în care fratele lui s-a căsătorit.

– Ea l-a iubit pe Kit?

– *Asta* nu știu.

Ea își linse buzele.

– Tu de ce ești în iad, Harry?

– Niciodată nu ar trebui să pui la suflet ce spune un om beat.

– Toată viața mea am muncit într-un saloon. De cele mai multe ori bărbații spun adevărul când au băut prea mult.

– Din păcate nu sunt în poziția de a scoate pachetul de cărți din buzunar și să risc ca tu să tai cu cartea mai mare.

– Nu vreau să-mi spui pentru c-au ieșit cărțile cumva. Vreau să-mi spui pentru că... pentru că vrei să-mi spui.

– *Asta* nu se va întâmpla niciodată.

– Eu am avut încredere în tine și ți-am spus secretele mele.

– Nu este vorba de încredere, ci mai degrabă de rușine. Acum, hai să ducem bietul nebun în pat.

– Ea este mama lui Mary Ellen, nu-i așa?

Vocea lui Madeline avea o inflexiune aproape de isterie.

Harrison stătea în camera de zi a familiei Robertson, studiind chipul palid al lui Madeline. Aproape de răsărit, când revenise în camera lui, primise un mesaj urgent să vină acasă la ei. Acum se lupta între a le spune adevărul și a ține promisiunea pe care i-o făcuse lui Jessye de a nu dezvălui secretul nimănui. Oftă adânc.

– Da.

– O, Doamne, șopti Madeline, întinzându-se după mâna lui David și strângând-o până i se albiră degetele. O vrea înapoi?

– Cu disperare.

– Sfinte Dumnezeule, nu!

Madeline sări în picioare și se grăbi spre fereastră. David i se alătură și o cuprinse în brațe.

În lumina blândă a dimineții, Harrison văzu lacrimile strălucind pe obrajii ei în timp ce își apăsa pumnul peste gură. Se ridică lent.

– Dar n-o să v-o ia.

Madeline se întoarse și îl privi; speranța din ochii ei era aproape prea dureroasă pentru a o privi. Naiba să-l ia pe Gerald Milton pentru problema pe care lipsa lui de onoare o provocase.

– Ești sigur? întrebă Madeline.

– Sunt sigur. În inima ei, voi sunteți părinții copilului. Mary Ellen este fiica voastră. Jessye nu vrea să vă facă să treceți prin iadul prin care a trecut ea.

– Și tatăl lui Mary Ellen? întrebă David.

– Este mort.

Doamne, cât de mult își dorea Harrison ca acea minciună să fie adevărată.

Madeline se lăsă să cadă în cel mai apropiat scaun, ștergându-și lacrimile de la ochi.

– Deci a fost o coincidență că drumurile noastre s-au întâlnit din nou?

El întinse mâna într-un gest rugător.

– Eu nu prea cred în puteri superioare care ne ghidează pașii, dar nu pot nega că soarta pare să fi avut un rol aici. Jessye s-a temut mereu că a făcut o greșeală dându-și fata unor străini. Aseară cred că și-a găsit oarecum liniștea.

– N-aș putea să o iubesc pe Mary Ellen mai mult decât dacă i-aș fi dat eu naștere.

– Acest lucru este evident, Madeline, zise el încet.

– Dar știu ce înseamnă să naști un copil și să-l pierzi. Se ridică maiestuos, și el se gândi că putea foarte bine să fi fost englezoaică. Trebuie să vorbesc cu Jessye înainte să plecați.

Stând în magazin, Jessye îi privea pe Dan, Coțofană și Cookie transportând proviziile la căruța care aștepta în fața magazinului. Kit îi dăduse proprietarului lista și ieșise afară. Chipul lui avea o nuanță verzuie și ea se îndoia că aerul proaspăt avea să-l facă să se simtă mai bine.

Îi lăsase instrucțiuni să cumpere tot ce mai credea ea necesar, dar lista lui era completă, așa că ea nu mai avu nimic de adăugat la cumpărături.

Trecu de tejghea, atingând cu degetele colțul vitrinei de sticlă. Se opri când văzu o pereche de pistoale pentru duel expuse în față. Pistoalele lui Harry. Deci aici le vânduse.

Negustorul le dădea cu cincizeci de dolari. Se întrebă cât luase de fapt Harry pe ele.

Îngenunchind, apăsă cu palma pe vitrină și studie singurul lucru pe care îl prețuia acesta. Ce le făcea așa de prețioase pentru el?

Atinse cureaua cu bani ascunsă sub hainele ei. Cumpărarea pistoalelor nu-i va lăsa de ales decât să mai ia un investitor. Profiturile aveau să fie împărțite și mai mult, dar voia cu disperare să îi returneze pistoalele lui Harry.

Se ridică și ieși. Kit stătea pe o bancă, cu coatele sprijinite pe genunchi și cu capul îngropat în mâini. Ea se îndreptă spre el și se așeză lângă el.

– Kit...

– Te rog, nu vorbi așa de tare, hârâi el.

– Îmi pare rău. Știu că nu te simți bine...

– Asta este o afirmație modestă. Cu ochii închiși, își sprijini capul de perete. Sunt cu un picior în groapă.

Ea luptă să nu zâmbească la suferința pe care și-o provocase singur.

– Trebuie să știu de câți bani ai nevoie de la mine pentru proviziile pe care le cumpărăm acum.

El flutură din mână.

– Nimic.

Ea se așeză mai dreaptă.

– Cum adică nimic? Umpli fiecare colț și ungher al căruței de provizii...

– Harry mi-a dat bani.

– De unde a luat el atâția bani?

– Îl știu pe Robin Hood de prea mult timp ca să-i pun acțiunile sub semnul întrebării sau să am dubii asupra motivelor lui.

Ea își încruntă fruntea.

– Robin Hood?

El se uită pieziș spre ea.

– Robin Hood este un hoț englez legendar care trăia în pădurea Sherwood. Fura de la bogați și dădea săracilor. Harry are înclinația de a fura de la aroganți.

– Vrei să-mi spui că dă bani săracilor?

– L-am cunoscut pe Harry când eram student la Eton. Tatăl lui îi dădea o alocație dezgustător de mare. Nu avea nevoie de bani și, cu toate astea, când noi ne primeam banii, ne provoca pe câțiva la diferite jocuri de noroc. Ne lăsa cu destui bani cât să ne descurcăm – dacă eram foarte strânși la pungă – până primeam următorii bani.

– De asta i-ai devenit prieten? Ca să nu te mai păcălească?

– Nu chiar. Într-o noapte, eu și Gray ne-am dat seama că umbla la cărți – nimeni nu avea atât de mult noroc –, așa că am hotărât să-l batem până obținem o confesiune de la el și-l forțăm să ne returneze banii. L-am urmărit până la un orfelinat, unde a lăsat o pungă pe trepte. Când a dispărut, am luat punga.

– Și v-ați găsit banii.

– Până la ultimul șiling pierdut în fața lui.

Jessye clătină un pic din cap.

– De ce?

– Inimile rănite sunt greu de vindecat. Cine sunt eu să pun sub semnul întrebării motivele lui Harry, când faptele lui au tendința

de a face de rușine acțiunile mele? Dar fac un pariu cu tine. Îți dau partea mea de profit când ajungem la destinație dacă fiecare bărbat care acum îi este dator cu bani lui Harry nu va fi atins dintr-odată de Zeița Fortuna și norocul se va întoarce în favoarea lui, astfel încât să nu-i mai datoreze lui Harry nici o centimă.

– Mi se pare foarte enervant că nu reușesc să-l citesc.

– Tu *vrei* să îl știi un ticălos. Așa, îți este mult mai ușor să justifici de ce păstrezi distanța.

– Vreau să-l înțeleg. Sunt momente când... Se uită la el cu lacrimi în ochi. Inima mea ar fi în siguranță cu el?

Kit oftă adânc și închise ochii.

– Probabil că nu.

Ea se ridică în picioare și el gemu.

– Te rog...

– Îmi pare rău, zise ea, cu intenție reală.

Chiar dacă lucra într-un saloon, nu înțelesese niciodată de ce bărbații beau în exces. Auzi pași și privi peste umăr. Inima dădu să-i sară din piept.

Harry se îndrepta spre ea. Lângă el, Madeline Robertson arăta în mare parte la fel ca în seara anterioară – frumoasă, încrezătoare –, deși purta bumbac în loc de mătase. Jessye își frecă palmele transpirate pe pantalonii de lână, apoi își ridică bărbia. Ce-i păsa ei cum arăta?

– Bună dimineața, spuse înainte ca ei să se oprească din mers.

Madeline îi zâmbi cu afecțiune.

– Domnișoară Kane, aș vrea să vorbim.

Jessye încuviință din cap. Probabil că Gerald vărsase ce avea de spus după ce ea plecase noaptea trecută, și doamna era îngrozită să descopere ce fel de femeie avusese în casa ei.

Harry îl prinse pe Kit de braț și îl trase în picioare.

– Haide, Kit, trebuie să cumpăr două pistoale de duel și am nevoie de ajutorul tău ca să o fac.

– Niciodată n-ai avut nevoie de ajutorul meu, mormăi Kit în timp ce dispăreau în magazin.

– Vrei să stai jos? întrebă Jessye direct, arătând spre bancă.

– Nu, mulțumesc. Nu voi zăbovi mult, zise Madeline cu blândețe. Azi-noapte, până să adorm, mi-am dat seama unde te-am mai văzut.

– Nu ne-am întâlnit niciodată, o asigură Jessye.

-Nu, așa este. Dar eu te-am văzut. Te-am văzut în fiica mea. În ochii ei, în zâmbetele ei, în încăpățânarea din bărbia ei...

-Greșești.

-Harry mă asigură că nu.

Jessye închise ochii. Naiba să-l ia de bărbat! Avea să-l facă să regrete că se născuse.

-Nu am putut să dorm de teama că ai putea să mi-o iei, și tu acum negi că este a ta.

Jessye deschise ochii, urând lacrimile care nu păreau să poată fi oprite.

-Nu este fiica *mea.*

-Nu, este a mea, dar tu ai născut-o și mi-ai dat-o în grijă. Este un dar pe care nu îl voi putea plăti niciodată...

-Continuă să o iubești și să ai grijă de ea, și putem spune că suntem chit.

În ochii lui Madeline apărură lacrimi.

-Harry mi-a spus că ești o femeie remarcabilă, dar știam asta de mult timp.

Își duse mâinile la ceafă, desfăcu lănțișorul de la gât și îi dădu lui Jessye medalionul. Ea se uită la inscripția din ovalul auriu: „Iubirea unei mame nu cunoaște granițe".

-Înăuntru vei găsi un portret al fiicei noastre și o șuviță din părul ei. Să știi că ești mereu bine-venită în casa noastră.

Jessye ridică privirea.

-Mulțumesc pentru invitație, dar mă îndoiesc că voi mai veni. Cele două dăți când am renunțat la ea aproape m-au omorât.

Madeline zâmbi cu blândețe și cu înțelegere.

-Îți admir forța, domnișoară Kane. Dumnezeu să te binecuvânteze, așa cum tu m-ai binecuvântat pe mine.

Strângând medalionul, Jessye privi cum Madeline Robertson pleacă. Mama fiicei ei. O femeie puternică și ea. O femeie care înțelegea profunzimea iubirii unei mame.

Capitolul 12



Lui Harrison întinderea vastă a întunericului i se părea liniștitoare. Noaptea, preria dezvăluia o frumusețe pe care o ținea ascunsă pe timpul zilei, cât călătoreau ei, kilometru după kilometru de monotonie. Stelele acopereau cerul cu așa o sclipire, că până și un bărbat cinic ca el rămânea uimit.

Cam în același fel în care îl impresiona femeia care continua să supravegheze cireada alături de el.

În timp ce dădea ocol cu calul cercului de vite care se așezaseră pe jos, o văzu pe Jessye îndemnându-și calul spre el. Rutina lor obișnuită de noapte implica prezența câtorva paznici care supravegheau cireada adormită pe durata a patru ore.

Trecuse o săptămână de când plecaseră din Dallas. În noaptea asta, rândul lui Jessye coincidea cu al lui – o binecuvântare și un blestem. De când o sărutase pe balconul familiei Robertson, o evitase cât putuse de mult, dar mintea lui îl tortura în mod constant. Își amintea cum îi simțise corpul de parcă încă îl mai apăsa, textura mătăsoasă a cărnii ei de parcă degetele lui încă îi mângâiau umerii, forma buzelor și nectarul dulce al gurii ei de parcă încă o săruta. Doamne, tânjea să o sărute din nou.

De cum ajunse în raza privirii lui, el nu-și putu lua ochii de la ea. Nu că vitele ar fi observat. Auzise despre unii cowboy povestind și repovestind istoriile de groază, cu cirezile cuprinse de panică, pe care le trăiseră, dar vitele astea păreau să fie mulțumite să meargă neobosite spre destinația lor. Harrison știa că texanii aveau tendința să exagereze adevărul și începea să creadă că istoriile pe care le auzise despre oameni călcați în picioare până când singurul lucru vizibil rămăsese doar patul armei nu erau altceva decât povești.

Vocea lui Jessye se auzea peste cireadă pe măsură ce cânta imn după imn, cântece pe care el le recunoscu ca fiind din tinerețea lui, când stătea pe strana tare de lemn și asculta despre amenințările

iadului, care părea așa de lipsit de importanță în comparație cu cruzimile diavolești ale mamei lui.

Dar Jessye... Jessye era un înger. Chicoti pe o voce joasă. Un înger încăpățânat și care cu siguranță nu ceda ușor. Și așa de-al naibii de curajoasă, încât își dădu seama că nu avea altceva de făcut decât să o admire, un gând care-l făcu să simtă că i se strânge pieptul. Putea să recunoască cu sinceritate că nu admirase niciodată o femeie așa cum o aprecia pe Jessye. Și existau momente înspăimântătoare când se temea că ceea ce simțea trecea de admirație, și poate se apropia de iubire.

Dar ce știa el despre iubire?

Niciodată în viața lui nu-și dorise să se îngroape într-o femeie la fel de mult cum dorea să o facă cu Jessye. *Dorința* era așa de puternică, încât aproape că devenise o *nevoie*. Și el niciodată nu avusese nevoie de o femeie. Reușise mereu să păstreze distanța – nedezvăluind niciodată mai mult decât suprafața a ceea ce era.

Dar cu Jessye totul era diferit. Îi înlăturase apărarea la fel de ușor cum smulgi petalele unui trandafir... și în asta consta pericolul.

Pentru că, în ceea ce o privea, voia mai mult decât uniunea fizică. Voia să-i știe secretele, temerile și grijile. Voia să vadă bucuria pe chipul ei când vor fi ajuns la destinație, când vitele vor fi fost vândute și ea avea să-și primească banii.

Voia ca ea să fie fericită, înainte de orice.

Și fericirea ei însemna că el nu va putea avea niciodată ce voia, pentru că nu știa cum să-i ofere iubire.

Ea se apropie și se opri brusc din cântat.

– Avem mare noroc că vitele sunt religioase și imnurile tale le liniștesc, zise el.

– Bănuiesc că tu ai putea să le cânți un cântec de leagăn, îi răspunse Jessye.

– Nu știu cântece de leagăn.

– Te-aș putea învăța eu câteva.

– Ce-aș face cu ele după ce vitele ajung la piață?

În afară de a se gândi când auzise el unul.

– Le-ai putea cânta copiilor tăi.

– Nu voi avea copii.

Scoțându-și pălăria, își înclină capul într-un unghi care mereu îl făcea să se simtă ca și cum ea îi studia sufletul.

– Tu nu plănuiești să te însori deloc?

Aduse calul lângă al lui și îl opri.

– N-aș fi un soț bun. Sunt însă un excelent iubit.

În ciuda rațiunii, apucă de cârligul șeii ei, se apleacă, îi cuprinse ceafa cu cealaltă mână și îi cuprinse gura cu gura lui. Cu un geamăt blând, Jessye se aplecă spre el, petrecându-și degetele peste ceafa lui. Limba lui se afundă adânc, întâlnindu-se cu a ei, evocând imagini carnale care făceau ca statul în șa să devină din ce în ce mai inconfortabil. Își dorea cu disperare să o întindă pe o pătură sub stele.

Retrăgându-se, îi cuprinse bărbia și îi mângâie buzele umflate cu degetul lui mare.

– Păcat că nu sunt interesată să-mi fac un iubit, șopti ea răgușit.

– Atunci ar fi trebuit să mă dai la o parte.

– Data viitoare te dau jos de pe cal, îl avertiză ea.

– Nu, nu o vei face. Te bucuri de sărutările mele la fel de mult cum mă bucur eu să ți le dăruiesc. Dacă ne îndemnăm caii să meargă un pic mai repede, ar trebui să mai putem strecura două sărutări înainte ca Steaua Polară să se ridice complet deasupra Carului Mare.

Aflase uimit că puțini cowboy aveau ceasuri și că foloseau poziția stelelor pentru a afla cât era ora pe timpul nopții. Zâmbi când ea clătină din cap.

– Harry, ticălosule! Dacă ne mișcăm prea repede caii, vom stârni cireada.

– A, da, iadul copitelor, despre care oamenii spun constant povești. Vitele noastre sunt prea docile.

– Nu le subestima. Uneori este suficient un chibrit aprins, ca s-o ia la goană.

– Și este suficient un sărut inofensiv, pentru a te pune pe tine pe goană.

– Sărutările tale nu sunt inofensive. Mă fac să încep să mă gândesc să o iau pe un drum care știu că duce la o inimă frântă, și inima frântă este un loc pe care l-am mai vizitat. Nu-mi place locul.

– Atunci fă-ne o favoare amândurora și ocupă-te ca rondurile noastre să nu se mai suprapună în viitor, pentru că-mi este din ce în ce mai dificil să-ți rezist.

– Pentru că sunt singura femeie de pe-aici.

Jessye dădu ușor pinteni calului ei în burtă și îl îndemnă să urmeze perimetrul cirezii. Privi peste umăr, îl văzu pe Harry și tristețea se abătu asupra ei. Sărutările lui nu lăsaseră nici un dubiu că era un amant excelent. Avea chiar momente când se gândea că ar putea fi dispusă să accepte mai puțin decât iubirea doar ca să știe cum

era el, să stea întinsă alături de el pe o pătură sub stele, într-o noapte călduroasă de aprilie...

Poate că avea să o facă după ce vor ajunge la destinație, după ce va avea banii în mână, proclamându-și astfel libertatea și independența. Banii aveau să o facă puternică, așa încât n-o să-i mai trebuiască nimic în afară de ea – nici măcar iubirea unui bărbat.

Dar gândul de a se dărui unui bărbat, știind că el nu o iubea, o lăsa goală. Putea uniunea fizică să fie cu adevărat magnifică atunci când îi lipseau emoțiile create de iubire?

Nu putea să nege că trupul ei tânjea după atingerea lui Harry. Din păcate, și inima ei tânjea după el. Îi spusese clar că el era străin de iubire, și ea nu știa dacă avea forța să-i arate splendoarea iubirii, pentru că a face asta însemna să fie vulnerabilă.

Și nu știa dacă va putea supraviețui din nou unei inimi frânte.

În timp ce se uita la vitele care treceau înotau Red River, Harrison avea senzația că ultimele trei săptămâni de călătorie plictisitoare se apropiau din fericire de sfârșit. Zilele monotone în care fusese parcurs drumul spre nord, din Dallas, ofereau prea mult timp de gândire unui om, și gândurile lui Harrison ajungeau deseori la Jessye, amintindu-și de corpul ei dulce lipit de al lui.

Pe timpul zilei, își făcuse obiceiul să călătorească în urma cirezii, unde praful ridicat de vite îi distrăgea atenția deseori, mai ales când îl apuca o criză de tuse. Cele mai rele momente erau noaptea, când îi venea rândul să dea ocol cirezii adormite.

Mugetele vitelor îi aminteau prea mult de singurătatea care-i rodea sufletul. Al naibii iad! Dacă dorințele lui s-ar limita doar la partea fizică, ar căuta ușurarea în următorul oraș, dar pentru prima dată în viața lui de adult, dorea ceva mai mult. Voia o puritate care nu cunoștea amăgirea, o apropiere ce mergea dincolo de atingere.

Niciodată nu se simțise atât de singur. Chiar și prietenia cu Kit îi oferea prea puțină consolare.

– Detest să trec râurile de pe-un mal pe altul, zise Coțofană cu o voce care-i aminti lui Harrison de un copil bosumflat.

– Au mai fost și alte râuri, sublinie Harrison.

– Dar nici unul ca Red River. Cred c-ar trebui să fiu recunoscător că apa este oarecum mică.

Harrison miji ochii și își concentră atenția asupra călăreților care împroșcau apa pentru a împiedica vitele să o ia hai-hui. Estimă că trei pătrimi din cireadă reușise deja să traverseze râul. Restul vitelor

își întindeau gâturile pentru a-și menține capetele deasupra apei și valurile unduioase se loveau de coapsele bărbaților. Îl privi pieziș pe Coțofană.

– Asta-i apă mică?

Coțofană se apleca în față, sprijinindu-și mâna de cornul șeii.

– Da. Trunchiurile încurcate în ramurile copacilor de pe maluri arată cât de mare a fost apa cândva. Un râu umflat este cel mai rău coșmar al unui cowboy.

– Credeam că o cireadă cuprinsă de panică este cel mai rău coșmar al unui cowboy.

Coțofană încuviință din cap.

– Și asta.

Harrison se uită spre malul opus, unde Kit stătea călare pe calul lui, cu Jessye lângă el. Un fior îi străbătu șira spinării când văzu crucile improvizate, vizibile în spatele lor.

– Ce simbolizează semnele alea?

– Morminte, zise sumbru Coțofană. Majoritatea cowboy-lor nu știu să înoate. Unul sau doi scapă cornul șeii din mână și se îneacă.

– Tu știi să înoți.

– Nu, de-asta urăsc să traversez un râu.

Scoase un strigăt de bravadă și dădu pinteni calului său.

– La naiba! mormăi Harrison și îl urmă, îndemnându-și calul pe malul abrupt spre apa agitată, maronie cu inflexiuni roșietice, de parcă reflecta sângele celor care muriseră în adâncurile ei. Încercă să ignore presimțirea de rău augur care îl cuprinse în timp ce se gândea la faptul că nu doar traversau un râu, ci lăsau în urmă și legile statului Texas odată ce intrau pe teritoriu indian.

Sunetele guturale scoase de vite deveniră mai puternice. Auzi pocnetul făcut de coarne care se lovesc cu alte coarne. Puterea apei curgătoare îl surprinse. Se temu că probabil lua și vitele prin surprindere. Procesiunea ordonată dădea parcă să se întoarcă, vitele luând-o înapoi ca și cum voiau să revină la granița cu Texasul.

Coțofană se prinse de capătul șeii și, când își răsuci corpul, pe trăsăturile lui se citi îngrijorarea.

– Se împotmolesc în malul cu nisip mișcător!

– Se împotmolesc în mal? Harrison privi cum vitele se învârt în jurul călăreților și în jurul lor, înotând într-un cerc și apropiindu-se până când arătau ca o plută de coarne. Sunt kilometri întregi de nisipuri mișcătoare! Hai să le ghidăm în jos.

Coțofană încuviință din cap. Se întoarse, apoi reveni în timp ce o vită își întoarse capul, iar coarnele ei letale tăie omul și calul. Îngrozit, Harrison privi cum calul lui Coțofană se rostogolește și auzi strigătul panicat al lui Coțofană pe când scăpa cornul șeii din mână și aluneca pe spate în râu.

Stânjenit de apă și de animalele ce se învârteau în cerc, Harrison încercă firav să își îndemne calul să se miște. Animalul necheză puternic și se împotrivi să o ia înainte. Harrison văzu capul lui Coțofană ieșind la suprafață și groaza din ochii lui înainte de intra din nou sub apă.

Auzi bufnitura ce semăna cu un foc de armă. O vită se scufundă într-o parte și lăsă un mare gol în urma ei. Văzu cum mâna lui Coțofană se întinde. Apucând de cornul șeii cu o mână, Harrison alunecă în apă, își croi drum între calul lui și vite și apucă mâna fluturândă a lui Coțofană. Acesta ieși la suprafață. Harrison îl trase spre calul lui.

– Urcă-te!

Luptând să tragă aer, Coțofană clătină din cap.

– La naiba, omule, eu știu să înot! urlă Harrison peste zgomotul făcut de animalele speriate și apele repezi.

Pe chipul bărbatului apăru ușurarea în timp ce încuviința din cap și se urca într-un mod ciudat în șa. Harrison lovi crupa calului său, dar animalul era blocat și nu putea să înainteze decât cu un pas foarte lent. Harrison apucă spatele șeii, dar pielea udă și mâinile lui alunecoase îl împiedicară să apuce ferm. Slavă Domnului că *putea* să înoate. În helesteie, lacuri și râuri unde avea loc să își întindă brațele și să le miște – dar aici nu exista altceva în afară de curentul puternic de sub apă și de presiunea corpurilor mari, calde, peste corpul lui. Hainele ude îl trăgeau în jos. Simțind că bătălia este pierdută, trase o ultimă gură zdravănă de aer înainte ca adâncurile întunecoase să ascundă lumina soarelui.

Încercă să iasă la suprafață, dar copite, picioare și burți rotunde îi blocau drumul. Lumea lui se îngustă într-o închisoare dezgustătoare, o temniță atât de adâncă, încât intrarea în ea nu era vizibilă. Plămânii îl ardeau, gâtul îi era ca și sugrumat și pieptul amenința să se strivească de spinare.

Totul în el striga după aer. Presiunea se acumulă până când crezu că avea să explodeze. Durerea se intensifică, panica crescu, acceptând inevitabilul. Era imposibil să scape.

Ironia îl lovi puternic. Tatăl lui căutase să-l salveze de Tamisa, ca el să ajungă să se înece în Red River.

Ultimul lui gând alunecă spre Jessye. Nu va mai privi niciodată în ochii ei verzi, nu îi va mai vedea zâmbetele sau auzi vocea ademenitoare. Un regret profund îl înjunghie când acele pierderi eterne umbriră pierderea propriei vieți.

Țipătul lui Jessye se sparse în aer și fu rapid urmat de focul iute de armă al lui Kit, care își ridicase pușca și împușca vitele una după alta. Ea se simțea lipsită de putere auzind învălmășeala de coarne.

– Cireada va intra în panică! strigă Dan Lincoln în timp ce trăgea să-și oprească calul.

– Crezi că-mi pasă vreun pic? strigă Kit pe când încărca și trăgea din nou. Harry este sub vacile alea moarte. Adună oamenii și scoteți-l!

– Dacă a rămas dedesubt, e ca și mort.

În ochii lui Kit fulgeră furia, îl apucă pe Dan de pieptarul cămășii și aproape îl scoase din șa.

– Du oamenii la râu cât vă fac loc!

Îi dădu drumul și se porni din nou să împuște vitele. Dan îi aruncă lui Jessye o privire care insinua clar că încercarea lui Kit era inutilă. Dar își întoarse calul și strigă la oameni să revină în râu.

Cu mâinile tremurând puternic, Jessye se întinse după propria pușcă.

– Jessye, adu pături de la căruța cu provizii! Harry va avea nevoie de ele, ordonă Kit.

– Ar trebui să rămân...

– Ar trebui să pleci. Îi aruncă o privire sumbră și ea știu că mintea lui acceptase prevestirea groaznică a lui Dan. Doar că inima lui refuza să renunțe la speranță. Nu vrei să fii aici.

Cu lacrimile arzându-i ochii, încuviință din cap. El avea dreptate. Nu voia să vadă corpul moale al lui Harry scos din râu.

– Va avea nevoie de pături.

Dădu pinteni calului ca s-o ia la galop, cu sunetul focului de pușcă în urma ei, cu gândul devastator urlându-i în minte că Harry avea să aibă nevoie de pături, multe, fie că era viu... sau mort.

I se păru că trecuse o eternitate până ajunse din urmă căruța cu provizii.

– Cookie, am nevoie de pături! strigă ea când ajunse lângă căruță.

– La naiba! Avem un înecat? întrebă el.

– Nu, nu, Harry... doar a...Vocea i se tăie, inima o durea. El...
– Nu contează, fato, zise el întinzându-se prin deschizătura coviltirului. Du-i păturile astea și o iau și eu înapoi.
Luând pachetul pe care i-l oferise, își dorea să se poată opri din tremurat. Dădu pinteni calului, speranța luptându-se cu rațiunea. Kit trăsese un foc când Coțofană căzuse în apă. Acțiunea lui deschisese un gol suficient de mare ca Harry să își facă loc prin el ca să-l poată salva pe Coțofană, dar acestuia îi fusese imposibil să întoarcă calul când Harry scăpase șaua. Vitele încăpățânate dirijau drumul.
Se apropie de râu. Vitele pe care le ținuseră pe un drum îngust erau acum împrăștiate. Un nod i se puse în gât când văzu oamenii stând nemișcați, câțiva îngenunchiați în apropiere de malul râului. Își opri calul. Tristețea era mai densă ca noaptea.
– Mi-a zis că știe să înoate, strigă Coțofană. Mi-a zis că știe să înoate. Nu i-aș fi luat niciodată calul...
– Nu dă nimeni vina pe tine, băiete, zise Kit. *Știe* să înoate.
Ea descălecă. Picioarele slabe îi tremurau așa de tare, încât fu surprinsă că putea merge. Auzi râgâitul oribil în timp ce își făcea loc printre oameni spre mijlocul cercului. Harry era în genunchi, cu mâinile pe lângă corp, în timp ce vomita și căuta aer. Niciodată nu fusese așa de bucuroasă să vadă pe cineva în viața ei.
De parcă îi simțise prezența din poziția îngenuncheată în care stătea lângă Harry, Kit ridică privirea.
– Bun.
Îi făcu semn să se apropie.
Ea căzu la pământ și puse păturile în jurul lui. Harry tremura ca o frunză în timpul furtunii, nu că ea ar fi fost mai brează, dar el arăta de parcă nu-și dădea seama cum ajunsese în poziția aceea.
– Era inconștient când l-am scos, zise Kit încet. A înghițit multă apă. Trebuie să o scoată.
– Cât timp crezi c-a fost inconștient? întrebă ea, temându-se de răspuns.
Dacă se întâmplase ceva și el nu avea să mai fie niciodată întreg la minte? Auzise povestindu-se că se întâmplase asta oamenilor.
– N-am idee. A trebuit să-l bat pe spate...
Harry se opri din râgâit și se uită la ei.
– Voi doi... Tuși. ... N-ați vrea să nu mai discutați despre mine... Tuși din nou. ... De parcă n-aș fi aici?

Ușurarea ei că era la fel de țâfnos ca întotdeauna fu de scurtă durată când un nou acces de tuse puse stăpânire pe el. Petrecându-și brațele în jurul propriul mijloc, Harry gemea între accesele de tuse.
– Va trebui să te vadă bucătarul cât de curând, zise ea.
Încuviințând din cap, el își trase răsuflarea.
– O să facem tabăra în apropiere, zise Kit, ridicându-se și privind rapid în jur, la oameni. Puteți să vă apucați de adunat vitele acum.
– Suntem pe teritoriu indian, zise Dan.
– Adică? întrebă Kit.
– Nu vreau ca vreunul dintre oameni să călărească singur.
– Bine. Fă ce trebuie să faci pentru a proteja oamenii și a aduna vitele.
– Ce se întâmplă dacă le-au luat indienii? întrebă cineva.
– Negociați să le recuperăm și, dacă nu puteți, atunci le lăsați. Nu faceți greșeli. Pe drumul ăsta, oamenii sunt mai presus de animale.
Jessye nu mai văzuse niciodată atâtea guri rămase căscate.
– Acum treceți la treabă, ordonă Kit. Vreau să ieșim de pe teritoriul ăsta indian cât de repede putem.

– La naiba, omule! Ai grijă! ordonă Harry.
– Încerc, dar ești vânăt și rupt în bucăți, izbucni Cookie.
– Nu sunt rupt în bucăți, mormăi Harry.
– Ai câteva coaste fisurate.
– Atunci ai grijă să nu le rupi de tot!
Chircită lângă foc, dar fără a reuși să se încălzească, Jessye privea cum bucătarul lega strâns fâșii de pânză în jurul coastelor lui Harry. Văzuse umbra vânătăilor deja formate și știa că până dimineața spatele lui și părțile laterale vor fi negre-albăstrui.
– Te-ai gândit cum o să stai în șa mâine-dimineață? întrebă Kit.
– Probabil cam în același fel în care voi sta pe durata rondului meu de noapte – prudent.
– Fă o pauză în noaptea asta, sugeră Kit.
Gemând ușor în timp ce-și mișca corpul, Harry clătină din cap.
– Nu voi dormi oricum. Aș putea să fiu util măcar.
Își îmbrăcă grijuliu cămașa și se strâmbă. Jessye era sigură că acțiunea îi provocase disconfort. Îi era ciudă că-l judecase greșit. Se ridică în picioare.
– Am de făcut un anunț.

Simți cum toți ochii erau ațintiți asupra ei. Băgă mâna în buzunar și scoase o hârtie. O desfăcu până când cuvintele absurde deveniră vizibile.

– Aceasta este înțelegerea noastră. Uitându-se în ochii lui Harry, aruncă contractul în foc. De acum înainte, noi trei suntem parteneri egali.

Făcu stânga împrejur și ieși din tabără, temându-se că-și va dezvălui toate slăbiciunile dacă rămânea.

Harrison trecu printre dumbrava cu copaci gândindu-se că, deși îi displăcea durerea ce apărea la fiecare mișcare, îi displăcea și mai mult că nu simțise vreo satisfacție când Jessye își dăduse în sfârșit seama că el nu trișa. Crezuse că dacă-i demonstra că se înșela avea să se simtă victorios. În schimb, expresia ei de înfrângere îl întristase de o manieră pe care nu o putea înțelege.

O găsi stând pe malul râului și uitându-se la apele care reflectau luna într-un caleidoscop de imagini în continuă mișcare. Mult prea asemănător cu viața. De fiecare dată când credea că înțelege jocul, cineva schimba regulile.

– Jessye?

Ea se întoarse, furia și lacrimile din ochii ei luându-l prin surprindere.

– Naiba să te ia! Îl lovi cu ambii pumni în piept, făcându-l să se clatine în spate. Își înghiți un geamăt. Naiba să te ia! Ce-a fost în capul tău în după-amiaza asta? Să te dai jos de pe calul tău și să intri în râu ca să-l salvezi pe Coțofană? Ce-a fost în capul tău? Avansând, îi lovi umerii din nou. Naiba să te ia! Și iar îl lovi. Nici măcar nu-ți place de el. De ce naiba ai risca să mori pentru cineva pe care nu-l placi?

La lumina lunii îi văzu lacrimile udându-i obrajii.

– Oh, Doamne, Harry, am crezut că ai murit. Își apăsă pumnii peste gură și izbucni în hohote de plâns. Am crezut că ai murit!

El îi prinse mâinile, o trase spre el și o cuprinse în brațe, bucurându-se că putea face asta.

– Și eu am crezut c-am murit.

Cu o foame rapace, el îi cuprinse gura, limba lui cercetând adânc, cu nevoia de a reafirma viața care-i întuneca judecata. Măcar dacă l-ar lovi din nou, l-ar îmbrânci, lovi sau i-ar mușca limba... Însă ea îl primi cu o disperare care o egala pe a lui. Brațele ei îl cuprinseră, mâinile ei apăsând, atingând, de parcă voia să se asigure că el chiar era viu, și nu doar o fantomă. Iar el acceptă disconfortul, după ce crezuse

că nu va mai simți niciodată atingerea unei femei, crezuse că nu va mai auzi suspinele blânde, sau simți mirosul dulce, sau gusta... sarea din lacrimile ei.

Îl înnebunea. Când plânsese vreodată o femeie pentru el? Niciodată. Și faptul că femeia asta puternică, curajoasă o făcea era suficient cât să-l pună în genunchi.

Cu gura încă peste gura ei, o luă în brațe și o așeză jos, pe pământul cald. Mirosul florilor sălbatice plutea în jurul lor. El se balansă pe călcâie și, susținându-i privirea, îi descheie cămașa și îi descoperi corpul la lumina lunii, care sclipea pe pielea ei ca o mângâiere eterică. Își înclină capul, luă în gură un sfârc încrețit și-l supse. Gemând, ea se arcui spre el. Își trecu mâinile peste pielea ei mătăsoasă și parcurse cu buzele valea dintre sânii ei.

– Vreau să te gust toată, Jessye, toată.

– Da, zise ea, petrecându-și degetele prin părul lui.

Dacă disperarea nu și-ar fi înfipt ghearele în el, ar fi putut să râdă dându-și seama că nu desfăcuse niciodată pantalonii cuiva. Urgența propriilor nevoi, dorințe, îi făcură degetele să tremure când ajunse la nasturi. Ea îi dădu mâinile la o parte, termină treaba și își dădu jos hainele cu mișcările fluide, scoase în evidență de razele lunii, mișcări pe care el credea că și le va aminti pentru tot restul vieții.

Ea i se dărui fără timiditate. Onestitatea ei îl îngrozi la fel de mult cum dorința urla în el. Astăzi fusese atins de mâna morții. Avea nevoie de ea, avea nevoie să simtă fierbințeala, foamea dată de pofta de viață.

Lacom, veni deasupra ei, păstrându-și promisiunea, gustându-i gura, gâtul, sânii și cele mai intime comori. Gâfâind, gemând, ea se zvârcolea sub el de parcă era posedată de senzații prea plăcute pentru a le îndura.

Își desfăcu propriii pantaloni, se ridică deasupra ei și pătrunse în adâncurile fierbinți și umede ale corpului ei. Brațele ei îl cuprinseră, degetele i se înfipseră în fese în timp ce îi întâmpina mișcările cu un abandon sălbatic.

Când ea țipă, el îi captură gura, absorbind întreaga putere a eliberării ei și egalând-o cu a lui.

Respirând din greu, rămase nemișcat, simțind micile fremătări revărsându-se prin corpul ei, tremuratul propriului corp. Importanța a ceea ce tocmai făcuseră îl lovi cu forța unui berbec de asalt.

În râu, în timp ce întunericul îl înghițea, crezuse că viața lui se terminase. Abia acum își dădea seama că viața lui nici nu începuse

măcar. Emoții pe care le îngropase de mult se luptau să se ridice la suprafață, așa cum el se luptase în această după-amiază.

Din motive la care nu îndrăznea să se gândească, groaza îl străbătea acum cu o mare ferocitate. Cum se putuse teme că ar putea să piardă ce nu avea – inima ei?

O nevoie de a reafirma viața motivase acțiunile lor. Nimic mai mult. Nu putea permite să fie mai mult. Nu avea să-i dea puterea de a-l distruge.

Cu toate astea, ea îi oferise puterea de a o răni. În el se ivi regretul. Niciodată nu intenționase să o rănească.

Își ridică capul și îi întâlni privirea. Îi atinse chipul cu degetele. Incredibil de minunat. Își plimbă degetele pe clavicula ei. Așa de grațioasă. Ea își dăduse hainele jos, dar el nu se dezbrăcase complet de ale lui. Chiar și ca adult, vânătăile încă îl făceau să se simtă rușinat, fiind un semn vizibil de slăbiciune. Jessye merita mai mult, merita un bărbat dintr-un neam mai bun.

Se ridică de pe ea și își aranjă hainele înainte de a se întinde după ale ei și a i le înmâna. Înghiți cu greu.

– Nu poți să intri în tabără de parcă tocmai te-ai fi războit cu un animal sălbatic. Îți aduc sacul de dormit.

Se ridică în picioare și se uită în jos spre ea, care-și strângea hainele la piept, uitându-se la el cu ochi plini de confuzie. El făcu stânga împrejur și plecă înapoi spre tabără.

– Cum se simte Jessye? întrebă Kit când Harrison se apropie de căruța cu provizii.

– Afectată.

Căută printre saci până-l găsi pe al lui Jessye.

– Nu mă miră. Când ai intrat sub apă, chipul ei... arăta de parcă ea se îneca.

– Slavă Domnului că n-a fost ea! Luă sacul de dormit și întâlni privirea lui Kit. Mă îndoiesc că ne întoarcem în tabără în noaptea asta. Am să omor orice om care va vorbi urât despre ea mâine.

– Toți o iubesc. Cred că au vrut să cruțe tristețea ei mai mult decât viața ta.

Harrison încuviință din cap, se întoarse și vru să plece.

– Doare? întrebă Kit pe o voce joasă.

Harrison se opri.

– Vânătăile se vor vindeca.

– Mă refeream la durerea din pieptul tău, unde ai descoperit fără dubiu că ai o inimă la fel ca noi, ceilalți.

– Nu este nici o durere, minți el.

– Atunci nu o meriți.

Harrison se îndreptă arogant spre pădure. Era mai mult decât de acord.

Jessye stătea pe mal, cu genunchii la piept, cu brațele strânse puternic în jurul picioarelor. Cât de liniștit părea râul! Cât de înșelător!

Nu îi venea să creadă ce lăsase să se întâmple între ea și Harry. Lăsase? Dorise cu disperare. Avusese nevoie.

În această după-amiază se simțise fără putere, la fel cum se simțise în noaptea în care renunțase la fiica ei.

Auzi pașii silențioși ai lui Harry și se pregăti pentru confruntare. Oh, Doamne, unde dispăruseră reținerea și autoconservarea ei? Dacă rămânea gravidă cu el? Cuprinse între degete medalionul. Nu va mai trece niciodată prin iadul acela.

El se lăsă pe vine în fața ei, îi puse sacul de dormit pe jos și îl deschise.

– Să văd dacă pot reface daunele, zise el încet.

Fără să se uite la el, ea își luă lucrurile.

– Mă descurc singură.

El se întinse după cămașa ei. Ea îi dădu peste mâini.

– Ce faci?

– Nasturii tăi sunt închiși strâmb. Mă gândeam să-i îndrept.

Privi în jos spre halul în care se îmbrăcase. Degetul lui îi atinse nasturele. Ea se întoarse.

– Nu face pe amabilul cu mine, Harry!

– N-am obiceiul să fac dragoste cu o femeie și apoi să o tratez urât.

– Ei bine, eu nu am obiceiuri când vine vorba de bărbați, în afară de a-i evita. Gerald a fost singurul... de data asta a fost diferit.

– În ce fel?

Ea strânse sacul. Cum putea să-i explice că, deși simțise plăcere alături de Gerald, nu fusese niciodată atât de cutremurător? Eforturile unui băiat ciudat și neîndemânatic nu se puteau compara cu cele ale unui bărbat cu experiență. Amintirile erau dulci, dar Gerald nu o făcuse niciodată să simtă un dor intens care se temea că nu va mai fi niciodată satisfăcut. În seara asta se bucurase de puterea, forța și cunoștințele lui Harry. Of, Doamne, priceperea lui Harry: cum să atingă, cum să se miște, cum să-i mângâie corpul ca să-i elibereze inima și sufletul.

Tuși.

- Doar diferit.

De data asta nu-l opri când el îi încheie corect nasturii. După ce termină, degetele lui se plimbară de-a lungul bărbiei ei.

- Mă vei urî când se va face dimineață, zise el încet.

Ea ridică privirea spre el.

- Nu.

El îi zâmbi trist.

- Ziua următoare, atunci. Sau poate răspoimâine, pentru că eu nu pot plăti prețul tău. Nu-ți pot oferi iubire.

Ea încuviință din cap, nefiind surprinsă de cuvintele lui. Nu era genul de femeie de care se îndrăgosteau bărbații, mai ales bărbații precum Harry: educați și rafinați. Un armăsar de rasă lângă un câine maidanez.

- Știi de ce te bat mereu la poker? Pentru că pe chip ți se citește orice gând. Și acum îmi dau seama că te-am rănit.

- Nu m-am așteptat niciodată să mă iubești...

- Așteptarea și speranța sunt două lucruri diferite.

- Nici nu am sperat.

- Bun.

El dădu să se ridice. Ea îi prinse mâna, și el se opri.

- Te-ar deranja să mai stai un pic? Nu vreau să mă întorc în tabără încă, dar nici nu vreau să rămân singură. Nu trebuie să spui nimic...

El își apăsă un deget peste buzele ei.

- Uneori se spun mai multe prin tăcere decât prin cuvinte. Se sprijini de un copac și bătu pământul dintre picioarele lui desfăcute. Vino aici!

Jessye ezită o clipă înainte de a trece peste piciorul lui și de a-și lipi spatele de pieptul lui. Harry o cuprinse cu brațele, băgându-le sub sânii ei. Ea își așeză mâinile peste ale lui, bucurându-se de forța pe care o simțea acolo. Își cuibări capul în curbura umărului lui.

Liniștea ce se lăsă între ei îi făcu să se simtă ca doi prieteni apropiați. Ea se simțea confortabil în îmbrățișarea lui protectoare. Văzu o stea căzătoare și își puse o dorință, ca al ei copil să fie scutit de toate greșelile făcute de mama ei.

- Mereu trișezi? întrebă ea încet.

- Doar când trebuie neapărat să câștig. Buzele lui o sărutară pe ceafă. În seara asta nu a fost intenția mea să trișez, dar mă tem c-am făcut-o.

Ea clătină din cap.

- Jucam cu același pachet de cărți, Harry.

El îi cuprinse obrazul și îi întoarse un pic capul, până când privirile lor se întâlniră.

- Nu știu cât de mult te va consola în nopțile următoare cele ce-ți voi spune, dar să știi un lucru... Când am văzut moartea cu ochii, am ales să iau cu mine în întuneric o colecție de amintiri care gravitau în jurul tău.

Lacrimile îi înțepară ochii. Îi studie chipul și, pentru o uimitoare secundă, zidul dispăru, descoperindu-i vulnerabilitățile. Nu îi servea complimentele lui obișnuite.

O liniștiră cuvintele și acțiunile lui, după ce se temuse că, cu sau fără să trișeze, el îi cucerise corpul, nu înainte de a-i fi cucerit, lent și metodic, inima.

Capitolul 13



Teritoriul indian se întindea pe kilometri întregi de iarbă maronie unduitoare. Oricât încercase Harrison să aprecieze întinderea maiestuoasă a pământului și a cerului albastru fără sfârșit, fusese nevoit să accepte încet, încet că era plictisit de moarte. Se gândi că poate chiar i-ar prinde bine o întâlnire ostilă cu fioroșii războinici Comanche, despre care auzise povești.

Indienii se apropiaseră de caravană doar de două ori și ceruseră bani pentru ca aceasta să treacă în siguranță. Kit le dăduse câteva vite și aceștia plecaseră.

Harrison nu mai călărea la capătul cirezii, ci se mutase în ceea ce bărbații numeau poziția de swing, călărind în spatele vârfului, cu ochii pe Jessye. O acțiune nebunească, când știa bine că oricare dintre ceilalți bărbați avea mai multă experiență cu armele și ar fi putut să o protejeze mai bine în cazul unui atac.

Cu toate astea, îi făcea plăcere să o aibă în vizor. Mai ales când, uneori, câte o vită decidea să rupă rândurile și să se îndepărteze de cireadă. Îi plăcea felul în care fundul ei se mișca în șa când se lăsa în jos pentru a ghida calul către un animal rătăcit și a-l ademeni înapoi în cireadă. Felul cum își înclina bărbia și zâmbea triumfător când se apropiau de cireadă.

De când făcuseră dragoste, ea nu se mai nimerise de veghe în același timp cu el, și el nu mai avusese parte de sărutări furate. Noaptea, când se plimba în jurul cirezii adormite, conștiința îi călărea alături de el.

Profita de orice oportunitate pentru a o evita pe Jessye, deși detesta retragerea lui lașă. Fusese o greșeală să facă dragoste cu ea – faptul că o gustase în totalitate îl lăsase cu un apetit insațiabil și se temea că doar ea i-l mai putea satisface.

Doamne, Dumnezeule, chiar și când făcea eforturi să evite contactul cu ea, descoperea că o dorea mai mult decât credea că este

omenește posibil. Dorea ca zâmbetele ei să-i fie adresate, ca râsul ei să danseze în jurul lui, ca vocea ei răgușită să-i șoptească la ureche.

Chiar și în timp ce blestema noaptea pe care o avuseseră împreună după ce traversaseră Red River, își dorea să fi savurat momentele în care ea îl primise cu totul în corpul ei. În noaptea aceea se lăsase condus de frică.

Mintea lui aluneca deseori spre noaptea când ea ajutase la nașterea bebelușului și când, mai târziu, îi făcuse confidențe. Tânjea după intimitatea care existase între ei, chiar dacă nu se atinseseră. Era disperat după o intimitate mai profundă decât cea adusă de atingere.

Pur și simplu înnebunea.

Copleșit de durerea fizică și de oboseală, Harrison se lăsă pe vine în fața tăciunilor aprinși. O văzu pe Jessye strânsă ghem lângă căruța cu provizii, cu o mână sub obraz, cu cealaltă pe stomac. Cât de ușor părea să doarmă, când lui i se părea aproape imposibil. Cu puțin noroc, poate reușea să închidă ochii vreo două ore, înainte ca bucătarul să trezească pe toată lumea înainte de răsărit.

Întorcând capul la auzul unei mișcări ușoare, îl văzu pe Kit traversând tabăra și așezându-se lângă el.

– Trebuia să începi de două ore.

Harrison ridică din umeri.

– Am făcut altă veghe.

– Mâine vom trece în Kansas.

– Slavă lui Dumnezeu pentru asta!

– Da, eu și Jessye am discutat mai devreme. Ne-am gândit c-ar fi o idee bună să trimitem vreo doi călăreți înainte pentru a vedea dacă întâmpinăm vreo rezistență de la fermieri sau de la *jayhawkeri*.

– Jessye a sugerat să mergeți voi doi.

Harrison simți ca și cum primise un pumn în stomac.

– Du-te tu cu ea!

Se ridică în picioare și ieși din tabără. Auzi pașii înăbușiți urmându-l în întuneric.

– O eviți de când am traversat Red River. Ce s-a întâmplat în noaptea aia, Harry?

El se opri și se întoarse.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Ai sărutat-o, nu-i așa? Ai sărutat-o și ai descoperit că nu seamănă cu cățelele alea reci cu care te-ai culcat tu în trecut.

Harry își strânse pumnii pe lângă corp. Doamne, dacă ar fi făcut doar asta.

– Îți sugerez să te întorci în tabără înainte să te trezești fără vreo zece dinți.

– N-ar ajuta cu nimic, știi și tu. Poți s-o eviți până îngheață iadul, și tot nu va schimba ce simți. Te poți chiar și uita la ea cum se mărită cu altul, și tot nu vei înceta s-o iubești.

– N-o iubesc, zise el.

– În acest caz, n-ar trebui să te deranjeze să o însoțești mâine.

Harrison își lăsă capul pe spate și se uită la stele. Problema prieteniei cu Kit era că omul își permitea să fie mult prea pătrunzător și inteligent când venea vorba să-și bage nasul în treburile lui.

– Bine. Merg cu ea.

– Bun. Plecați înainte de răsărit.

– O să fiu o companie încântătoare, după nici două ore de somn.

– Ce contează? Doar nu încerci s-o impresionezi.

Kit plecă fluierând o melodie veselă pe care Harrison o auzise deseori cântată printre vânzătorii stradali din East End, în Londra. Îl plăcea mai mult pe prietenul lui când era melancolic.

Jessye privi pieziș spre bărbatul care călărea alături de ea. Îl evitase pe Harry de aproape două săptămâni. Pasiunea care izbucnise între ei o luase prin surprindere și, exact ca vânturile puternice ale unui uragan, lăsase doar distrugere în urma ei.

Nu regreta ce se întâmplase în acea noapte, dar se temea de iadul care ar putea urma. Renunțase la un copil. Știa că nu ar mai fi renunțat niciodată la un altul. Acum era mai mare, mai înțeleaptă și mai matură. O să aibă bani, chiar dacă nu și un soț.

Stătuse multe nopți trează, cu mâna pe stomac, sperând ba că era însărcinată cu copilul lui Harry, ba rugându-se să nu fie. În urmă cu trei zile, spre dezamăgirea ei, rugăciunile ei primiseră un răspuns.

Harry își scoase pălăria, se foi în șa și se uită la ea cât de direct putu. Doamne, ce dor îi fusese de el.

– Cum te simți? întrebă el serios, de parcă testa apele.

– Bine.

Privirea lui căzu pe stomacul ei și ea îl văzu înghițind în sec. Ochii lor se intersectară.

– Ai fi aflat până acum dacă nu erai bine?

– Încerci să-ți dai seama dacă poți sau nu să încetezi să mă mai eviți?

– Încerc să aflu dacă sunt pe care să mă însor sau nu, izbucni el.

Ea râse.

– Doamne, Harry, sper să o ceri cu cuvinte mai dulci, altfel mai mult ca sigur că vei primi un refuz.

– La naiba, Jessye!

– Poți să încetezi să-ți mai faci griji. Nu sunt însărcinată cu copilul tău.

– Slavă Domnului pentru micile miracole!

Inima ei rănită se sparse când auzi ușurarea nedisimulată din vocea lui.

– Așa zic și eu, minți ea.

El își așeză pălăria pe cap, umbrindu-și chipul.

– N-aș fi vrut să suferi din cauza acțiunilor mele din acea noapte.

– Din câte îmi aduc eu aminte, *acțiunile* nu au venit dintr-o singură direcție.

– Cu toate astea, cunoscându-ți trecutul, ar fi trebuit să mă abțin. *Ăsta*-i motivul pentru care te-am evitat. Nu am vrut să te pun într-o situație pe care nu o dorești.

Ea se încruntă.

– Nu înțeleg. Evitându-mă, nu ar fi schimbat cu nimic faptul de a fi fost sau nu însărcinată. Noaptea aia s-a întâmplat pentru că tu aproape ai murit și nici unul din noi nu gândea. Nu se va mai întâmpla.

El o țintui cu privirea.

– Crezi că nu? Te doresc cu o intensitate care se apropie de obsesie.

Stomacul ei zvâcni și căldura din privirea lui aproape că o topi precum ceara unei lumânări sub flacără.

– Asta este doar... doar pentru că sunt singura femeie de aici.

– Sfinte Dumnezeule, tu chiar crezi asta, nu-i așa?

– Știu ce fel de femeie vrea un bărbat.

– Și ce fel de femeie ar fi aia?

– Aranjată, curată și pură.

– A, cele trei virtuți! Așa ai învățat la școală?

– Viața m-a învățat lecția asta.

– Viața sau Gerald Milton?

– Sunt unul și același lucru, izbucni ea. Nici măcar nu știu de ce purtăm conversația asta.

– Pentru că tu ai pus sub semnul întrebării motivele mele de a te evita, și vreau să înțelegi că te joci cu focul când găsești motivele astea absurde ca să mă forțezi să fiu în compania ta.

Furia o lovi ca un fulger.

– Măgar arogant! Recunosc că m-am bucurat de oportunitatea de a avea un moment doar cu tine, ca să-ți pot spune că nu m-ai lăsat gravidă, dar tu ai fost cel care a insistat să fac drumul ăsta cu tine.

El arăta de parcă tocmai îl scufundase într-o găleată cu apă rece.

– Poftim? Insinuezi că nu tu i-ai spus lui Kit că vrei ca eu să te însoțesc în expediția asta de recunoaștere?

– Mie mi-a spus că *tu* ai vrut să merg cu tine.

– Nenorocitul ăla! murmură el pe un ton sinistru.

– Asta înseamnă că nu tu i-ai spus că vrei să vin cu tine?

– Nu, nu i-am spus. Ne-a păcălit.

– De ce-ar face asta? întrebă ea confuză.

– Are o dorință covârșitoare de a se băga în viețile oamenilor. Trebuie să găsim o metodă să ne răzbunăm.

– L-am putea trimite la vânătoare de becațe, sugeră ea.

El clătină din cap.

– Ne trebuie ceva mult mai rău de-atât.

Ea zâmbi când vocea lui furioasă deveni prietenoasă.

– Mi-a lipsit camaraderia ta, Harry.

Întinzându-se, el îi cuprinse obrazul cu palma aspră.

– O prietenie făurită în flăcările iadului poate trece de căldura furiei.

– Așa ai spus cândva, îi reaminti ea.

Își trecu degetul mare peste buzele ei, făcându-le să dogorească.

– Nu știu dacă pot rezista flăcărilor pasiunii, zise el încet.

– Ce s-a întâmplat în noaptea aia nu se va mai întâmpla.

El își îndepărtă mâna de pe fața ei.

– Continuă să-ți spui asta, Jessye, iubire, și poate ai să ne convingi pe amândoi.

Focuri de armă răsunară, spărgând liniștea, și ei i se tăie respirația.

– O, Doamne!

– Crezi că este un atac al indienilor? întrebă el.

Zgomotul focurilor de armă continuă.

– Nu știu.

– Bănuiesc c-ar trebui să cercetăm.

Agitația puse stăpânire pe ea.

– Da, cred c-ar trebui.

El își întoarse capul.

– Voi cerceta eu. Tu rămâi aici.

– Rămân pe naiba! Dacă sunt necazuri, s-ar putea să fie nevoie de încă o armă.

O tăcere asurzitoare se lăsă în jur.

– Nu-mi miroase a bine, zise Harry cu vocea joasă.

Jessye dădu pinteni calului ca să o ia la galop. Auzi înjurătura urâtă a lui Harry, urmată iute de sunetul copitelor calului său.

– Apropie-te cu precauție, strigă el când o ajunse din urmă.

Ea încuviință din cap și își încetini calul. Stomacul îi bolborosi când vântul aduse duhoarea sângelui vărsat și inima i se strânse la vederea măcelului ce i se dezvăluia privirii. Vite moarte erau împrăștiate pe pământ. Vite rănite mugeau.

– Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă Harry.

Jessye clătină din cap.

– Nu are sens.

Scoase arma din teacă și verifică gloanțele.

– Ce faci?

– Nu le putem lăsa să sufere pe cele vii.

Își continuă drumul călare printre vitele moarte până ajunse la prima vită plină de sânge, dar încă vie. Gâtul i se strânse, ținti arma și trase. Animalul căzu într-o parte și un bărbat sări în picioare, cu pușca ridicată.

– Ușurel! strigă Harry. Nu vrem să facem rău.

Bărbatul coborî pușca și se lăsă pe vine.

Jessye îl urmă pe Harry, care ocolea vitele moarte. Când se apropiară de om, amândoi descălecară. Omul ridică chipul cu urme de lacrimi și o durere ascuțită o străbătu pe Jessye.

Bărbatul era de fapt un băiat care nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Lângă el stătea un alt băiat, cu cămașa transpirată, cu ochii goi, cu brațele strânse în jurul picioarelor în timp ce se legăna în față și în spate.

– Ce s-a întâmplat, băiete? întrebă Harry îngenunchind lângă ei.

Băiatul mai mare suspină și își șterse nasul cu mâneca.

– *Jayhawkeri.*

Jessye se lăsă lent în genunchi lângă băiatul mai tânăr, dorindu-și cu disperare să-l ia în brațe și să-l consoleze, dar temându-se de reacția lui, după ce tot ceea ce văzuse.

– Cum vă cheamă?

– Tom. Tom Carter. El este fratele meu mai mic, Jake. Nu știu cum o să-i spun mamei.
– Unde vă sunt restul lucrurilor? întrebă Harry.
Tom privi în jur.
– Eram doar eu, fratele meu și cincizeci de capete de vite. Voiam doar să facem suficienți bani să trecem peste iarnă.
– *Jayhawkerii* ăștia au venit pur și simplu și au început să tragă?
– Nu, domnule. Întâi au cerut bani. Au zis că trebuie să plătim pentru a trece în siguranță. Le-am zis că nu avem bani, și șeful lor ne-a împușcat caii de parcă erau nimic. Apoi au început să ne împuște vitele.
– Dar nu v-au împușcat pe voi, sublinie Harry.
– Nu, domnule. Ar trebui să duc vorba că vitele din Texas nu sunt bine-venite în Kansas. Doar că eu nu fac nimic din ce mi-a zis nenorocitul ăla. Aruncă o privire sfioasă spre Jessye. Scuzați limbajul, doamnă.
– Nu este nimic de iertat. Merită să-i spui așa!
– Cum arăta șeful? întrebă Harry.
Tom ridică din umeri.
– Arăta normal, purta pantaloni din piele, dar l-aș recunoaște dacă l-aș vedea din nou. Atunci însă l-aș omorî.
Jessye studie obrazul moale care arăta de parcă nu cunoscuse încă atingerea briciului. Ultimul lucru de care avea nevoie tânărul acesta era să caute răzbunare. Îi puse mâna pe umăr.
– De ce nu veniți, tu și fratele tău, la noi în tabără? Avem o cireadă de dus la piață și ne-ar prinde bine niște călăreți cu experiență.
Văzu cum băiatul închide ochii și înghite greu.
– Tre' să omorâm și restul animalelor, ca să le scutim de suferință.
– Te pot ajuta eu cu treaba asta, zise Harry. Își îndreptă atenția spre băiatul mai tânăr. Jake, nu?
Băiatul clipi din ochii lui mari căprui și încuviință din cap.
– Câți ani ai, băiete?
– Pai... pai... paisprezece.
– Vreau să-ți cer un favor, zise Harry.
Privirea lui Jake se plimba precaută între Harry și Jessye?
– Ce?
Harry își înclină capul spre Jessye.
– Mă tem că tot măcelul ăsta a supărat-o pe prietena mea, aici de față. Speram că o poți lua tu în brațe în timp ce eu și fratele tău facem ce trebuie făcut.

Băiatul se uită la Jessye, iar ochii lui reflectau pierderea inocenței.
– Cum să nu.
Veni lângă ea, și Jessye cuprinse în brațe băiatul care tremura. Acesta scoase un hohot de plâns dureros.
– Șșș, îl liniști Jessye, legănându-l cu blândețe în timp ce lacrimile lui îi udau cămașa.
Îi privi pe Harry și pe Tom cum pleacă să se ocupe de treaba lor îngrozitoare. Respectul ei pentru Harry crescu. Manipulase băiatul să ajungă exact unde trebuia să fie și o făcuse fără a-l umili.

– Nu sunt sigur c-ar trebui să continuăm aventura asta, zise Kit.
Harrison studia băieții care stăteau în fața focului, fiecare înfășurat într-o pătură.
– Din cauza experienței lor din această după-amiază?
– Pentru că se pare că nimeni nu ajunge în Sedalia. Ne-am întâlnit cu un alt grup de oameni înainte de apus. Nu sunt doar *jayhawkerii*, ci și fermierii cu puști care se revoltă împotriva oricui aduce vitele pe aici. Pentru cât vor câștiga oamenii ăștia când ajungem la capătul drumului, nu pot să-i pun în pericol cu bună știință.
Harrison își îndreptă atenția asupra lui Jessye și ridică din sprânceană.
– Tu ce crezi?
– Mie nu-mi place să renunț.
– Preferi să mai trăiești câteva după-amiezi ca aceasta de astăzi? întrebă Kit.
– Asta nu-i drept, Kit, izbucni Harrison. Se uită la Dan. Tu ce crezi?
Dan ridică din umeri.
– Oamenii știau riscurile când au pornit la drum. N-am auzit nemulțumiri.
Kit oftă din greu.
– Am înțeles că această sete de răzbunare umblă nestăpânită prin ținut. Poate că are cumva legătură cu sentimentele adunate pe timpul războiului...
– Atunci o luăm spre vest, sugeră Harry cu calm. Ocolim Kansasul. Dacă oricum nimeni nu ajunge cu vitele în Sedalia, atunci e posibil ca noi să fim primii care să le ducem pe piața din Nord.
– Nu știam să fie drumuri care ocolesc Kansasul, zise Kit.
– Din câte știu eu, nu sunt, îl informă Dan.

- Atunci facem noi unul, zise Harrison.

- Lucru care va face drumul un pic mai greu, zise Kit. Ca să nu zic mai lung.

- Atunci hai să facem un compromis. Să marcăm drumul nou, în caz că avem nevoie de el. Între timp, voi continua să cercetez, înainte să...

- Înainte de a risca să fii ucis?

Harrison clătină din cap cu frustrare.

- Tom, câți oameni v-au atacat?

Tom ridică capul de parcă tot mai încerca să-și dea seama ce se întâmplase și unde se afla.

- Șase. Șapte.

Harrison întâlni privirea lui Kit.

- Ascultă-mă. Erau doi băieți cu cincizeci de capete de vite. Noi suntem trei mii și peste douăzeci de bărbați cu arme pe care nu le este teamă să le folosească. Șapte bărbați nu vor încerca să ne oprească.

- Eu nu sunt la fel de încrezător ca tine, zise Kit.

- Nu-mi place ideea ta de a merge singur, zise Jessye.

Harrison scrâșni din dinți.

- Sunt mai puține șanse să atrag atenția dacă merg singur.

- Un bărbat și o femeie care călătoresc sunt mai puțin...

- Dar tu nu ești îmbrăcată ca o femeie. Se blestemă singur când văzu durerea care îi fulgeră privirea. Voiam doar să zic că nu te vor recunoaște ca fiind femeie decât când vor fi suficient de aproape ca să te vadă clar, și dacă sunt așa de aproape, nu te vreau acolo.

Ea își înclină bărbia, și el știu că nu avea nici o speranță să câștige lupta.

- Merg.

Făcu stânga împrejur și ieși din tabără.

Kit chicoti.

- Văd că voi doi v-ați pupat și v-ați împăcat.

Harrison se uită urât la el.

- Vei plăti scump pentru gluma aia pe care ne-ai făcut-o.

Kit rânji.

- Într-o zi îmi vei mulțumi, Harry.

Când Jessye descălecă și își conduse calul spre micul pârâu, nu-și putea imagina de ce insistase să-l însoțească pe Harry pe drumul

ăsta. Tăcerea dintre ei era mai tensionată decât funia unui spânzurat după ce se deschidea trapa.

Soarele trecuse de miezul zilei în urmă cu câteva ore. Estimarea distanței nu era punctul ei forte, dar bănuia că trebuiau să o ia înapoi în curând, dacă voiau să ridice tabăra până la căderea nopții.

- Călătoria de azi mă face să mă întreb dacă nu ne luptăm cu morile de vânt, murmură Harry, lăsându-se pe vine la malul apei.

Ea simți tonul de nemulțumire din vocea lui.

- Am crezut c-am fost toți de acord să aruncăm mai bine o privire înainte de a aduce vitele.

- Nu pun sub semnul întrebării înțelepciunea prevederii. Doar mă întreb de ce nu ne-am întâlnit cu nimeni.

- Bănuiești ceva?

Pălăria îi umbrea chipul, astfel încât îi era imposibil să-și dea seama la ce se gândea.

- Poate c-ar fi trebuit să luăm câteva vite cu noi – ceva care să ridice praful și să facă niște zgomot. Ceva care să atragă atenția asupra noastră, ca să ne dăm seama ce pericole ne pândesc.

- Cred c-am putea face asta mâine.

Își ridică pălăria de pe cap și privirea lui se opri asupra ei.

- Dacă ne cresc șansele să dăm de pericol, aș prefera să mă însoțească altcineva.

- Este în regulă ca tu să fii în pericol, dar eu nu? Nu sunt vreo fată bătrână care o ia pe ocolite și căreia îi e frică de propria umbră.

El se ridică.

- N-am insinuat niciodată c-ai fi. De ce trebuie să te împotrivești oricărei sugestii pe care o dau, pentru a te proteja?

- N-am nevoie de protecție. Pot să am singură grijă de mine.

- Și de ce insiști să dovedești că ești curajoasă? Nimeni nu se îndoiește de asta, eu cu atât mai puțin. Dar o femeie este predispusă la pericole mai mare decât bărbații.

- Nu sunt slabă, Harry!

- N-am spus niciodată că ești. Îi prinse mâna și o trase spre el. În ochii lui ardea focul. Dar nici nu ești în siguranță.

Gura lui ajunse peste a ei, cerându-i să i se predea. Instinctul o avertiza să se lupte, dar inima o îndemna să cedeze. Și cedă, corpul topindu-i-se în al lui, curbele ei moi lipindu-se de mușchii lui puternici care se întăriseră în ultimele zite de lucrat cu vitele.

Cu un suspin gutural, el își avântă limba în gura ei cu o foame vorace. Dacă încerca să o sperie, eșua lamentabil, pentru că ea știa

că el nu i-ar face rău. În ciuda cuvintelor lui, alături de el se simțea în siguranță.

El își îmblânzi sărutul și victoria lui deveni a ei, rezultatul luptei fiind stabilit dinainte ca aceasta să înceapă. Brațele lui puternice îi cuprinseră cu tandrețe chipul, înclinându-i capul după cum avea el nevoie, pentru a mări plăcerea ei. Sărutul acesta era mai devastator decât oricare altul pentru că acum ea știa la ce să se aștepte, știa diferența dintre sărutul unui bărbat și sărutul unui băiat deșirat și ciudat. Sărutul lui Harry venea din experiență, al ei, din disperare. Se blestemă pentru că îl dorea așa de tare, deși știa că nu e bărbatul căruia să își dăruiască inima.

Buzele lui alunecară de-a lungul gâtului ei.

– Se spune că absența înmoaie inima, murmură el. Am crezut că săptămânile astea de exil vor diminua dorința care mă chinuie. Își ridică privirea, o întâlni pe a ei și îi îndepărtă cu blândețe șuvițele rebele de păr de pe chip, folosindu-se de degete. Cel mai mare pericol pe care îl înfrunți se află în mine.

Ea își trecu degetele prin părul lui negru.

– Nu-mi pasă.

El chicoti pe un ton jos.

– Ar trebui.

Gura lui o acoperi pe a ei, moale, fără să fie provocatoare. Erau pe teren neutru. Ea se bucura de asta în timp ce brațele îi alunecau în jurul gâtului lui și se ridica pe vârful degetelor de la picioare.

– Nu-i frumos ce faceți, se auzi o voce groasă și batjocoritoare.

Jessye se întoarse. Purtând pantaloni de piele și o haină brodată, Gerald Milton stătea călare pe un cal maro, urmat de șase oameni cu armele scoase.

– Gerald, ce cauți aici? întrebă ea.

– Întâi de toate, sunt aici să-mi recuperez banii pe care *logodnicul* tău i-a furat de la mine.

Harry păși în fața ei, folosindu-se de braț pentru a o plasa în spatele lui.

– Nu ți-am furat nici un ban.

O parte a gurii lui Gerald se ridică într-un rânjet.

– Nimeni nu câștigă atâtea mâini la poker fără a trișa.

Jessye păși în fața lui Harry, cu inima bătându-i puternic. După întâlnirea ei cu Madeline, uitase complet să-l întrebe cum făcuse rost de bani pentru provizii.

– Ai jucat poker cu el?

– Taci din gură, insistă el împingând-o din nou în spatele lui.

– Da, a apărut un pic după miezul nopții. N-am mai văzut pe cineva amestecând cărțile cu o singură mână.

– O abilitate învățată de la bunicul meu. Dar te asigur că n-am trișat. Am pierdut câteva mâini.

– Dar n-ai pierdut niciodată în fața mea, ceea ce mi se pare foarte interesant. Acum, îmi vreau banii înapoi.

– Nu-i am. I-am folosit să cumpărăm provizii.

– Măi, să fie!

Jessye privi agitată cum Gerald făcu un mic semn și oamenii lui descălecară.

– Îți zic eu cum facem, spuse Gerald. Îmi dai la schimb proviziile și vitele. Eu și băieții mei le adunăm mâine.

– Insinuezi să vă lăsăm proviziile și vitele fără să luptăm? întrebă Harry.

– Exact.

– Te aștepți să înghețe iadul, nu?

Gura lui Gerald deveni o linie subțire și dură.

– Întindeți-l pentru mine, băieți!

Jessye privi îngrozită cum bărbații se năpustiră asupra lui Harry ca un roi de lăcuste.

– Nu! țipă ea, auzindu-l cum mormăie.

Se întinse după arma ei, dar degete puternice îi cuprinseră încheietura și o împiedicară să o scoată.

– Eu n-aș face asta.

Își întoarse privirea spre Gerald.

– De ce faci asta?

– Trebuie să aplicăm legile statului Kansas. Vitele voastre nu trec.

– Ești la fel de rău ca un *jayhawker*.

În timp ce o trăgea în spate, râsul lui Gerald îneca mormăielile și gemetele eforturilor lui Harry, ea neputând să-i vadă corpul.

– Noi suntem *jayhawkerii*, draga mea.

– Tu ai omorât toate vitele alea, zise ea, certitudinea acestui lucru dezgustând-o.

– Da, chiar nu-mi face plăcere, dar prin exemplu înveți cel mai bine.

Ea se opuse când spatele ei se lovi de scoarța tare a unui trunchi de copac, dar strânsoarea lui de fier se întări în jurul ei. În timp ce Gerald își lipea corpul de al ei pentru a o ține pe loc, cineva îi prinse brațele, le trase la spate și i le legă în spatele copacului. Funia îi tăie

încheieturile, scoarța îi intră în spate. Un fior rece de dezgust îi străbătu șira spinării în timp ce el îi atingea obrazul cu degetele.

– Doamne, Jessye, uitasem cât de nărăvașă poți deveni.

Jessye simți satisfacție când cizma din piciorul ei îl lovi în fluierul piciorului. Urlând, el sări în spate.

Miji ochii până ajunseră niște tăieturi de furie albastră.

– Cățea!

Luptându-se cu sentimentul de teamă, își ridică bărbia, și privirea ei trecu dincolo de el. Stomacul i se strânse și închise ochii strâns când îl văzu pe Harry legat ca un animal gata să fie marcat. Brațele lui erau peste cap, mâinile și picioarele erau legate, funia se întindea încordată, capetele fiind legate de coarnele șeilor de pe doi cai agitați, ai căror călăreți îi controlau cu dificultate. Își putea doar imagina umilința pe care el o simțea.

Lupta se scurse prin ea ca apa prin sită. Deschise ochii și întâlni privirea lui Gerald. Nu mai văzu nici urmă din băiatul pe care îl iubise.

– Dă-i drumul!

Gerald zâmbi triumfător.

– Aș face-o fericit.

Se dădu la o parte și rămase lângă ea, departe de piciorul ei. Îi mângâie sânul, și ei îi veni să moară de rușine.

– Trimite-i pe el și pe prietenul lui înapoi în Fortune – cu nimic altceva decât cu viețile lor. Noi doi vom duce vitele în nord și vom împărți profitul. Respirația lui se simțea rece în urechea ei. Îmi poți încălzi patul noaptea, cum ai făcut-o în urmă cu mulți ani.

– Nu-ți dă nimic, nenorocitule!

Privirea lui Jessye se mută la Harry și i se tăie respirația. Deși legat, stătea magnific de sfidător, cu mâinile strânse, cu mușchii încordați, cu ochii lui de smarald plini de furie. Se gândi că, dacă ar reuși să se elibereze, l-ar rupe pe Gerald în două ca pe o bucată de pâine.

Chicotind, Gerald o lăsă pe Jessye și se îndreptă lent spre prizonier.

– Așa, carevasăzică?

Își duse piciorul în spate și-l lovi pe Harry în coaste. Jessye se smuci când Harry dădu înapoi și gemu, dar funiile nu-i permiteau să se ghemuiască.

– Te vei duce înapoi în Texas! mârâi Gerald.

Ea văzu cum i se încordează maxilarul lui Harry.

– Nu cred.

Jessye tresări când Gerald îl lovi din nou.

– Oprește-te, Gerald! strigă ea.

Respirând greu, Gerald făcu un pas în spate.

– Doar dacă promite că se va întoarce în Texas.

Jessye deschise gura să-i spună lui Harry să accepte orice ca să-și salveze pielea. De data asta cărțile nu erau în favoarea lui, și ea voia cu disperare să-l facă să renunțe.

– Nici de al naibii, zise Harry cu accentul mai pronunțat, mai disprețuitor.

Gerald făcu un pas amenințător spre el, dar Harry nici nu tresări, nici nu se sperie, ceea ce păru să-l înfurie pe Gerald și mai mult.

– Bine, zise el. Te aranjez în așa fel încât să nu mai poți merge nicăieri.

Gerald urcă pe calul său și smuci înapoi de frâu, făcând calul să necheze și să dea înapoi. Groaza o cuprinse pe Jessye.

– Poți să iei vitele, Gerald, strigă Jessye.

Harry o pironi cu privirea.

– Ba nu poate, la naiba!

– Nu merită, Harry.

– Nu vom renunța la vite, mârâi Harry, dar în ochii lui ea recunoscu că nu se referea cu adevărat la vite.

Se referea la propria renunțare – și pentru prima dată își dădu seama de adevărata gravitate a situației.

– Îmi dai vitele, Jessye? întrebă Gerald.

Găsi în ochii lui Harry nu doar răspunsul, ci și forța ei.

– Nu.

Gerald râse.

– Atunci am să-l omor.

– Mă voi ridica din măruntaiele iadului și te voi târî în tărâmul Satanei să-mi ții companie.

Niciodată nu auzise așa o vehemență în vocea lui Harry și aproape crezu fiecare cuvânt rostit. Gerald ezită doar pentru o clipă înainte de a-și mâna calul în spate și de a-l îngenunchea. Auzi cum pocnește un os și urletul ștrangulat al lui Harry.

Calul necheză și se ridică în două picioare. Copitele lui băteau aerul înainte de a cădea pe picioarele lui Harry. Harry gemu. Cei doi bărbați care stăteau călare pe caii de care era prinsă funia îndemnară animalele să meargă în spate până când corpul lui Harry fu ridicat de la pământ. Ceilalți bărbați strigară și aclamară.

Jessye închise ochii și își plecă privirea.

– O, Doamne!

Lacrimile îi înţepară ochii pe măsură ce zgomotele monstruoase deveneau mai îngrozitoare: bătăile de joc ale bărbaţilor, ţipetele lui Harry, caii pufnind şi nechezând şi înjurăturile constante ale lui Gerald. Nimic pe pământul ăsta al lui Dumnezeu nu merita suferinţa asta.

Repetă tăcută o serie de rugăciuni, în timp ce corpul ei tremura şi pieptul o durea. Sfinte Dumnezeule, aveau să-l omoare. Deschise gura să se predea... Metalul rece îi atinse palma. Strânse palma în jurul pistolului.

– Ţine capul plecat, ordonă Kit.

Simţi presiunea cuţitului tăind funia pe măsură ce strânsoarea ei slăbea.

– Numără până la cinci. Împuşcă-l întâi pe cel de pe calul din dreapta şi eu îl iau pe cel din stânga, ca să nu-l sfâşie pe Harry când vor încerca să scape.

Auzi paşii înăbuşiţi cu care Kit se îndepărtă de ea, pentru a se poziţiona mai bine.

Unu... doi... trei...

– Fiu de căţea! strigă Gerald. Te poţi întoarce în Texas într-o cutie de pin.

Ea îşi înălţă capul. Gerald ţinea puşca îndreptată spre Harry.

– Nu! strigă ea, smucindu-şi braţele de pe copac.

Gerald îşi întoarse calul şi ea trase cu arma.

Un roşu aprins îi explodă din piept, o expresie de uimire i se aşternu pe chip înainte de a se încovoia şi de a cădea la pământ. Apoi ea îşi îndreptă instantaneu atenţia spre bărbatul care ar fi trebuit să fie prima ei ţintă. Trase în el şi continuă să tragă în tot ce mişca.

Prinsă în durerea unei realităţi de coşmar, privi la tabloul care se deschidea în faţa ei de la mare distanţă, auzi cinci focuri de armă, văzu alţi oameni căzând. Continuă să apese pe trăgaci până rămase doar cu sunetul de clic în tăcerea asurzitoare.

Mâna lui Kit o cuprinse pe a ei.

– S-a terminat, Jessye.

Încuviinţând din cap, ea aruncă arma şi alergă spre Harry. Se lăsă jos şi îi puse cu atenţie capul în poala ei în timp ce Kit tăia funiile care îl legau. Cândva în timpul supliciului îşi pierduse cunoştinţa. O mană cerească.

Tremurând incontrolabil, se uită la Gerald. Sângele continua să curgă din pieptul lui în timp ce el întindea mâna spre ea. Jessye

ezită, dar amintirile despre un tânăr pe care-l iubise o făcură să-l aşeze cu grijă pe Harry pe pământ, apoi să înainteze spre Gerald. El îi prinse braţul cu o mână tremurândă, trăgând-o mai aproape.

Furia şi ura dispăruseră din ochii lui, şi ea revedea privirea aceea care o atrăsese în minunea iubirii.

El tuşi, iar strânsoarea lui asupra ei se întări.

– Nu mă lăsa să mor singur.

Ochii i se umplură de lacrimi, îl cuprinse în braţe şi îl trase mai aproape.

– Of, Gerald...

– Cea mai mare greşeală... pe care am făcut-o în viaţa mea... a fost să te părăsesc, hârâi el.

Strânsoarea îi slăbi când corpul lui deveni moale. Privi în ochii albaştri lipsiţi de viaţă, amintindu-şi de veselia care cândva dansase în ei. Ce se întâmplase cu el pe durata războiului, de-l umpluse de o asemenea ură?

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, reveni lângă Harry. Aplecându-se, îl sărută pe frunte.

– Om încăpăţânat! Tu nu ştii când să te retragi? Se uită la Kit, care îl examina atent pe Harry. Cât de rău e?

Clătinând din cap, Kit oftă adânc.

– Rău.

– Nu m-am aşteptat niciodată să fie aşa de încăpăţânat.

– Poţi să-i ceri lumea şi ţi-o va da. Pretinde-o de la el şi se va lupta până la ultima suflare, în loc să cedeze. Nu ar fi trebuit niciodată să-i permit să meargă în recunoaştere. Ar fi trebuit să iau povara asta asupra mea.

– Tu ai fi cedat? întrebă ea.

El îi întâlni solemn privirea.

– Nu, dar durerea ar fi fost a mea, nu a lui.

Ea auzi tropăit de copite. Kit apucă arma şi se ridică în picioare. Ea îşi strânse braţele în jurul lui Harry, de parcă infima acţiune l-ar fi putut proteja de alte rele.

Dan, Coţofană şi Tom intrară în luminiş şi îşi opriră caii. Kit lăsă puşca în jos.

– Am auzit focuri de armă, zise Dan descălecând.

– Iisuse Hristoase, bolborosi Coţofană. Ăştia sunt *jayhawkerii?*

– Ăştia sunt, zise Tom. Ăla-i nenorocitul care ne-a omorât vitele. Arătă spre Gerald. Eu zic să-i lăsăm pradă uliilor şoricari.

– Probabil că-i vom lăsa pe toți pradă uliilor șoricari. Harry este grav rănit. Tom, vreau să te duci să aduci bucătarul, ordonă Kit.

– Imediat, zise Tom.

Urcă în șa și dădu pinteni calului să o ia la galop.

Dan se lăsă pe vine lângă Harry și îi aruncă o privire rapidă lui Jessye, apoi ridică ochii la Kit.

– Bucătarul nu va putea să se ocupe de dezastrul ăsta.

– Știu. Dar nu voiam ca băiatul să vadă și mai multe grozăvii. Am nevoie să mă ajuți să găsim cel mai apropiat oraș.

Kit scoase hărțile din haina lui.

Jessye se uită la pantalonii însângerați ai lui Harry, se aplecă și își lipi obrazul de fruntea lui. Kit greșea. Chiar dacă Gerald i-ar fi cerut, Harry nu s-ar fi predat. Al naibii englez, era mai curajos decât îl crezuse vreodată în stare.

Capitolul 14



– Ei, hai că nu-i chiar așa de rău! zise Cookie.

Cu capul lui Harry așezat în poala ei, Jessye încerca să se aline cu cuvintele omului. Un bucătar făcea și pe doctorul, pe un astfel de drum, fără să aibă realmente studii de specialitate, așa încât știa că diagnosticul lui nu era neapărat exact.

Deși oamenii dăduseră din calea lor *jayhawkerii* morți, nimeni nu voia să-l miște pe Harry, temându-se că, dacă făceau asta, îi agravau rănile.

– Trebuie să-l ducem la un doctor, adăugă Cookie.

Kit se uită urât la om.

– Da, de asta mi-am dat și singur seama.

– Cu niște crengi și funie putem face o targă, îl punem pe ea și o trage un cal... propuse Dan.

– Nu, zise Kit succint, lăsând clar să se înțeleagă că el avea ultimul cuvânt. Ce vom face va fi să descărcăm proviziile din căruță...

– Și cum le vom căra? întrebă Dan.

– Nu le vom căra, îi zise Kit. Lăsăm proviziile și vitele aici. Drumul ăsta s-a încheiat. Nu mergem mai departe. Adunăm oamenii și pe Harry și ne întoarcem în Texas...

– Nu, ordonă o voce înecată.

Jessye își aruncă privirea spre chipul lui Harry, întrebându-se de cât timp era treaz. Maxilarul lui era încordat și abia acum Jessye simți tensiunea din corpul lui în timp ce se lupta cu durerea.

Aplecându-se ca să fie mai aproape de el, Kit își puse mâna pe umărul lui.

– Ascultă-mă, prietene. Zeița Fortuna a zâmbit astăzi asupra ta, dar a fost un zâmbet posomorât. Șoldul tău drept este zdrobit. Ai oase rupte la ambele picioare. Trebuie să ajungi la un medic...

– Trebuie să... o duci pe Jessye... și vitele la piață. Ocolește Kansas... cum am discutat.

Respira cu dificultate, fiecare cuvânt rostit era stins.

– Nu merg nicăieri, zise Jessye cu calm, mângâindu-i obrazul și simțind încordarea maxilarului lui.

– Ba vei merge. Harry îl apucă pe Kit de pieptar și îl trase în jos, degetele albindu-i-se când prinse materialul. Jessye a investit tot ce avea. Vrea să... ducă vitele la piață... vrea să aibă banii în mâna ei. Du-o.

– Nu merită, fir-ar să fie! Nimic nu prețuiește mai mult decât viața ta!

Îl trase pe Kit mai aproape până când urechea acestuia ajunse lângă gura lui. Ea auzi șoaptele, dar nu și cuvintele clare. Kit se albi la față.

– Naiba să te ia, Harry ! Nu-mi cere asta.

Harry încuviință din cap.

– Fă cum zice Dan. Lasă-l pe Coțofană să mă ducă la un medic. Ia-o pe Jessye...

El încetă să mai vorbească și se relaxă în poala ei.

– Să te ia dracu', Bainbridge! bolborosi Kit. Se ridică în picioare și arătă cu degetul spre Dan. Încarcă oamenii cu ce provizii pot căra până avem loc în căruță pentru Harry. Vom cumpăra o altă căruță în următorul oraș.

Plecă vijelios, de parcă demonii iadului erau pe urma lui.

Jessye mută cu grijă capul lui Harry din poala ei. Se ridică și fugi după Kit.

– Kit!

El se opri și se întoarse, uimind-o cu disperarea din ochii lui.

– Ce ți-a șoptit?

– A zis că tu ești Clarisse a lui.

Ea își încruntă fruntea.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că ducem vitele la piață... cu orice cost.

Reprimându-și un geamăt, Harrison deschise ochii. Lumina lunii pătrundea prin deschiderea coviltirului de la căruța care se legăna. Auzea oalele și tigăile zăngănind. Naiba să-l ia pe Kit că nu făcuse cum îi ordonase. Se chinui să se ridice și niște mâini mici îl împinseră la loc.

– Va trebui să stai nemișcat, zise Jessye cu blândețe.

– Asta-i o căruță.

– Nu suntem departe de oraș. Vom cumpăra o altă căruță acolo.

– Și vitele?

– Dan și ceilalți oameni le mână spre Vest.

– Ar trebui să fii cu ei... ca să ții banii ăia...

– Prefer să te țin pe tine. Următoarele câteva zile nu vor fi plăcute.

– Dar banii...

– Și-au pierdut importanța. Ea îi ridică un pic capul. Cookie avea niște whisky. Bea-l. Va amorți durerea.

El se îndoia, dar pentru liniștea ei, bău conștiincios din cana pe care i-o dusese la buze. Când el dădu cana la o parte, ea îi așeză cu blândețe capul jos, pe un morman de pături. Își trecu degetele prin părul lui.

– Of, Harry, ar fi trebuit să-i dăm vitele.

– Nu.

– Dar picioarele tale...

– Se vor vindeca.

– Kit a zis că preferi să mori decât să cedezi.

El încuviință slab din cap. Șoldul lui era un infern în flăcări, de durere.

– Încăpățânarea este singurul cadou al mamei mele către mine, zise el încet. După drumul nostru inițial în pivniță, mi-am jurat că nu o să-i mai spun niciodată că o iubesc. Când aveam opt ani, a vrut să-mi scoată cuvintele cu forța. Familia mea are un castel oribil. Mama mea îl iubea. Era rece precum inima ei. Când tatăl meu a plecat la Londra, m-a dus în cel mai întunecat colț la temniței și m-a încuiat. În fiecare zi mă vizita cu o bucată veche de pâine și un pahar cu apă. Tot ce trebuia să fac pentru a-mi recâștiga libertatea era să-i spun că o iubesc. Nu i-am vorbit deloc.

– Sfinte Dumnezeule, înseamnă că ai o părere foarte proastă despre mame. Cu mama ta care te-a tratat așa de crud, cu mine care mi-am dat fiica...

El îi cuprinse bărbia cu o palmă tremurândă și se uită în ochii ei.

– Ce-ai făcut tu a fost din iubire. Să nu îți compari niciodată acțiunile cu cele ale mamei mele. Când tata s-a întors și m-a găsit, eram aproape mort. Abia atunci și-a dat seama că mama era nebună. Se temea că ea s-ar putea întoarce împotriva moștenitorului de drept, așa că a încuiat-o într-un turn.

– Cât de îngrozitor a fost pentru tine...

El îi mângâie obrazul cu degetul mare.

– Până te-am cunoscut pe tine, nu am știut că iubirea de mamă era capabilă să facă sacrificii așa de mari cum ai făcut tu pentru fiica ta.

La lumina lunii, el îi văzu lacrimile din ochi.

– L-am omorât pe tatăl fiicei mele. Izbucni în hohote de plâns. Oh, Harry, Dumnezeu să mă ajute.

El îi cuprinse ceafa și o trase mai aproape, până când chipul ei ajunse în curbura umărului lui.

– Nu ai nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, iubirea mea. Ai făcut singurul lucru pe care ai crezut că-l poți face.

– Războiul l-a schimbat. Nu era... nu mai era băiatul de care m-am îndrăgostit eu.

Stomacul lui se strânse la gândul iubirii ei față de altcineva.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu el, de ce s-a schimbat...

– Șșș, Jessye, nu contează.

– Dar era tatăl fiicei mele.

– O onoare pe care nu o merita.

– Ai fi gândit diferit dacă l-ai fi cunoscut înainte de război. Îmi doresc să-i fi spus adevărul – că fetița a supraviețuit. Cuprinse în palmă medalionul. Mary Ellen înseamnă tot ce e mai bun din noi. Este greu de crezut acum, dar în inima mea, știu că a fost concepută din iubire.

Își înclină un pic capul și el văzu urma lacrimilor strălucitoare pe chipul ei.

– Ai trișat când ai jucat cărți cu el?

– Îți era dator. Luându-i banii, m-am asigurat că tu nu vei fi nevoită să împarți profiturile cu un alt investitor.

În adâncul verde al ochilor ei, el citi cu ușurință dubiile care o chinuiau. De ce naiba trebuia să fie așa de onorabilă?

– Nu este nevoie să te simți vinovată de acțiunile mele.

– Dar dacă tu nu trișai...

– Ziua de azi nu s-ar fi terminat diferit. Știu când un om joacă la cacealma. M-ar fi omorât. Nu ți-a lăsat de ales decât să-l împuști.

– Cum poți fi așa de sigur?

El îndepărtă cu blândețe de pe chipul ei firele de păr.

– Cum poți tu să nu fii?

Ea clătină din cap.

– Eu vreau suficienți bani cât să nu trebuiască să mai depind de un bărbat niciodată.

– Și îi vei avea, îți promit.

– Dar cu ce cost, Harry? Acum sunt o criminală.

– Sau o salvatoare. Depinde din ce punct de vedere privești. De unde sunt eu, cu gura armei îndreptată spre capul meu, te consider o sfântă.

Ea râse tremurând.

– O sfântă pătată.

– Sfinții nepătați sunt plictisitori.

Ea scoase un hohot înăbușit.

– Oh, Harry, eu ar trebui să te alin pe tine, nu tu pe mine.

– Atunci mai dă-mi niște whisky.

Ea făcu cum îi ceru, și el bău cu lăcomie, sperând să își înece mai mult teama decât durerea – teamă că s-ar putea să nu mai meargă vreodată.

Avură nevoie de două zile să găsească un doctor într-un oraș mic care nici măcar nu avea un nume.

Jessye săltă capul lui Harry și îi mai turnă niște whisky pe gât. Dumnezeule Atotputernic, voia să bea ea toată nenorocita aia de sticlă.

Kit se dusese să cumpere o altă căruță și provizii. Nu îl învinovățea. Nu avea nimic de făcut aici în afară de a-și privi prietenul suferind. Știa că purta deja povara vinovăției. Coțofană se oferise să meargă înapoi în Fortune cu ea și cu Harry, lăsându-l pe Kit să se întoarcă la cireadă odată ce se asigura că Harry va supraviețui.

Ea simți cum corpul lui Harry este străbătut de fiori, cum febra îi ardea corpul. Dacă supraviețuia la ceea ce urma, avea să fie un miracol, și ea nu văzuse vreun miracol în drumul ei.

Rămase cu privirea pe chipul lui Harry doar atât cât să-i vadă picioarele zdrobite în timp ce doctorul îi tăia pantalonii. Se temea că Harry s-ar putea îneca cu gemetele pe care se lupta să și le reprime. De ce naiba nu putea doctorul ăsta să aibă niște morfină?

– Cel mai bun lucru ar fi să-i amputăm picioarele...

– Nu! mârâi Harry, chinuindu-se să se ridice.

Jessye îl împinse la loc, o mână alunecându-i peste pielea transpirată, în timp ce respira cu dificultate.

– Ai un os rupt la piciorul stâng, două, la dreptul, și șoldul drept este complet distrus. Nu știu cum am să-l pun la loc. Ai răni deschise, vânătăi.

– Fă tot ce poți... face, ordonă Harry.

– Amputația ar fi cel mai bun lucru de făcut.

– Ca să devin exact ce credea tata că sunt – mai puțin decât un om întreg? Prefer să mor.

– Ai să mori dacă se cangrenează, zise doctorul.

– O să opresc eu cangrena să se instaleze, zise Jessye, privindu-l în ochi pe Harry. Tu doar pune oasele la loc.

– Nu faceți decât să prelungiți inevitabilul, îi spuse doctorul.

Jessye închise ochii. Nu ar fi trebuit niciodată să-i împrumute banii, nu ar fi trebuit niciodată să se îndoiască de onoarea lui. Își lipi obrazul de al lui, punându-și gura lângă urechea lui.

– Poate că doctorul are dreptate, Harry. Asta-i ca atunci când tragi cartea care-ți lipsește din mijloc.

– Ai tras vreodată cartea care-ți lipsea de la mijloc? întrebă el cu o voce răgușită.

Ea își înălță capul pentru a-i întâlni privirea.

– Nu.

El îi zâmbi cu tandrețe.

– Eu da. Este cea mai dulce victorie, pentru că șansele sunt împotriva ta – și nimeni nu crede că vei reuși, nimeni nu crede în tine... Ochii lui se încețoșară de o durere pe care ea o crezu că era peste angoasa fizică pe care o resimțea el. Tu ții cărțile, dar măcar dă-mi șansa să primesc o mână câștigătoare.

– Să te ia naiba, Harry, șansele nu sunt în favoarea ta.

– Niciodată nu au fost. De-aia trișez.

Naiba să-l ia că o făcea să zâmbească în așa un moment.

– Măcar termină whisky-ul ca să-ți mai ia din durere, insistă ea în timp ce-i ținea sticla la buze.

– Recuperarea lui va dura luni întregi...

– Mă voi ocupa eu de recuperarea lui, izbucni Jessye, pierzându-și răbdarea cu bărbatul, cu întreaga situație. Pune oasele la loc și fă tot ce poți pentru șoldul lui.

Îndepărtă sticla de la buzele lui Harry.

– Împușcă-l dacă îmi taie picioarele.

– Așa voi face.

– Bun. Întinzându-se, îi luă mâna și o strânse. Acum vreau să pleci.

Groaza o străbătu.

– Nu te părăsesc.

– Iubire, sunt pe cale să arăt cât de laș sunt. Aș prefera să nu vezi asta.

Ea îi strânse mai tare degetele între ale ei.

– Nu plec.

Își puse mâna liberă sub capul lui și se aplecă, rezemându-și sânii de chipul lui. Uitându-se la o gaură în perete, ea știu clipa în care doctorul se apucă de lucru. Corpul ei înăbușea gemetele strangulate ale lui Harry în timp ce el se smucea și mâna lui o strângea fără milă pe a ei. Ochii ei se umplură de lacrimi, gâtul i se strangulă. Își apăsă buzele pe creștetul capului lui.

Ultimul lui țipăt de suferință răsună prin încăpere înainte ca el să se relaxeze, în urma pierderii cunoștinței.

Abia atunci permise propriilor hohote să înece zgomotele îngrozitoare create de eforturile doctorului de a salva picioarele lui Harry.

Partea a doua

Drumul spre mântuire

Capitolul 15



August 1866

Jessye auzi sticla spărgându-se, un zgomot obișnuit într-un saloon, dar știu că nici unul din bețivii din seara aceea nu provocase spargerea. Temându-se de întâlnirea inevitabilă, se grăbi pe hol, cu tocurile bocănind în podeaua de lemn.

Ciocăni o dată repede și puternic în ușă ca să-l avertizeze înainte de a deschide. Oglinda de deasupra mesei de toaletă era un mozaic spart de forme distorsionate. Fără să se uite la bărbatul care stătea în ceea ce fusese cândva patul ei, traversă camera, îngenunche și ridică figurina sfărâmată. Mama nu mai ținea copilul în brațe și imaginea îi frânse inima – o amintire intensă a propriului sacrificiu. Puse copilul înapoi în brațele mamei, dar nu aveau să se mai potrivească niciodată perfect, așa cum fuseseră înainte.

Exact cum oasele lui Harry nu aveau să mai fie niciodată perfecte.

Privi obosită peste umăr, încercând să treacă de privirea furioasă cu care Harry se uita la ea.

– Of, Harry...

– Trimite-i vorbă lui Gray că vreau să-l văd.

Ea se ridică lent în picioare.

– Este trecut de miezul nopții. Doar depravații mai sunt treji.

– Atunci el ar trebui să fie treaz.

– Nu trimit după el. Dacă te simți singur, atunci vino puțin în saloon.

– Și cum crezi că ajung acolo?

– Coțofană și eu te putem ajuta.

– Ca să vadă toată lumea că sunt un olog?

– Nu ești un olog!

– Nu pot să merg, fir-ar să fie! Își întoarse privirea și bolborosi. Nu pot să merg.

O durea inima la suferința din vocea lui, la limitările cu care îl îngreunase întâlnirea lui cu Gerald. Oasele din picioarele lui se vindecaseră, dar șoldul îi rămăsese la fel de răsucit ca oglinda ei. Se plângea deseori, dar niciodată de durere, deși suferința, pe care se chinuia așa de tare să o ascundă, ieșea la iveală în liniile ce i se adânceau la ochi.

Ținând într-o mână figurina ruptă, merse lângă pat și apucă stâlpul.

– Este vina mea.

– Nu-mi aduc aminte să fi fost tu nebunul care a abuzat de calul lui ca să-mi dea loviturile dureroase pentru că nu i-am împărțit cărțile corect, izbucni el fără să se uite la ea.

– Pe drumul de întoarcere spre Fortune te-am ținut beat ca să nu simți durerea. Poate că ar fi trebuit să te țin în cârje, ca picioarele tale să nu uite...

– Oh, Doamne, Jessye, n-au uitat. Sunt stricate! Bețe zdrobite. Oftă adânc. Vrei să pleci?

– Vrei să încetezi să mai arunci cu diverse obiecte prin camera mea?

– Este singurul lucru pe care-l pot face – în afară de a juca cărți. Trimite-l pe Coțofană.

– Nu-și mai permite să piardă alți bani cu tine. Merse la căpătâiul patului și puse cu grijă cele două piese sparte lângă lampă. Atinse farfuria pe care încă se afla cina lui. Nu îți vei recăpăta niciodată forța dacă nu mănânci. Cu o lingură, luă niște cartofi și se întoarse spre el. Poftim, mănâncă asta.

Cu un singur dos de palmă trimise lingura zburând în cealaltă parte a camerei.

– Nu sunt copil!

Fără avertizare, o prinse și o trase pe pat. Voia să se împotrivească, dar geamătul lui înăbușit în timp ce el se rostogolea deasupra ei o făcu să tacă. Nu voia să-l rănească mai mult decât o făcuse deja.

– Cu atât mai mult nu sunt copilul *tău*, zise el. Este suficient de rău că nu mă pot ridica să mă piș ca un bărbat, că trebuie să îmi aduci fiecare lucru de care am nevoie, dar acum n-am să te las să mă hrănești de parcă aș fi copil. Dacă vrei un copil să-l cocolosești, îți fac unul, pentru că asta, slavă Domnului, mai pot să fac!

Trecându-și degetele prin părul ei, o sărută brutal pe gură, limba lui plonjând adânc, de parcă voia să dovedească faptul că încă mai avea capacitatea de a cuceri.

Dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat, i-ar fi scos ochii, ar fi ridicat genunchiul care se afla între coapsele lui și l-ar fi făcut să regrete că o adusese pe saltea.

Dar îl cunoștea prea bine pe Harry. El nu juca niciodată la cacealma... dar nici nu poseda o femeie cu forța. Rămase ascultătoare sub el, cu mâinile pe lângă cap, cu gura leneșă, cu limba refuzând să danseze cu a lui.

Simți cum tensiunea corpului lui se domolește ca un șarpe cu clopoței strâns, care s-a hotărât să nu atace. El își ridică gura de pe a ei și apoi, la scurt timp, o sărută tandru pe obraz.

– Nu meritai asta, zise el încet.

Ea își deschise degetele și își lipi palma de maxilarul lui nebărbierit. Nu se bărbierise de când fuseseră în Kansas.

– Nu te-am crezut niciodată că ai fi genul de bărbat care își plânge de milă.

El înălță capul și îi întâlni privirea.

– Nu trebuia să fii martoră la toanele mele de nebun dacă te duceai cu Kit, cum ți-am spus.

Acea călătorie nu fusese o opțiune. Era îngrozită că l-ar putea pierde, că ar putea auzi pe drum că el murise. Dar reușise să supraviețuiască – și ea-l pierduse oricum.

– Aș vrea să știu cum să te pot ajuta.

– Mă poți ajuta plecând.

Lacrimile îi ardeau ochii și ea îi închise strâns ca să le rețină. În inima ei, știa că el se repezea la ea din cauza situației în care era, nu că ar fi avut o problemă cu ea, personal. Dar rareori era suferința diminuată de această cunoaștere.

Se retrase de sub el.

– Îl trimit pe Coțofană să curețe sticla spartă.

– De ce? Nu e ca și cum m-aș tăia la picioare.

Ea chicoti.

– Știi, Harry, uneori îmi doresc să te scutur, dar bine.

Se îndreptă spre ușă.

– Trimite după Gray!

– Nu!

Deschise larg ușa, ieși pe coridor și o trânti în urma ei. Îi făcea viața un iad... și ea își blestema inima că îi permitea.

Mereu crezuse că făcuse cunoștință cu iadul. Se înșelase. Iadul era când se trezea și vedea mila în acei ochi verzi ca primăvara.

Mila fusese acolo din Kansas și se adâncise cu fiecare zi ce trecea. O trăsese pe Jessye în pat dintr-un singur motiv – să oblige mila să se retragă.

Ar fi preferat să vadă furia arzând în ochii ei. Voise ca ea să se lupte cu el – să se repeadă la el de parcă era un bărbat întreg. Ea însă se predase, pentru că lupta era prea al naibii de inegală. Nu mai era bărbatul care fusese înainte de Kansas, bărbatul care începuse să se întrebe dacă poate avea o inimă. Nu, acum era bărbatul pe care ea nu-l mai provoca cu furia ei, cu focul ei sau cu pasiunea ei pentru viață. Nu țipa niciodată la el. Totul era un „O, Harry" pe un ton scăzut și milos, de parcă el era un copil care făcuse ceva rău și trebuia iertat pentru că nu putea să facă mai bine.

De fiecare dată când ea intra în camera aceea, jalea o însoțea. Împreună cu frustrarea și deznădejdea.

Ridicându-se în fund, Harrison ajunse pe marginea patului. Folosindu-se de mâini, își aduse picioarele peste marginea patului. Slavă Domnului că atingea podeaua. Cât de mult tânjea după zilele când se dădea jos din pat fără să se gândească la asta.

Aplecându-se, își cuprinse gamba stângă și își împinse ușor piciorul în podea, îl trase înapoi, îl împinse, îl trase. Făcuse greșeala de a încerca să se ridice la scurt timp după ce reveniseră în Fortune. Slăbite de trauma pe care o suferiseră, picioarele lui se îndoiseră sub el.

Sau cel puțin așa îi spusese medicul din oraș. Nu că ar fi avut complet încredere în cunoștințele lui. Timpul părea o rețetă proastă.

Harry știu instinctiv că trebuia să-și refacă mușchii, un proces iritant de lent. Dar avea să meargă din nou. Chiar dacă pentru a face doar câțiva pași, pe Dumnezeu, avea să meargă.

Ușa se deschise larg, și el înlemni. Își lucra picioarele doar noaptea, după ce se așternea tăcerea în saloon și nu exista nici o șansă să vadă cineva încercările lui demne de milă de a deveni din nou bărbat.

Jonah Kane intră în cameră, trăgând un scaun după el.

– Ce vrei, bătrâne? lătră Harrison.

Jonah își înălță capul.

– Jessye mi-a zis că voiai pe cineva cu care să joci poker.

– Asta era cu două ore în urmă.

– Eu am servit băuturi până acum două minute. Am văzut lumină pe sub ușa ta și m-am gândit că ești treaz. Împinse scaunul prin cameră până când acesta se lovi de pat. Așază-te până aduc o masă.

– Te aștepți ca eu să mă mut pe scaun?

– Dacă vrei să joci poker. M-aș simți vinovat să iau banii unui bărbat care nici măcar nu se poate ridica din pat.

– N-o să iei un cent de la mine, bătrâne.

Jonah zâmbi.

– Probabil că o să-mi ia cam vreun sfert de oră să-mi dau seama ce masă intră pe ușă.

Ieși, închizând ușa în urma lui.

Harrison studie scaunul. Cu puțină răbdare și grijă, putea să se prindă de margini și să se așeze în scaun. Singura lui teamă era că picioarele vor aluneca sub el și va ateriza pe podea. Slăbănogul de Jonah Kane nu va putea să-l ridice de jos. Când căzuse data trecută, spre umilința lui, fusese nevoie de eforturile lui Jessye și Coțofană ca să-l ducă în pat.

Hristoase, gândul unei călătorii până la un nenorocit de scaun îl făcea să tremure de neliniște. Distanța dintre scaun și pat era abia vizibilă. Răsuflând adânc, se aplecă în față ca să cuprindă brațele scaunului și își luă avânt. Scoase un zgomot surd și scaunul se zdruncină la contactul cu corpul lui, lucru care-l făcu să simtă junghiuri de durere în șold.

Dar stătea, stătea într-un scaun în care se așezase singur. Se bucură de realizare. Privi spre pat. Nu avea să fie ușor să revină, dar urma să se îngrijoreze de asta la momentul respectiv.

Auzi un ciocănit în ușă.

– Ești gata pentru mine? întrebă Jonah.

„Deci acum poate să bată la ușă?"

– Da.

Jonah deschise ușa și zâmbi.

– Știam eu că poți s-o faci.

„Al naibii arogant!" Harrison își flexă degetele în timp ce Jonah aranja o masă. Harrison plănuia să ia toți banii bătrânului. Jonah puse două pahare, o sticlă de whisky și un pachet de cărți între ei.

Apoi aduse un scaun pe care Jessye îl ținea aproape de geam și îl trase spre masă.

– Eu voi împărți cărțile, îl informă Harrison.

– Te rog.

Harrison amestecă, simțind alinare în foșnetul făcut de cărți. Trânti pachetul pe masă.

– Taie.

Jonah atinse cartea de deasupra, Harrison ridică cărțile și începu să le împartă.

– Frângi inima fiicei mele.

Harrison se opri, mâna i se încordă pe pachetul de cărți până când simți cum fiecare carte îi taie palma.

– Nu asta e intenția mea.

– Și totuși, o faci. Singurul motiv pentru care nu te-am castrat încă este că ai suficiente dureri și așa.

Harrison miji ochii.

– Ai venit să-mi ții o predică sau să joci cărți?

– Să joc cărți.

– Bun, pentru că nu mă interesează predicile.

Împărți ultimele două cărți și le studie pe cele pe care le avea. Două perechi.

– O roade faptul că se crede responsabilă de cum sunt picioarele tale.

Harrison își așeză jos cărțile.

– I-am spus că nu este vina ei.

– Poate că nu i-ai spus-o pe o voce care dovedește că și crezi în cuvintele pe care le scuipi.

– Nu o consider responsabilă de ceea ce s-a întâmplat. Nu pot controla ce gândește. Nu pot controla ce *face*! I-am spus să se ducă cu Kit. Visul ei era să ducă nenorocitele de vite la piață și să țină banii în mâna ei. Trebuia să-l urmeze.

– Poate că visul ei s-a schimbat între momentul când ați plecat de aici și momentul când ați ajuns în Kansas. Ai întrebat-o în ultima vreme care e visul ei?

Nu o mai întrebase nimic din Kansas. Nu mai împărtășeau conversații sau secrete. Nu putea să suporte felul cum ea se uita la el, de parcă nu avea să mai meargă niciodată.

– Joci sau vorbești? întrebă Harrison.

– Joc.

Jonah aruncă un cent în recipient. Harrison aruncă și el unul.

– Câte cărți vrei?

– Nici una.

Harrison ridică ochii la Jonah.

– Nici una?

– Văd că auzul nu îți e deloc deteriorat.

– N-ai nimic în mână și nu încerci să obții ceva mai bun?

– De unde știi că n-am nimic?

– Eu am împărțit cărțile.

Jonah își frecă bărbia cu unul dintre degetele lui noduroase.

– Și știi ce mi-ai dat, nu?

– Știu că, la ce cărți ai, nu mă poți bate.

– Care-i sensul să joci dacă câștigi mereu?

– Care-i sensul să joci dacă pierzi mereu?

Jonah împinse scaunul în spate și se ridică.

– A venit momentul să-mi duc oasele obosite la culcare.

– Dar nu am terminat jocul.

– Eu am terminat. Mi-ai spus că m-ai învins.

– Dar nu ți-am arătat cărțile.

– Te cred pe cuvânt.

Lăsându-se pe spate în scaun, Harrison oftă.

– N-ai venit aici să joci poker.

– Nu, am venit să te scot din nenorocitul ăla de pat. Chicoti. Am pariat cinci dolari cu Jessye că reușesc.

– Nenoro...

Jonah ridică un deget.

– Ai grijă ce zici, băiete! Ăsta-i saloonul meu și chiar nu mi-ar plăcea să te dau afară în șuturi.

– Jessye nu ar permite-o.

– Probabil că nu, așa că te las cu un sfat, din moment ce știi cărțile așa de bine. Viața este exact ca ele. Nu câștigi că ai o mână bună, câștigi când joci bine o mână proastă.

– Am auzit că te-ai mișcat din pat pe scaun azi-noapte.

Harrison se uită urât la doctorul Hickerson în timp ce acesta îi împungea și îi stimula picioarele inutile. Părul cenușiu al bărbatului ieșea în evidență în unghiuri ciudate, amintindu-i de ghimpii unui porc spinos înfuriat.

Oprindu-și mișcările, medicul se uită la Harrison cu o provocare care se reflecta clar în ochii lui căprui.

– Este adevărat?

Harrison scrâșni din dinți.

– Măruntele mele realizări vor fi acum subiect pentru bârfitorii orașului?

– Mă îndoiesc că Jessye a spus altcuiva. Și eu nu i-aș spune o realizare măruntă.

– Nu mi-am folosit picioarele. Pur și simplu m-am balansat în scaun ca o maimuță care trece din creangă în creangă.

– Nu ar trebui să fii așa de dur cu tine. Doctorul miji ochii. Îți miști picioarele cum ți-am spus eu?

– Da, dar nu văd să fie vreun pic de diferență.

El zâmbi triumfător.

– Eu da. În curând vei folosi cârjele alea.

Harrison nici nu se obosi să se uite la monstruozitățile de lemn sprijinite de peretele de lângă pat. Disprețuia chestiile alea și gândul de a le folosi.

– Cât va mai trece până voi putea merge ca un bărbat?

Doctorul Hickerson își îndreptă corpul, oasele trosnindu-i.

– Asta depinde de tine.

– La naiba, omule, asta spui mereu. Nu poți să-mi dai nimic mai substanțial?

– Tu vrei ca eu să-ți spun că vei începe să mergi de mâine, sau de săptămâna viitoare, sau de luna viitoare, și nu pot face asta pentru că nu știu. Dacă ai fi venit la mine cu atât de multe oase rupte, ți-aș fi amputat picioarele, deci nu știu tot ce-ar trebui să știu ca să te ajut să mergi din nou. Știu că este frustrant, dar va fi nevoie de timp. Deschise geanta lui neagră și scoase un borcan. Ți-am făcut o alifie cu care te poți da pe picioare când mușchii încep să aibă crampe.

Harrison luă borcanul și-l puse pe pat. Ar fi preferat să-l arunce cât colo, dar adevărul era că picioarele îl dureau aproape tot timpul și le simțea mereu așa de obosite. Chiar și el se simțea epuizat, ceea ce nu avea sens, pentru că nu făcea nimic toată ziua. Fusese mai puțin obosit când mânase vitele.

Doctorul Hickerson ridică o bucată din figurina spartă.

– Ce s-a întâmplat aici?

– M-am enervat.

Privind spre oglindă, doctorul clătină din cap. Duse un deget la frunte.

– Procesul de vindecare trebuie să înceapă aici înainte de a începe acolo, zise el arătând apoi spre picioarele lui Harrison.

– Nu este nimic în neregulă cu capul meu.

– Cu excepția faptului că, atunci când te vizitez, este la fel de revigorant de parcă m-ar arde pe rug. Apucă cârjele și le rezemă de pat. Încearcă să le folosești.

Harrison fu străbătut de disperare.

– Am încercat.

– Nu știu cum să-l ajut.

Jessye stătea întinsă pe spate, cu apa caldă și lent curgătoare a râului liniștind-o, în timp ce se uita la umbrarul de frunze de deasupra.

– Englezii ăștia sunt foarte mândri.

Jessye o privi pe Abigail Rhodes cum îl bagă în apă pe băiatul ei de trei luni, Colton.

– Bănuiesc că tu ești expertă în legătură cu asta, fiind măritată cu unul.

Abbie zâmbi.

– Nu cred că vreo femeie poate deveni expertă în bărbați. Exact când crezi că i-ai înțeles, fac ceva la care nu te-ai așteptat niciodată. Zâmbetul ei dispăru. Dar știu că de fiecare dată când Grayson îl vizitează pe Harrison, vine acasă, ia o sapă și ia pământul la frământat de parcă nu mai există ziua de mâine.

Jessye se îndreptă. Apa nu era adâncă pe mijlocul râului și degetele de la picioare i se așezară pe nămolul de la fund, cu apa lipăindu-i în jurul taliei.

Colton scoase un strigăt entuziasmat și Jessye privi cum picioarele lui lovesc apa, trimițând picături în zbor. Abbie râdea bucuroasă.

– Abbie, poți să vii aici un moment? strigă Grayson.

Jessye se scufundă în apă până aceasta îi ajunse la umeri. Îl văzu pe Grayson uitându-se prin tufișurile de la marginea râului, în jurul meandrului unde adusese să înoate ceilalți trei copii, de parcă simțise că Jessye avea nevoie să vorbească cu Abbie ca de la femeie la femeie. Cu toate astea, chiar știind că privirea lui nu era îndreptată spre ea, roși furioasă.

– Îl ții tu pe Colton? întrebă Abbie.

– Sigur. Jessye luă copilul, stând cu ochii pe el cât Abbie mergea prin apă.

– Mă întreb ce vrea tatăl tău.

Colton dădu cu pumnii în apă. Picioarele lui îi atinseră sânii. O împinse pe neașteptate, ceea ce o făcu aproape să-l scape din mâini.

– Ești un flăcău voinic tu, nu-i așa?

Își îndoi piciorul și îl ridică până când piciorușele lui se sprijiniră în el. Atentă să-i țină capul deasupra apei, îl privi cum plutește când își îndoi genunchii.

– Te distrezi? întrebă Abbie când se întoarse.

– Da. Ce voia Grayson?

Abbie zâmbi.

– Un sărut.

Jessye simți cum căldura îi radiază în obraji mai mult decât soarele verii.

– Îmi pare rău. Deranjez...

– Nu fi prostuță! Venim la râu să înotăm aproape în fiecare după-amiază. Grayson insistă să ne jucăm o oră zilnic. Înainte să ne căsătorim, mi se părea că nu sunt suficiente ore pe zi să termin treaba, și acum... ei bine, cred că mi s-au schimbat unele dintre priorități.

– Arăți mai tânără, îi zise Jessye, apoi se strâmbă deoarece complimentul păruse mai degrabă o insultă.

Zâmbetul lui Abbie se mări.

– Cred că e de la râs sau poate doar de la zâmbete. Ridică din umeri. Știu doar că mă face fericită.

Jessye simți cum piciorușele lui Colton merg pe piciorul ei când acesta se întindea spre mama lui.

– Aici merge!

– E de la apă. Îl susține, așa că el se crede mare.

Abbie îl gâdilă și apoi îl luă jucăuș de la Jessye. Aceasta se încruntă.

– Deci nu merge?

– Nu, vor mai trece luni bune până va călca. Ea suflă aer peste burtica lui. Iar copilul lovi frenetic apa. Dar poate lovi.

– Zici că veniți aici în fiecare zi?

– Îhm. Cred că de-asta are picioare așa de puternice. Nu-mi aduc aminte ca ceilalți copii ai mei să fi lovit așa puternic.

Jessye se lăsă pe spate, cu brațele întinse, și apa o ridică la suprafață. Niciodată nu observase cât de ușor era să te miști în apa râului. Reveni iar în picioare.

– Abbie, vreau să cer o mare favoare soțului tău.

Și se rugă ca Harry să o ierte.

Capitolul 16



– Ești nebun? întrebă Harrison, holbându-se la Grayson Rhodes. Să te însoțesc pe tine și pe familia ta la un picnic?

– Fiul meu are trei luni și tu încă nu l-ai văzut.

Harrison își flutură brațul prin aer.

– Atunci adu-l în închisoarea mea. Pot să primesc vizitatori.

– Autocompătimirea nu ți se potrivește, Harry.

El privi cu o teamă crescândă cum Grayson trase de draperii și lumina soarelui de dimineață intră în cameră.

– Este o zi frumoasă, soarele strălucește...

– E august și e cald.

Grayson se întoarse.

– Un motiv în plus să ieși, să stai la umbră sau să simți un pic de vânt. Este insuportabil de înăbușitor aici.

– În cazul în care nu ai observat, am pierdut capacitatea de a-mi folosi picioarele.

– Te car eu.

Harrison închise ochii.

– De parcă aș fi un copil...

– De parcă ai fi cel mai apropat dintre frații pe care îi știu eu.

Lui Harrison i se puse un nod în gât când deschise ochii.

– Nu pot, Gray.

Grayson traversă camera cu pași ușori, pași pentru care Harrison se detesta că îl invidia.

– Am tras căruța în spatele saloonului. Ieșim pe ușa din spate. Nu ne va vedea nimeni. Când ieșim din oraș, oamenii habar nu vor avea cum ai ajuns să stai pe banchetă. Și apoi, va merita efortul. Abbie a pregătit cel mai gustos picnic.

– Asta nu-i una dintre chestiile alea care-i plac ei și la care participă toată comunitatea?

– Nu. Doar familia, pe bucata noastră de pământ, un loc frumușel lângă râu.

Harrison se scărpină în barbă. O lăsase să crească. În semn de sfidare, bănuia el. Toate eforturile lui de a se apropia de Jessye se duseseră pe apa sâmbetei, cu atitudinea lui ursuză.

– Copiii tăi știu despre... starea mea?

El încuviință din cap.

– Nu va conta oricum deloc pentru ei.

– Cum poți fi așa de sigur?

– Pentru că sunt copii.

– Copiii te-au chinuit pe tine că ești un bastard.

– Nu când sunt mici. Doar când creștem mai mari și mai cinici îi rănim pe ceilalți într-o încercare de a deturna atenția de la propriile defecte.

În adâncul sufletului, Harrison știa că face o greșeală, dar nu era prima, și se îndoia serios că avea să fie ultima.

– Bine, merg, cu o condiție.

– Și aia ar fi?

Doamne, ura să ceară, disprețuia dependența.

– Să-mi aduci niște apă caldă să mă spăl. Sunt un pic murdar.

Grayson zâmbi.

– Mereu ai fost subtil.

Harrison încercase să stea cu spatele sprijinit de un copac, dar presiunea pe șold era mai mult decât putea suporta. Nu se vindecase cum trebuie, dar el știa că deocamdată nu se mai putea face nimic, decât să accepte situația.

Așa că se întinsese pe pătură, pe partea stângă, sprijinindu-se în cot. Nu se așteptase niciodată să invidieze fiul ilegitim al unui duce. În mintea lui, nu se îndoia că Grayson era fericit. Se vedea limpede că Abbie îl adora pe prietenul lui, la fel și copiii din prima ei căsătorie.

Fiica ei, Lydia, semăna mult cu mama ei. La nouă ani, fiul ei cel mare, Johnny, semăna cu tatăl său, dar îi lipsea latura serioasă a acestuia. Cel mai mic dintre băieți, Micah, împlinise șase ani. Avea părul brunet al tatălui său, dar ochii violeți ai mamei, măriți de ochelarii pe care îi purta și care îl făceau să semene cu o bufniță. Micah se lăsă pe vine în fața lui și îl privi lung, de parcă putea să vadă în sufletul mizerabil al lui Harrison.

– Tu și cu mine suntem la fel, zise el după o vreme, cu o voce care mereu îi amintea lui Harrison de o broască.

– În ce fel, băiete?

El clipi din ochi.

– Eu abia văd şi tu abia mergi.

Stomacul lui Harrison se strânse. El nu putea merge deloc. În urmă cu două zile, după ce doctorul plecase, încercase să folosească cârjele în intimitatea camerei lui. Căzuse lat, cu faţa în jos. Singura lui alinare venise din faptul că recăpătase suficientă forţă în braţe încât reuşise să se ridice singur în pat. Întinzându-se, atinse rama ochelarilor băiatului.

– Dar ăştia te ajută să vezi, nu-i aşa?

Băiatul încuviinţă din cap şi şuviţele de păr brunet îi căzură pe frunte.

– Pun pariu că există ceva care te poate ajuta să mergi.

– Nu cred, băiete.

– Î-î.

Sări în picioare şi fugi să se alăture fratelui său pe malul râului, unde acesta stătea cu o undiţă în mână lângă Grayson.

– Copiii au aşa de multă credinţă, nu ţi se pare?

Harrison întoarse capul spre vocea răguşită şi familiară. Calul necheză când Jessye descălecă.

– Ce faci aici? întrebă el.

Ridicând din umeri, ea petrecu frâul printre crengile unui tufiş din apropiere, aşezându-se lângă el.

– Ieşisem să călăresc şi m-am gândit să trec pe aici.

Detesta îngrozitor faptul că nu reuşea nici să stea în fund fără să se dea într-un spectacol înfiorător.

– Gray mi-a zis că ăsta-i un loc retras.

Ea încuviinţă din cap, cu ochii la râu.

– Am fost ieri pe-aici. Am înotat cu Abbie.

– Păi, Abbie s-a întors în casă chiar după ce am luat prânzul. A luat bebeluşul şi pe Lydia cu ea. Aşa că, dacă vrei s-o vezi, acolo trebuie să te duci.

Jessye începu să smulgă nişte smocuri de iarbă.

– N-am venit s-o văd pe ea. Îl privi pieziş. Ieri m-am jucat în râu cu Colton, care bătea apa de mama-focului cu picioruşele lui. Nu poate merge, dar în apă... Ea îşi coborî privirea. M-am gândit că, dacă am merge să înotăm, poate că picioarele tale şi-ar aminti...

El se porni pe un râs prelung şi zgomotos.

– Nu este amuzant. Nu ţi-ai folosit picioarele de luni întregi şi cred c-ar trebui să o iei de la capăt, să înveţi să mergi de-a buşilea...

Se opri brusc din râs.

– O, pot să mă târăsc, Jessye, pe burtă, ca un melc care iese de sub o piatră noaptea. Îşi mută privirea spre râu. Gray!

Dar nu văzu decât apa care clipocea pe mal. Grayson şi băieţii nu mai erau. Suspiciunea pândea şi dintr-odată îşi dădu seama. Reveni cu privirea asupra lui Jessye.

– Al naibii să fie! Tu ai aranjat asta.

Ea încuviinţă din cap.

– Nu fi supărat pe ei. Nu am ştiut cu cine altcineva să te aduc aici. Ştiam că nu ai fi venit dacă îţi ceream eu.

O furie neputincioasă se ridică în el.

– Deci acum o să fiu prizonier aici până când Gray se întoarce şi mă cară – ca pe un sac de cartofi – în camera ta din spatele saloonului? Nici măcar nu pot sta în vechea mea cameră, pentru că este în capul scărilor. Ai idee ce umilinţă simt pentru că sunt dependent...

– Ştiu, naiba să te ia! Ştiu, şi de asta încerc din răsputeri să te ajut. Crezi că eu mi-aş fi dat fiica dacă eram independentă? Dacă aş fi avut bani sau numele unui bărbat? Cunosc umilinţa de a nu putea să-ţi controlezi destinul – şi ştiu de câtă forţă ai nevoie pentru a face primul pas ca să nu mai fii dependent niciodată de nimeni şi de nimic în afară de tine. Lacrimile îi inundară frumoşii ochi verzi şi îi alunecară pe obraji. Lasă-mă să te ajut, Harry.

Cu degetul mare el îi prinse lacrima.

– Nu este acelaşi lucru.

– Nu este chiar diferit. De ce crezi că am investit în afacerea cu vite? De ce crezi că mi-am riscat reputaţia şi viaţa? Pentru că nu vreau să mai depind niciodată de cineva.

Ea întinse mâna spre el şi apoi o retrase de parcă se temea de respingerea lui. Îşi prinse strâns mâinile în poală.

Strângând din dinţi din cauza durerii, el se luptă să stea în fund. Se dădu în spate până când putu să se rostogolească pe şoldul stând şi să se sprijine de copac.

– Trebuia să mergi cu Kit.

Era un comentariu fără sens, nu-şi avea loc în discuţia prezentă.

– Nu te-am putut lăsa.

– De ce?

Ea clătină din cap studiindu-şi mâinile.

– Nu te uita la mine ca să găseşti un motiv să mergi. Asta trebuie să vină din tine.

– Tu crezi că eu nu *vreau* să merg?

– Cred că îți este frică. Vrei să mergi așa de tare, că te sperie, aproape te paralizează. Atâta timp cât nu încerci, există mereu posibilitatea să poți să mergi. Dar îți este teamă că încercând și căzând înseamnă că nu vei mai putea merge niciodată. Când de fapt tot ce înseamnă este că ai căzut și că trebuie să încerci din nou. Dacă nu încerci, îți garantez că nu vei merge niciodată.

– Frumoase cuvinte pentru cineva care nu are încredere că bărbații sunt onorabili, doar pentru că unul s-a dovedit a nu fi.

– Ai dreptate. Cu un oftat, ea se ridică în picioare. Vă petreceți viața stând la umbră. Eu voi înota la soare.

O privi cum aleargă scurta distanță până la malul apei. Zâmbi în colțul gurii când ea sări de câteva ori ca să se descalțe de cizme. Își trase cămașa peste cap și lui i se tăie respirația când îi văzu cămășuța albă. Pe prima o aruncă pe un tufiș din apropiere. „Dă jos cămășuța", o provoca o mică voce din capul lui.

Dar Jessye o lăsă pe ea și trase de pantaloni. Hristoase, și-ar fi dat sufletul diavolului să aibă capacitatea să meargă după ea. Lenjeria sumară nu mai lăsa loc imaginației. Ah, să o vadă la lumina soarelui în loc de umbrele nopții...

Privi iute în jur. Dacă Grayson se ascundea prin niște tufișuri privind, l-ar omorî. Însă văzu doar două veverițe, niște mierloi și fluturi care zburau aproape de sol.

Își îndreptă iar atenția asupra lui Jessye. Ea înaintă câțiva pași prin apă, apoi se lăsă pe vine și intră în apă. Grațios, incredibil de grațios. Ieși la suprafață și își întinse brațele. Îi văzu picioarele mici lovind împotriva curentului.

– Haide, Harry! Apa este caldă, strigă ea.

Și corpul lui ardea de dorință. Nu prindea cel mai bun unghi din lume, dar își dădea seama că materialul ud era lipit de pielea ei. Chipul ei stătea direct în soare, departe de el. Chiar dacă avea ochii deschiși, nu-l putea vedea.

La mică distanță de el văzu un copac aproape de mal. Se întinse la pământ. Ignorând durerea din șold, întinse brațele și se trase înainte, centimetru cu centimetru, străpuns de durere. Fu luat prin surprindere de sentimentul de împlinire care-l cuprinse când ajunse la copac și se strădui să se așeze în fund, sperând că ea nu a observat călătoria pe care o făcuse.

Doamne, aproape că râse, de parcă se juca de-a v-ați ascunselea, cum ar face-o un copil.

Ea se roti în apă, privirea îi căzu asupra lui și zâmbi larg.

– Hai înăuntru, Harry.

– M-aș îneca.

– Colton nu s-a înecat.

– Da, bine, sunt sigur că cineva a ținut băiatul cât era în apă.

Ea se opri din plutit și începu să se învârtă în apă, brațele mișcându-i-se într-un cerc constant.

– Te țin eu.

Stomacul i se înnodă la timbrul răgușit al vocii ei, la imaginile care-i trecură prin minte. Aproape că strigă la ea să închidă ochii ca să nu vadă intrarea lui neelegantă în râu.

Dar mândria îl ținu pe loc. Mândria și frica. Frica că într-adevăr s-ar putea îneca – sau că ar trebui să fie salvat. Să descopere nu doar că nu putea să meargă, ci și că nu mai putea să înoate...

Ea scoase un mic țipăt și intră sub apă.

– Jessye! Se întinse cât putu – și nu o văzu. Cercetă disperat cu privirea râul. Gray! Gray!

Naiba să-l ia că plecase! Sperase să fi rămas măcar la distanță de un strigăt.

Jessye ieși din nou la suprafață și la fel de repede intră iar sub apă. Groaza puse stăpânire pe el.

– Jessye! Nimic. Căzu pe burta, se ridică pe coate și se târî la malul apei. Drăcia dracului!

Se așeză în fund și își scoase cizmele, cu privirea la râu.

– Jessye!

Tot nimic. Nici bule, nici brațe, nici picioare, nici ochii verzi luminoși. Ah, Hristoase, dacă se înecase din cauză că el nu se putuse mișca suficient de repede...

Trase aer adânc și alunecă în apă. Ținu capul deasupra apei. Mirosul râului, de noroi, de pește și de plante, îi umplu nările.

– Jessye!

Auzi mulțimea de stropi când ea ieși la suprafață din adâncurile râului. Se simți ușurat, apoi deveni numaidecât suspicios. Se încruntă. Adâncimea râului. Doar cu ajutorul brațelor și ajunsese la mijlocul râului, iar cu genunchii atingea încă fundul.

– Nu este adânc.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu este.

– Am crezut că te îneci, zise el tăios.

– Mă gândeam eu. Ridică din umeri, având bunul-simț să pară ușor rușinată. Cred că am trișat. Veni spre el. Dar am crezut că, dacă te aduc în apă, ai vedea că poți să îți miști picioarele aici așa cum nu reușești afară, și dacă îți punem iar picioarele la lucru...

– N-am dat din picioare ca să ajung aici. M-am folosit doar de brațe.

– Și acum?

– Sunt în genunchi.

– Te doare?

Întrebarea ei îl luă pe nepregătită. Apa se mișca cu blândețe în jurul lui. Nu era în genunchi, de fapt. Se ținea la suprafață mișcându-și brațele, dar resimțea presiunea pe șold mai puțin decât în ultima vreme.

– Nu pot să stau în picioare.

– Nu trebuie. Dar poți pluti și, ușor, ușor, picioarele tale vor începe să funcționeze din nou.

În ochii ei era atâta speranță, că aproape-l făcu să creadă în cuvintele ei.

– Și dacă nu?

– Ce-ai de pierdut? Te-ai dat jos din pat, ai ieșit din camera ta, ești afară. Soarele strălucește și păsările ciripesc...

El își mișcă degetul pe locul unde se curba cămășuța ei.

– Și tu ești aproape goală. Ridică din sprânceană. S-ar putea să existe niște avantaje în această aventură.

– Hai să-ți dăm cămașa jos.

Deși era înconjurat de apă, gura i se uscă atunci când ea îi desfăcu cămașa. După ce i-o trase peste cap, el ridică brațele și se scufundă, cuprins de o ușoară panică înainte să-i simtă brațul cuprinzându-l și aducându-l înapoi la suprafață.

Ea îi zâmbi luminos când el se frecă la ochi să-și îndepărteze apa.

– Ține-te la suprafață cât mă duc să întind asta la uscat, ordonă ea.

– Și pantalonii mei?

– Cred că ar fi bine să-i ții pe tine.

Se îndreptă spre țărm.

– Nu am nimic de obiectat dacă-ți dai tu jos toate hainele, strigă el după ea.

Ea râse în timp ce îi întindea cămașa peste un tufiș, apoi alunecă înapoi la el.

– Deci cum ar trebui să funcționeze asta? întrebă el.

Văzu îndoiala pâlpâind în ochii ei.

– Nu știu. Mă gândeam că ai putea pluti pe spate și eu te-aș ține. Poate, după un timp, picioarele tale își vor aminti ce să facă. Trebuie să își recâștige forța, pentru ca apoi să poți merge. Ea îi cuprinse obrazul. S-ar putea să nu funcționeze deloc. Cred că trebuie să ne așteptăm că nu va funcționa, ca să nu fim îngrozitor de dezamăgiți.

Harry nu voia să recunoască scânteia de speranță care ardea în pieptul lui. Îi luă mâna, o întoarse un pic și o sărută în podul palmei.

– Bine. Haide să încercăm.

Ea se mută în spatele lui.

– Doar lasă-te pe spate.

El făcu așa cum îi ceru ea, dar picioarele lui nu voiau să coopereze. Poate că nu aveau să o facă niciodată.

Brațele ei îl cuprinseră și el își sprijini capul de umărul ei. Picioarele începură să i se miște dirijate de curenții râului, o deplasare blândă, mai multă mișcare decât avuseseră parte în ultimele luni. Trișau, de fapt. Manipulând picioarele care refuzau să cedeze. Poate...

– Am fost un adevărat ticălos în ultimele luni. De ce ești așa de iertătoare și dornică să mă ajuți? întrebă el.

– Doar din motive egoiste. Îmi vreau dormitorul înapoi.

Cu soarele pe chip, el zâmbi la minciuna ei și se întrebă care erau adevăratele motive.

Jessye se lăsă pe spate, încercând să diminueze durerea de mijloc pe care o simțea. De obicei dormea după-amiaza ca să poată rezista nopții epuizante de servit băutură și mâncare bărbaților, dar de data asta fusese la râu. Rămăsese șocată când îi scosese cămașa lui Harry și văzuse cât de mult slăbise. Nu știa de ce se așteptase la altceva. Ieșea din pat doar când îl vizita Grayson și-i făcea toaleta.

Spălând ultimele pahare, Jessye zâmbi. Astăzi fusese o zi de succes. Picioarele lui Harry nu se mișcaseră cu puterea sau agilitatea picioarelor lui Colton, dar văzuse câte o mișcare din când în când, și Harry chiar o provocase de vreo două ori. Urâse momentul când trebuise să plece de la râu, mai târziu în acea după-amiază, chemați de Grayson și familia lui.

Își uscă mâinile cu un prosop. Inima aproape i se frânsese când Grayson îl cărase pe Harry înapoi în dormitorul lui – închisoarea lui, cum îi spunea el. Harry îi interzisese lui Jessye să-i scrie tatălui lui, așa că, oricât de mult disprețuia rolul, ea era mai mult paznicul decât prietena lui.

Ieși din bucătărie în holul ce trecea pe lângă camera care cândva fusese a ei. Acum ea dormea în fosta cameră a lui Harry de la capătul scărilor, dar încăperea aceea era dezolantă și pustie... în comparație cu a ei, care păstra amintirile tinereții sale. Uneori se temea că el avea să o cunoască mai bine stând acolo, mai bine decât se cunoștea ea însăși, în timp ce ea nu afla nimic despre el, în afară de ceea ce știa deja. Undeva pe drumul dintre Fortune și Kansas, se îndrăgostise de el.

Dar, în ciudat atenției lui, a sărutărilor lui, a secretelor pe care și le împărtășiseră noaptea și a pasiunii, știa că el nu avea să o iubească niciodată cu adevărat. Pe drum, fusese singura femeie pe o rază de sute de kilometri; și acum era tot singura femeie din jurul lui – și o femeie nesofisticată.

Se opri în fața ușii ce dădea în camera lui, rezistând impulsului de a o deschide un pic și de a se uita înăuntru, să-l vadă dormind. Pe drum îl privise deseori. Adormit, părea aproape inocent. Ce iluzie mai era și asta!

Un geamăt jos, aproape mut se lovi de ușă. Ea își lipi mâna și urechea de lemnul de stejar. Auzi un țipăt strangulat. Deschise ușa și inima îi sări în gât.

Picioarele lui Harry erau strânse sub el. Întinzându-se în spate, el smulse păturile și se acoperi cu ele, dar nu înainte ca ea să vadă ce crezu că era un nod umflat pe gamba lui. El își descleștă dinții de pe colțul pernei, pe care îl ținea în gură.

– Ieși!

Ea intră în cameră.

– E prima oară când faci asta?

– Ieși! mârâi el. Și închide dracului ușa!

– Mă duc după doctor.

Se întoarse și dădu să plece.

– Nu!

Se răsuci spre el.

– Harry, ai dureri. El ar putea să te ajute...

Harry flutură agitat din mână.

– În sertar, acolo lângă pat, este un borcan. Adu-l.

Ea traversă camera în grabă, trase de sertar și scoase borcanul.

– Ce este?

El i-l smulse.

– Un fel de pomadă. Acum pleacă.

Îl privi cum se chinuie să răsucească capacul cu mâna tremurând. Îi luă borcanul și îl deschise. Un miros puternic se ridică și îi înțepă ochii.

– Ce este asta?

– Ceva care să diminueze... mârâi el... durerea. Acum ieși!

Dădu cearceaful la o parte până i se văzu o parte din picior. Scoase cu degetele un pic de pomadă și începu să o frece pe gambă.

– Vrei să pleci? bolborosi el.

– Nu. Băgă degetele în borcan. Ce trebuie să fac?

– Jessye...

– Harry.

El oftă adânc.

– Freac-o până intră în piele.

Ea dădu cearceaful la o parte, scoțându-i la iveală picioarele slabe. Nu era de mirare că nu putea merge. Își aduse aminte de felul cum pantalonii i se întindeau pe coapse de fiecare dată când el se lăsa pe vine în fața ei, felul cum simțise coapsele lui puternice între ale ei. Își frecă mâinile energic ca să întindă pomada și să creeze căldură. Puse ușurel mâinile pe gamba lui cioturoasă.

El gemu încet. Ea privi peste umăr și văzu că avea ochii închiși. Băgase colțul pernei din nou în gură. Ea mări presiunea asupra nodului, frecând cu blândețe până când simți că acesta cedează și se relaxează.

– Totul va fi bine, Harry. A fost o idee proastă să mergem la înot.

– Nu mai spune.

Încuviințând din cap, ea mai luă pomadă, își încălzi palmele și găsi următorul nod întărit. Își plimbă degetele în jurul nodului. Ciudat. Făcuse dragoste cu el și nu-i văzuse niciodată picioarele goale. În noaptea aceea ar fi trebuit să insiste ca el să-și scoată toate hainele.

Trecu la următorii mușchi.

– Eu doar am crezut că dacă Colton poate merge în apă, și tu ai să poți. Îmi pare așa de rău. Nu asta voiam pentru tine.

Continuă să maseze nodurile mici și pe cele mai mari, frământând, frecând, aplicând presiune sau rănind, dar din moment

ce gemetele lui se diminuau, putea doar să spere că îi scădea și durerea, fără să provoace mai multe daune picioarelor. Minutele treceau lent pe măsură ce ea muncea la fiecare mușchi înnodat, până când acesta ceda la eforturile ei.

Mâinile o dureau și spatele îi era înțepenit când în sfârșit terminase de frământat ambele picioare, de la glezne până la coapsă, căutând mușchi încăpățânați. Nu mai găsi nici unul.

Cu toate astea, nu ar fi stricat să caute din nou. Chiar dacă picioarele lui erau slabe, ea tot se bucura de atingerea pielii lui. Porni cu mâinile într-o călătorie în sus pe fiecare picior, și înapoi în jos, mișcând lent degetele până când începu să-și imagineze că și el făcea la fel. Doar că își dorea ca mâinile lui să îi atingă tot corpul.

- Cred că ar fi bine să te oprești, zise el cu o voce gâtuită.

Jessye ridică ochii spre el. Căldura fierbinte din ochii lui era suficientă să o facă să simtă fiorii dorinței străbătând-o. Gura ei se uscă.

- Încă... te doare?

El ridică un colț al gurii într-un zâmbet încrezut, care îi făcu inima să tresară. Cât timp trecuse de când nu îl mai văzuse zâmbind?

- Mă îndoiesc că vrei să freci unde mai simt disconfort.

Recunoscător că el încă stătea pe burtă, privirea ei ajunse la șoldurile lui, unde carnea era dezgolită, ferită de privirea ei doar printr-un cearceaf. Întinzându-se, trase de materialul subțire peste picioarele lui, când, de fapt, era tentată să dea complet cearceaful la o parte. Îndrăznind să se așeze pe marginea patului, ea își puse palma pe obrazul lui bărbos.

- S-a mai întâmplat ca mușchii să ți se contracteze așa dureros? zise ea încet.

- Nu atât de rău. Medicul mi-a dat pomada și de obicei mă descurc de unul singur. Oftă profund. În seara asta, durerea m-a luat prin surprindere, mai rău decât altă dată.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

- De ce nu m-ai chemat?

- Durerea asta dispărea, la un moment dat.

- De ce trebuie să fii așa de mândru? De ce nu mă lași să te ajut?

În ochii lui se citi o disperare profundă.

- Mă... simt umilit să mă vezi așa.

- Of, Harry, șopti ea, atingându-i tâmpla cu buzele. Știi ce văd eu în tine? Văd un bărbat care aproape s-a înecat încercând să salveze un altul, un bărbat care a refuzat să cedeze, chiar dacă știa că își semna moartea; un bărbat care m-a ținut în brațe când sufeream și care m-a făcut să mă simt curajoasă când nu eram. În ochii mei nu te-ai schimbat. Doar în ai tăi ai devenit diferit.

- Nu pot să merg.

- Dar o vei face din nou într-o bună zi.

- Tu chiar crezi?

Ea încuviință din cap și zâmbi tandru.

- Chiar dacă trebuie să trișezi ca să reușești.

Privirea ei alunecă spre figurina de pe noptieră. Mama ținea din nou copilul în brațe, iar crăpătura zimțată, deși era vizibilă, fusese reparată, unindu-i pe cei doi.

- Ai lipit-o, șopti întinzându-se după ea.

El își îndoi degetele peste ale ei.

- Nu o atinge. Nu sunt sigur dacă s-a uscat, și chiar și așa, s-ar putea să se desprindă dacă o atingi. Îi duse degetele la gură și i le sărută, trimițând fluvii de căldură prin ea.

- Mulțumesc că încerci să mă repari.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- N-aș fi dat vina pe tine dacă m-ai fi lăsat să sufăr singur. Nu am fost... o companie prea plăcută în ultimele luni.

Degetele ei se curbară și se strânseră în jurul alor lui.

- Aș vrea doar să știu ce pot să fac ca să te ajut...

- Du-mă mâine să înot.

Ochii ei se lărgiră și ea își trase mâna dintr-a lui.

- Nu cred că-i o idee așa de bună. Uite prin ce tocmai ai trecut.

El se rostogoli pe o parte, păstrând cu grijă cearceaful la locul lui.

- Zac aici de săptămâni întregi și mi-am văzut picioarele topindu-se, micșorându-se, fără să știu cum să opresc deteriorarea. Se ridică într-un cot, cu ochii sclipind de speranță. În seara asta, în sfârșit, am simțit ceva...

- Durere! izbucni ea, ridicându-se în picioare.

- Rebeliune. Un băiat devine bărbat revoltându-se. Este un proces dureros. Dumnezeu știe că eu abia am supraviețuit.

- Nu-ți poți compara picioarele cu un copil...

El îi întâlni privirea.

- Cred c-ai avut dreptate cu înotul. Mișcările au fost ușoare, dar au durut. Totuși, n-am vrut să renunț. De-aia n-am ieșit din apă până la apus. Nu voi mai face aceeași greșeală, dar vreau să mă întorc la râu... cu tine.

„Cu tine." Acele cuvinte îi merseră direct la suflet, deși în adâncul ei știa că ea era alegerea logică, fiind liberă pe durata zilei, în timp ce toți ceilalți aveau de lucru la ferme sau aveau vite de adunat și de dus la pășunat.

Ea încuviință repede din cap.

– Bine. Vom merge mâine după-amiază.

Un zâmbet timid și senzual îi înflori pe chip.

– Voi merge din nou, Jessye.

– Știu.

Și în momentul acela el va părăsi negreșit saloonul și nu se va mai uita niciodată în urmă.

Capitolul 17



Harrison privi la ploaia care bătea nemilos în geam. Fulgerele amenințau să lovească pământul când se auzi tunetul bubuind.

În ultimele două săptămâni, se obișnuise să înoate după-amiaza, și chiar aștepta cu nerăbdare să petreacă timp alături de Jessye. Prin ochii ei experimentase momente în care nu se mai simțea ca un olog și ajunsese să creadă că va merge din nou.

Se foi în scaunul de catifea moale. Tipic pentru femei să împodobească o cameră cu mobilă drăguță, dar deloc confortabilă!

Auzi ciocănitul, se gândi să nu răspundă, dar știa că tăcerea lui nu ar fi ținut-o afară.

– Intră.

Ușa se deschise și Jessye intră. Privirea ei se mișcă de la pat la fereastră și ochii i se măriră.

– Ai mers.

El își îndreptă din nou atenția spre furtuna puternică.

– M-am târât.

– Cum te-ai așezat pe scaun?

– La fel de dizgrațios ca o vită care se ridică de jos.

Ciuli urechile la pașii ei sfioși, care erau precauți de parcă i-ar fi simțit starea proastă care ținea isonul cu vremea.

– Ai putea lua în considerare să ieși din cameră. Să te duci în saloon, să joci niște poker...

– Nu doresc să fiu văzut așa.

– Ești enervant de încăpățânat.

Frustrarea din vocea ei aproape că-l făcu să zâmbească.

– Asta am învățat-o de la tine.

– Eu n-am fost *niciodată* așa de încăpățânată.

– Ai primit vreo veste de la Kit? întrebă el, dorind, având nevoie să îndepărteze subiectul de la el însuși.

– Nu.

– N-ar fi trebuit să ajungă deja la Chicago?

Ea se așeză pe marginea pervazului lat și privi furtuna de afară.

– A luat-o pe un drum pe care nimeni n-a mai mânat vite înainte. Nu știm cât îi va lua sau peste ce ar putea să dea.

– Voi găsi o cale să primești înapoi cel puțin banii pe care i-ai investit.

Buzele ei se curbară în sus când îi întâlni privirea.

– Cunoșteam riscurile. Dacă avem succes, voi deveni independentă. Nu-mi ești dator, dacă se întâmplă altfel.

Cu toate astea, lui nu-i plăcea ideea că ea ar putea ieși în pierdere. Avusese destul de pierdut în viața ei. Astăzi, starea ei reflecta ploaia: melancolică, tristă. Doamne, îi lipsea focul care emanase cândva din ea. Ultima întâlnire cu Gerald Milton lui îi rupsese oasele, dar ei se temea că îi înfrânsese spiritul.

– Ce vezi dincolo de ploaie? întrebă el liniștit.

Ea clătină din cap și își privi mâinile.

– Ceva ce te deranjează.

Ridică din umăr până când acesta îi atinse bărbia.

– Ieri am fost la magazin. Am văzut o păpușă de porțelan. Avea părul roșu. Se uită la el. Nu am văzut niciodată o păpușă cu părul roșu. Aproape c-aș fi cumpărat-o.

– De ce nu ai cumpărat-o? Cu siguranță saloonul face oarece profit.

Ea își relaxă umărul, își puse degetul pe geam și urmări un strop singuratic de ploaie care călătorea precum o lacrimă în căutarea camarazilor săi.

– Avem ceva bani puși deoparte și tata nu s-ar fi supărat dacă aș fi folosit din ei și pentru mine. Doar că nu știu ce aș fi făcut cu o păpușă.

– Ai fi putut să i-o trimiți lui Mary Ellen.

Își prinse între dinți buza de jos.

– M-am gândit la asta... Clătină din cap. Este mai bine dacă nu mă mai gândesc la asta.

– Dar o faci. Mi-ai spus că te trezești în fiecare dimineață gândindu-te la ea...

– Acum este mai rău. Se întoarse un pic, prinse lănțișorul de la gât între degete și scoase la vedere un medalion din spatele gulerului. Madeline mi l-a dat. Deschise medalionul. Acum, în fiecare dimineață mă uit la copilul meu și mă întreb... Văzu lacrimile din ochii ei înainte ca ea să-și îndrepte atenția spre vremea de afară. Doamne, îmi

doresc ca ploaia să se oprească. Mă cuprinde tristețea când am prea mult timp să mă gândesc.

Femeia se pricepea de minune să schimbe subiectul când nu mai dorea să discute despre ceva. El își frecă coapsele. Simțea în picioare un sentiment ciudat, de nerăbdare, de parcă acestea știau că le va fi refuzat drumul spre râu.

– Cât crezi că va dura furtuna?

Ea oftă adânc.

– Prea mult ca să mai înotăm. Și apoi, septembrie a sosit deja și vremea se va răci în curând. Va trebui să găsim altceva de făcut.

Închise medalionul și-l ascunse la loc. Se lăsă pe podea, își strânse picioarele sub ea și îi puse piciorul în poala ei.

– Ce faci? întrebă el.

Ea își apăsă palmele pe talpa piciorului lui.

– Cred că este important ca picioarele tale să aibă parte de ceva mișcare în fiecare zi. Împinge în mâinile mele.

El întinse piciorul, sprijinindu-l în palmele ei, care ofereau suport și puțină rezistență. Când ajunse la limită, ea îi mișcă piciorul până când genunchiul i se îndoi.

– Din nou, ordonă ea, cu privirea concentrată asupra piciorului lui, în timp ce el și-o fixa pe chipul ei.

Ce îl făcuse oare să creadă – chiar și pentru cel mai scurt moment – că trăsăturile ei nu erau spectaculoase? Timpul petrecut la soare îi adăugase pistrui pe nas și pe obraji. Dar bărbia ei sfidătoare refuzase să se lase cucerită. Știa de la sesiunile lor de înot că până și umerii ei atrăseseră pistrui, și era chiar recunoscător că ea nu-și scosese cămășuța niciodată, pentru că, pe sub material, pielea ei era perfectă și cunoștea doar atingerea sărutărilor lui, nu și pe ale soarelui.

Ea îi mișcă piciorul înainte și înapoi, înainte și înapoi, iar el își imagină limba lui imitând aceleași mișcări în gura ei, făcând cercuri, rotindu-se, gustând, înaintând... corpul lui în al ei...

Își puse piciorul pe podea, încercând să-și controleze respirația. Gândurile lui puteau hoinări, în vreme ce corpul lui nu. De ce ar vrea o femeie să se lege la cap cu un bărbat care nu era întreg? Deseori regreta că nu insistase mai mult pe drum, că nu făcuse dragoste cu ea decât o dată, când era întreg, când avea... totul.

Studie furtuna de afară și simți cum crește furtuna în el. Pe nici una nu putea să le controleze.

– Dă-mi voie să-ți masez și celălalt picior, zise ea.

– Chiar nu cred că exercițiul ăsta va ajuta.

– Nu poate face rău.

– Am nevoie să fiu singur.

– Vrei să îți aduc...

– Nu am nevoie de nimic, decât de singurătate.

Vinovăția îl rodea când ea se ridică grațios în picioare. Nu merita să fie martoră la norii negri de deasupra lui.

– O să-l trimit mai încolo pe Coțofană să te ajute să urci înapoi în pat...

– Pot să mă bag singur în pat, mulțumesc.

– Ai mai făcut asta? întrebă ea cu uimire în glas.

– Deseori, de când am început înotul. Îndrăzni să privească spre ea și zâmbi autocritic. De obicei noaptea târziu, când nu pot dormi. Acum e prima dată când am fost prins. Voi evita excursiile de după-amiază, pe viitor.

– Eu mereu bat la ușă înainte să intru.

Simți durerea din vocea ei și se blestemă pentru duritatea lui, dar, la naiba, nu dorea deloc ca ea să-i vadă lenta și ciudata călătorie de la pat la scaun.

– Lucru pentru care-ți sunt etern recunoscător.

Ea se întoarse lent ca să plece.

– Jessye?

Se întoarse spre el, cu tristețea încă în ochi.

– Cumpără păpușa și trimite-i-o lui Mary Ellen, ca de la prietenă la prietenă.

– Nu știu dacă am puterea să-i fiu prietenă, când eu vreau să-i fiu mamă.

– N-ai încetat niciodată să-i fi mamă.

– De asta este așa de greu. Nu vreau să o rănesc și îmi este teamă că o voi face.

Ieși din cameră, în urma ei auzindu-se distinct sunetul ușii închizându-se.

– La naiba!

Se ridică din scaun cu mișcări scurte și spasmodice. Își lipi piciorul de perete, dorindu-și să aibă forța de a da un șut ca să facă o gaură în nenorocitul ăla de perete, dorindu-și ca picioarele lui să aibă forță să-l ducă la Jessye, ca să pună capăt acestei dorințe neîncetate, care se temea că va rămâne pentru totdeauna neîmplinită.

Își îndoi și își îndreptă picioarele, o dată, și încă o dată, și încă o dată. Exercițiul nu era nici pe departe la fel de plăcut ca atunci când

piciorul lui era în poala ei, dar nici nu invoca imagini carnale de care se temea că aveau să-l înnebunească, la fel ca pe mama lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? întrebă Harrison, așezându-se pe marginea patului.

Îi era din ce în ce mai ușor să se așeze atâta timp cât își aducea aminte să se rostogolească pe partea stângă întâi, și nu pe dreapta, ca durerea din șold să fie mai mică.

– Îți fac un punct de sprijin, îi zise Grayson în timp ce bătea în cuie un par scurt.

– Jessye o să-ți smulgă părul ăla auriu din cap...

– A fost ideea ei. I-a venit acum vreo două nopți, când s-a ținut cu mâinile de balustradă ca să se târască pe scări în sus, după o seara obositoare de muncă în saloon. S-a gândit că dacă ai ceva asemănător pe care să-ți sprijini greutatea, te vei putea deplasa mai ușor de la pat la scaunul de lângă fereastră.

– Este prea optimistă. Eu nici nu pot să stau în picioare.

Grayson ridică din umeri în vreme ce se întindea după încă un par.

– De-aia și fac asta. N-ai nimic la brațe. Poți folosi balustrada asta improvizată ca să-ți preia o parte din greutate. Se opri din ciocănit și privi spre Harrison. Va dura ceva. Nu va fi ușor. Nu mi-aș fi luat din timpul pentru recoltare dacă nu credeam că ideea este bună.

Cu un junghi în piept, Harrison se uită la lemnul deschis la culoare și lustruit, un adevărat semn al prieteniei – atât de greu de acceptat.

– Deci eu ar trebui să am încredere că balustrada asta, cum îi zici tu, îmi va susține greutatea? Când ai devenit tâmplar?

Grayson afișă un zâmbet.

– Când am devenit și fermier. Ai rămâne surprins de toate lucrurile pe care am învățat să le fac.

– Și îți place.

– Mă bucur să pot avea grijă de familia mea, Harry.

– Copiii Westland par să te fi acceptat destul de ușor.

Grayson reveni la ciocănit.

– Războiul l-a luat pe tatăl lor de lângă ei când încă erau bebeluși. Abia îl cunoșteau.

– Dar când s-a întors...

– Pământul a fost mereu pe primul loc pentru el. Aici suntem diferiți. Grayson îi întâlni privirea și i-o susținu. Abbie și copiii sunt pe primul loc pentru mine. Nimic nu va schimba asta.

– Doamne, Dumnezeule, cine ar fi crezut că vei renunța la viața de nebunii și vei deveni așa un om de familie hotărât?

– Cu siguranță nu eu.

Harrison atinse cu mâna stâlpul cel mai apropiat de el.

– Sunt fericit pentru tine, Gray. Știu că o vreme ai trecut prin iad.

– Abbie zice că cele mai puternice focuri călesc cele mai dure metale. Zâmbi. Crede că am avut nevoie să fiu remodelat.

– Eu credeam că erai bine mersi cum erai.

– Asta pentru că tu ești un ticălos.

Harrison chicoti. Trecuse ceva vreme de când se simțise ca un ticălos. Uneori îi era teribil de dor de el, cel de altădată.

Privi grija cu care Grayson se ocupa de sarcina lui și urî faptul că nu putea face nimic mai mult decât să stea degeaba, în vreme ce proiectul se apropia de final. Mereu se simțise mai apropiat de Kit decât de Grayson. Cu toate astea, Grayson îi era prieten, și încă unul de încredere, care putea deține răspunsurile la toate întrebările de neînțeles.

– Când ai știut că o iubești pe Abbie?

Grayson mângâie cu mâna lemnul fin lustruit al balustradei care se întindea de la fereastră la pat, sprijinită din loc în loc de piloni scurți.

– Când mi-am dat seama că aș merge bucuros în iad doar ca să o văd fericită. Se opri în fața lui Harrison. Și că aș sta acolo o eternitate, dacă ar fi nevoie.

Apucând bine de balustradă, Harrison făcu cu mare atenție câțiva pași. Cu cât muta mai multă greutate de pe brațe pe picioare, cu atât mai greu se mișca.

Când ajunse la fereastră, își plecă ușor capul și oftă profund, cu respirația tremurând. Făcea progrese. Măcar acum putea să stea la fereastră, atâta timp cât se sprijinea de balustradă.

Se întoarse neîndemânatic și parcurse monotonul drum până la pat. Doamne, cât își dorea să fi apreciat kilometrii parcurși pe un cal. Să se fi bucurat de apusul soarelui. Să fi dansat. Avea măcar amintirea unui dans cu Jessye în brațele lui.

Se așeză pe marginea patului și se uită la cârjele sprijinite de saltea. I-ar oferi libertatea să iasă din cameră oricând dorea.

Încă avea nevoie de exercițiu și știa că va mai trece mult timp până când va permite cuiva să-i vadă încercările de a merge, dar nu exista un moment mai bun de a începe decât prezentul. Saloonul era tăcut și, dacă era foarte atent și se mișca foarte încet, putea să-și toarne un pahar de whisky – fără ca nimeni să afle.

Indiferent cum se uita Jessye la registrele contabile, nu putea schimba numerele. Tatăl ei avea prostul obicei să cumpere mai multă marfă decât aveau nevoie, așa că rezerva lor de bani gheață era mereu mică. Nu se simțea în stare să-l certe. El spunea doar:

– O să avem nevoie de toate astea într-o zi, fato.

Poate înainte de război, înainte ca jumătate din bărbații din oraș să fi murit pe nenorocitele de câmpuri de luptă, la kilometri depărtare de casă.

Nu ajuta nici faptul că tatăl ei avea prostul obicei să dea de băut pe credit.

– Nu poți refuza un om care nu are noroc, spunea el. Doar o dușcă, să-l ajute peste noapte.

Dușca de obicei se transforma într-o sticlă sau două.

De-a lungul anilor, se obișnuise cu generozitatea tatălui ei. Îl iubea cu toate defectele lui. Totuși, avea să se simtă ușurată când va primi vești de la Kit. Își dorea cu disperare ca investiția ei să renteze.

Căscând, închise registrul, se lăsă pe spate în scaun și își frecă ceafa. Ora două dimineața era mult prea înaintată ca să se mai culce, dar noaptea nu avea suficiente ore.

Ușa biroului se deschise și ea zâmbi somnoroasă tatălui ei.

– Credeam că te-ai dus la culcare.

– Am fost prins cu gânduri de tot felul. Știi unde sunt hârtiile care dovedesc că sunt proprietarul clădirii?

– Sunt în birou.

– Le pot vedea?

Ea deschise sertarul de sus, răscoli prin el și scoase contractul pentru saloon. El luă documentul, îl studie și încuviință din cap. Îi luă penița și călimara.

– Am nevoie să vii cu mine să fii martoră.

I se ridică părul pe ceafă.

– Să fiu martoră la ce?

El se întoarse pe călcâie și ieși din cameră. Ea sări de pe scaun și veni în grabă după el.

– Tată, ce-ai făcut?

Se grăbi pe hol, trecu de camera lui Harry, abia băgând de seamă că ușa de la camera lui era deschisă. Se opri în pragul ușii ce dădea în saloon. Harry stătea la o masă lângă bar. Nebărbierit, cu hainele șifonate, nu părea fericit să o vadă.

Pe masă erau împrăștiate cărțile de joc și în fața lui erau adunate monede. Nu erau mulți bani, dar suficienți încât să-i facă inima să bată fără milă între coaste.

- Vino aici, fato!

Parcă visând, ea se apropie de masă, temându-se de răspunsul la întrebarea pe care nu îndrăznea să o pună. Cu ochii verzi aprinși, Harry o privea, în timp ce tatăl ei înmuia penița în cerneală și își scria numele în josul paginii. Tatăl ei privi peste umăr.

- Am nevoie să semnezi ca martoră.

- Ce să semnez mai exact? întrebă ea.

- Semnezi că Harry devine proprietarul saloonului. L-a câștigat cinstit. Eu am avut trei ași, dar el a tras o carte la rând chiar din mijloc.

- O carte la rând din mijloc, șopti ea, cu genunchii amenințând să-i cedeze. Cum ai putut să faci asta?

Harry miji ochii, și ea simți cum îi străpungea parcă inima.

- A fost un joc corect.

- Un joc corect... Ce știi tu despre corectitudine, Harry? Tu manipulezi cărțile de joc. Tu manipulezi oamenii. Am făcut tot ce-am putut să te ajut să mergi din nou, și prima dată când îți târăști picioarele aici, îi iei tatălui meu saloonul? Singurul lucru care înseamnă ceva pentru el? Clătinând din cap, făcu un pas în spate. Nu voi semna. Nu voi renunța la saloonul tatălui meu.

- Jessye... începu tatăl ei.

- Nu, tată, nu voi semna. Este un ticălos și un triș...

- Ai grijă ce scoți pe gură, fato! Odată spuse, vorbele nu mai pot fi luate înapoi. Știam ce fac când am pariat pe saloon. Mi-am dat cuvântul, și un adevărat texan nu-și încalcă niciodată cuvântul. Băgă iarăși penița în cerneală. Vino și semnează ca martor.

- Doar proprietarul se schimbă, zise Harry. Tu și tatăl tău puteți continua să munciți și să locuiți aici...

- Vai, ce bărbat bun și generos ești tu! Luă penița din mâna tatălui ei și își scrise numele în partea de jos a contractului, aproape rupând hârtia, de furie. Pentru că nu am de ales, am să lucrez aici până se întoarce Kit cu partea mea de profit. Apoi, eu și tata plecăm cât mai departe de tine.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre scări.

- Jessye!

Se întoarse și se uită urât la Harry. Dacă el i-ar fi zâmbit răutăcios, s-ar fi putut întoarce să-i scoată ochii ăia verzi frumoși. Dar în ei zări în schimb o urmă de regret.

- Să ne întâlnim dimineață la zece să discutăm câteva schimbări pe care aș vrea să le fac.

- Du-te naibii!

În timp ce urca treptele, îi auzi râsul șoptit, dându-și seama prea târziu de absurditatea cuvintelor ei, căci era într-adevăr abusurd să trimiți un bărbat într-un loc în care fără dubii se afla deja.

Era proprietarul saloonului! Folosindu-se de balustradă, Harrison merse lângă fereastră mai mult cu mâinile decât cu picioarele. Folosind o mână pentru sprijin, se sprijini de lemnul lustruit, se întinse repede, trase draperia și își recăpătă echilibrul.

Între momentul când Jonah Kane se dusese să aducă documentele și revenise cu ele boțite în mâinile lui noduroase, Harrison își spusese de o mie de ori că avea să anuleze datoria, că nu va lua în serios partida de poker, tratând-o ca pe o distracție târzie din noapte, și că avea să fie mulțumit.

Dar, în final, speranța fusese mai mare decât decența, pentru că avea în sfârșit un motiv să se târască din pat dimineața. Găsise în sfârșit un motiv să fie din nou întreg, chiar dacă nu avea un *corp* întreg.

Se uita la golul negru presărat cu diamante de lumină și își aduse aminte cu durere în suflet de nopțile de pe drum, de nopțile cu Jessye, când îi gustase buzele, îi atinsese carnea, îi inspirase mirosul. Fusese retrogradată la la statutul de infirmieră, fiind responsabilă cu găsirea de noi metode pentru a-l ajuta să meargă iar. Se uita la el înclinându-și bărbia într-un unghi sfidător, dar cu milă în ochi.

Însă nu și în seara asta. Doamne, nu și în seara asta. Furia fulgerase în ochii ei, furia pasională, și el se bucurase să o vadă. Nu avea să-i mai fie milă de el, chiar dacă prețul pentru asta era ura ei.

Mâinile i se strânseră pe balustradă, oasele pulsându-i în carne. Disprețuia mila. Tatăl lui se uitase la el cu compasiune când îl găsise în temniță. Tatăl lui dorise să remedieze lucrurile. Tot ce dorea Harrison, primea. Testase limitele tatălui său și descoperise că nu exista vreuna.

Se temea că același lucru putea să fie valabil și cu Jessye. Ce avea să oprească mila ei față de el?

Mai bine să aibă parte de ura, de mânia ei – asta putea să înfrunte cu stoicism.

Dar mila avea puterea să-l îngenuncheze.

Avea să facă saloonul să prospere, avea să-l facă așa cum și-l imaginase el, și când Kit urma să revină cu partea ei de profit, avea să i-l vândă – la un preț corect. Un preț suficient de mare ca ea să nu aibă dubii asupra motivelor lui, dar suficient de jos ca să poată trăi în următoarele săptămâni doar cu o vinovăție ușoară.

Trăgându-și fără milă părul spre ceafă, Jessye îl prinse într-un coc strâns. Își dăduse cu apă pe ochi în mare parte a dimineții ca să mai diminueze umflăturile, după ce plânsese mare parte din noapte. Detesta lacrimile, dar de când îl cunoscuse pe Harrison Bainbridge vărsase mai multe decât în toată viața ei.

O trădase, trădase bunătatea ei și a tatălui ei. Ar fi trebuit să urmeze ordinul lui și să plece cu Kit. Nimic pe drum nu ar fi putut să o rănească mai mult decât manevra pe care o făcuse în noaptea trecută: să ia de la tatăl ei singurul lucru care conta cel mai mult pentru el.

Trase de corsetul rochiei, îndreptându-și umerii, și își înclină bărbia, apoi smuci de ușă să o deschidă și ieși pe hol. Doar insistența tăcută a tatălui ei o făcuse să coboare scara și să fie prezentă la întâlnirea stabilită cu Harry.

Dar nu avea să meargă în camera lui. Dacă voia să se întâlnească cu ea, trebuia să vină în saloon. Putea să-și folosească cârjele la care devenise expert, pentru a ajunge acolo.

Păși pe ultima treaptă, puse mâna pe balustradă, se întoarse și înlemni, cu piciorul în aer. Harry stătea la aceeași masă pe care o ocupase în noaptea precedentă. Dar nu era bărbatul care-l păcălise pe tatăl ei. Era bărbatul de care ea se îndrăgostise în Dallas. Barba îi dispăruse, dezvăluindu-i un chip care acum era mai slab decât înainte, dar tot compus din linii puternice și unghiuri ascuțite. Se tunsese și șuvițele negre atingeau gulerul vestei lui negre, în timp ce fix deasupra vestei lui din brocart roșu, în jurul gâtului, își făcuse loc o lavalieră neagră.

De parcă îi simțise dintr-odată privirea, el înălță capul, uitându-se direct la ea cu ochii ăia de smarald care o intrigau mereu. Dispăruseră furia și autocompătimirea care-i umpluseră multe luni. Văzu

în schimb nerăbdare și o neliniște abia reținută. Inima ei tresări și se umplu cu bucurie, de parcă el nu o trădase niciodată.

Harry ridică o mână și își mișcă degetele.

– Haide, Jessye, iubirea mea, avem multe de făcut astăzi.

„Jessye, iubirea mea." Știa că el nu credea în cuvântul „iubire", dar nu-l mai rostise de când zăcuse pe o masă în casa doctorului și făcuse o călătorie în iad. Cuvântul se încolăci în jurul ei precum vița-de-vie. Cu picioarele nesigure ca ale unui mânz nou-născut, veni spre el.

În vreme ce se apropia, ochii lui se întunecară.

– Sunt sigur că mă ierți că nu mă ridic.

Ea încuviință din cap fără să spună ceva, în timp ce se așeza pe un scaun în fața lui. Cârjele și le ținea în spate, aproape ascunse de lățimea umerilor lui. Dintr-odată își dădu seama că, deși nu mai avea greutatea pe care o avusese înainte de Kansas, nu mai era la fel de slab ca atunci când reveniseră în Fortune. Activitatea de întărire a musculaturii picioarelor părea să îi fi dezvoltat și partea superioară a corpului.

– Te-ai aranjat, zise ea hârâind, cu gâtul mai uscat decât praful ridicat de o cireadă de vite.

El ridică o sprânceană în semn de amuzament.

– Coțofană s-a dovedit un valet chiar înzestrat.

– Nu i-ai mai cerut să te aranjeze până acum.

– Am hotărât că a sosit momentul. Și apoi, proprietarul nu poate să arate ca adunat de pe drumuri. I-ar putea face pe domni să se gândească de două ori înainte de a intra să cumpere de băut.

Harrison își dădu seama de cuvintele alese greșit când văzu cum expresia ei se schimbă, de la una de uimire, la amărăciune.

– A, da, proprietarul!

Se lăsă pe spătarul scaunului și își încrucișă brațele sub sâni, uitându-se urât la el, de parcă era una dintre căpușele pe care vitele le aduseseră în Kansas.

Își blestemă limba nesăbuită în timp ce dădea la o parte hârtiile pe care își notase pe timpul nopții, neputând să doarmă din cauza ideilor care i se învârteau în cap. Îl blestemase pe Kit de o mie de ori pentru că nu era aici să-l ajute cu detaliile, dar se gândise la toate și considera că planul lui era unul bun. Rămânea de văzut dacă o va impresiona sau nu pe Jessye – deși, judecând după expresia de pe chipul ei, avea sentimentul că va deveni nici receptivă, nici impresionată. Tuși, gândindu-se că ar fi mai ușor să înfrunte o bandă de *jayhawkeri* decât pe Jessye, când era nervoasă.

– Întâi de toate, trebuie să dăm saloonului un nume, zise el.

– Un nume?! îl îngână ea de parcă el își pierduse mințile.

Ridicând ochii de pe notițe, rezistă impulsului de a se întinde și de a netezi cuta dintre sprâncenele ei delicate.

– Da, orașul ăsta în mod sigur nu are imaginație. Mergi pe stradă și vezi semne pe care scrie doar: Magazin, Grajd, Fierar, Saloon. În Anglia totul are un nume: „La White", „Mistrețul Sălbatic", „Lebăda Neagră". Vezi, sună mult mai atrăgător... dacă-i dai un nume, adică.

– Eu zic să-i spui „La Bainbridge", dacă tot ești proprietarul, remarcă ea caustic.

– Mă gândeam la ceva un pic mai tentant. „Texas Lady", poate...

– Harry, tu știi ce înseamnă locul ăsta pentru tatăl meu? Își împreună mâinile pe masă și se aplecă în față, cu ochii implorându-l să înțeleagă. Atât de mult, că numai autocompătimirea lui era suficientă să-l pună în genunchi. Înseamnă totul pentru el, mai zise ea.

– El m-a invitat să joc poker și nu eu am fost cel care a pariat pe saloon, sublinie el în apărarea lui.

– Chiar dacă să zicem că te cred că nu ai trișat, știi cărțile suficient de bine încât să mă gândesc că aveai habar de mâna ta și știai că îl vei bate. Ai fi putut să te retragi.

– De fapt, nu. A plătit să-mi vadă mâna. Onoarea cerea să ducem jocul până la capăt.

– Voi, englezii, aveți un mod foarte ciudat de a înțelege ce înseamnă onoarea.

– Tu privești jocul de azi-noapte cu mânie.

– Normal că o fac, pentru c-ai trișat.

– N-am trișat...

– Atunci chiar ai al dracului de mult noroc.

Își dădu părul pe spate și se ridică în picioare. Aproape aruncându-se peste masă, o prinse de încheietură.

– N-am terminat.

– Te-am făcut partener cu drepturi depline în afacerea cu vite...

– Din câte îmi aduc aminte, a trebuit să-mi câștig onoarea asta.

Ea își smuci încheietura, eliberându-se din strânsoarea lui și îndepărtându-se puțin. Fierbând din cauza limitărilor lui, se așeză la loc pe scaun, încercând să-și mascheze frustrarea.

– El și-a câștigat onoarea cu ani de muncă grea, izbucni ea.

– Și a renunțat la tot azi-noapte. Refuz să mă simt vinovat pentru că am avut o mână mai valoroasă. Ar fi putut să se retragă.

– Și eu pot să fac la fel.

Înjurând din tot sufletul, o privi cum urcă scările. Cam aici se termina ideea lui că putea deveni un bărbat întreg la spirit, dacă la corp nu se putea. Îl lăsase să se simtă ca ticălosul care fusese cândva, și iritat la culme că *el* nu putea să se ridice de la masă și să plece.

Capitolul 18



Plimbându-se prin camera ei, Jessye încercă să se detașeze de zgomotul metalic al ciocanului lovind cuie, de izbiturile, bubuiturile și înjurăturile care se auzeau până la ea. O măcina curiozitatea.

Bătaia în ușă îi distrase atenția.

– Intră.

Ușa se întredeschise și tatăl ei își vârî capul grizonant înăuntru, cu o expresie de precauție pe chip.

– Nu cobori să ajuți?

– Nu, tată, nu cobor.

– Haide, Jessye, nu poți să stai supărată. A câștigat cinstit.

Ea clătină dezgustată din cap.

– Nu-l cunoști cum îl cunosc eu, tată.

– Îl cunosc mai bine decât crezi tu. Și apoi, eu încă torn băutura și tu o servești. Nu s-a schimbat nimic.

Totul se schimbase. De ce nu vedea asta?

– Hai, fato! Singurul lucru mai rău decât un învingător groaznic este un învins slab.

– Nu sunt un învins slab, îl contrazise, pornind îmbufnată spre ușă.

El îi zâmbi larg, închise ușa în urma ei și o bătu pe umăr.

– Ai să vezi. Totul va fi bine.

Se îndoia serios de asta, dar nu voia să-l rănească mai mult decât era deja rănit și să-l critice aspru că jucase cărți cu Harry, lucru pe care nu mai avea cum să-l îndrepte. Era la jumătatea scărilor când priveliștea din fața ei o făcu să-și piardă echilibrul.

Grayson Rhodes stătea în vârful unei scări agățând candelabrul ei de cristal, o extravaganță pe care ea și-o permisese la scurt timp după război. Respirația i se tăie când el aproape căzu, recăpătându-și apoi echilibrul.

– La naiba, Gray! Ai grijă. Jessye o să-mi taie capul dacă spargi chestia aia, strigă Harry.

– Jessye îți va tăia capul chiar acum, îl informă ea în timp ce cobora în grabă restul treptelor.

Și ar fi făcut-o, dacă el nu l-ar fi ținut în brațe pe Colton, care dormea pe umărul lui. Priveliștea cu Harry ținând un copil îi topi furia. Închise repede ochii și apoi îi deschise pentru a opri lacrimile care ar fi făcut-o de rușine. Își înclină bărbia și își înfipse mâinile în șolduri.

Harry ridică o mână, parcă implorând iertare.

– Este doar o măsură temporară, Jessye, doar până când se întoarce Kit cu banii noștri și putem comanda altul. În momentul ăsta nu avem altceva de oferit decât curățenie la sânge, dar... ne trebuie ceva special în seara asta. Ceva care să lase să se întrevadă măreția pe care mi-o imaginez...

– La naiba! cloncăni o voce pe care o recunoscu ca fiind a celui mai mic dintre băieții lui Abbie.

Jessye se întoarse și îi văzu pe Abbie și pe Micah luptându-se să țină drept un bidon cu var. În mâini aveau pensule și peretele era mânjit cu pete inegale.

Abbie zâmbi cu recunoștință.

– Sunt așa de bucuroasă că ești în sfârșit aici. Ne-ar prinde bine ajutorul tău. Nu știu cum o să văruim toți pereții ăștia până diseară.

Uimită, Jessye nu putea face altceva decât să se holbeze.

– Cum arată, domnule Bainbridge?

Jessye se întoarse și-l văzu pe Johnny ridicând o scândură de lemn lungă. Scrisese cu cărbune „Texas Lady". Desenase pe fiecare parte a cuvintelor câte un crin.

– Arată bine, băiete, dar ai grijă când o pictezi, îl instrui Harry.

Băiatul își scoase micul piept înainte și se uită la Jessye.

– Am acceptat să fac literele pentru că am talent la scris. Așa zice tata.

Ea ridică ochii spre Grayson și-l văzu zâmbind la băiat cu așa de multă dragoste și mândrie în ochi, că îți era greu să-ți amintești că Johnny nu era sânge din sângele lui.

– Haide, fata mea, fă-te utilă, o certă tatăl ei.

El, împreună cu fiica lui Abbie, frecau tejgheaua cu sacâz, făcând-o să strălucească.

– Ne putem vedea fețele, zise Lydia zâmbind către tatăl lui Jessye de parcă acesta făcuse vreun miracol.

Râzând, el răsuci nasul fetei, apoi reveni la treaba lui.

Jessye se îndreptă spre masa unde Harry stătea și supraveghea eforturile tuturor.

– Ce faci? întrebă ea.

– Încerc să măresc profitul. Ridică o sprânceană. Azi-noapte m-am uitat prin registre. Afacerea asta nu este una tocmai prosperă.

– Ne descurcăm.

– Dacă te mulțumeai cu atât, n-ai fi fost niciodată de acord să îți riști economiile în afacerea noastră cu vite.

Colton scoase un mic scâncet și Harry începu să-i frece spatele. Un lucru extrem de iritant, când era făcut de el. Mâna lui aproape acoperea spatele copilului și îi amintea de noaptea când o mângâiase, după ce traversaseră Red River.

– Asta tot nu explică ce faci.

– Locul ăsta te bagă în depresie. Un bărbat intră aici, cere un whisky și trage de băutura aia mare parte din noapte, dorindu-și ca viața lui să fie altfel. Seriozitatea acestui loc nu-i oferă nici un motiv să mai ceară o băutură, așa că aducem localul un pic la viață.

– Cu pereți văruiți în alb, un semn... Se aplecă în față până când aproape că-și atingeau vârful nasului. ... Și candelabrul meu valoros?

– Și faraon.

Ea se retrase fulgerător de repede.

– Faraon?

– Joci?

– Nu, dar cred că am auzit de el.

El zâmbi malițios și inima ei tresări.

– Gray ne va face o masă de faraon, poate două, dacă o să merite efortul. Se fac mai mulți bani din faraon decât din poker. Vom comanda un whisky mai tare decât poșirca asta pe care o are tatăl tău. Ridică o mână. Nu vreau să jignesc, dar știi că am dreptate. Vom oferi oamenilor un pic de cultură și șansa să ne dea banii lor.

Ea oftă.

– Cultură? Harry, bărbații din Fortune sunt fermieri care au nevoie de banii lor pentru a cumpăra semințe și unelte...

– Nu mă refer la bărbații din Fortune. Mă refer la văcari. În ciuda greutăților pe care le-am întâmpinat, eu cred că vitele vor deveni într-o zi o afacere înfloritoare în statul ăsta. Vitele de la sud de noi vor trebui duse spre Nord. Logic ar fi să urmeze cursul râului Brazos din apropiere. Trebuie doar să oferim văcarilor un motiv să își mâne

cirezile prin orașul ăsta. Nu vom face mari profituri tot anul, dar pentru o scurtă perioadă de timp, vom culege răsplata.

– Și cum plănuiești tu să le spui tuturor acestor văcari despre saloonul tău?

– Aș fi crezut că răspunsul este evident. Coțofană. Din auzite. El caută vite, se intersectează cu alții care caută vite. Își flutură mărinimos mâna prin aer. Să le dăm ceva despre care să vorbească. Texas Lady va deveni o legendă înainte să terminăm cu renovatul.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Of, Harry, și eu care credeam că sunt visătoare!

– Ești, iubirea mea. De la cine crezi c-am învățat?

Naiba să-l ia! Îi atingea toate punctele vulnerabile. Cum putea să rămână supărată pe un ticălos care vărsa cuvinte așa de dulci?

– Hei, domnule Bainbridge, am terminat cu semnul, anunță cu mândrie Johnny, făcându-și loc să treacă de Jessye pentru a-i băga în fața lui Harry scândura.

Harry apăsă cu degetul în brațul băiatului și îl îndepărtă cu blândețe.

– Excelent, Johnny. Nici eu nu aș fi făcut o treabă mai bună. Se aplecă pentru a se uita în spatele băiatului. Gray, îi ajuți pe Johnny și pe Jessye să agațe semnul afară, te rog?

– Cu siguranță. Grayson veni spre el și-l luă pe Colton din brațele lui Harry. Cred că întreaga familie ar trebui să vadă cum arată. Ezită. Voiai...

– Nu, nu, murmură Harry. Am prea multe lucruri de pus la punct ca să-mi permit să vin. Nu pot lăsa lucrurile la voia întâmplării.

– Corect, zise Grayson încet, și Jessye văzu simpatia din ochii lui. Ține-o tot așa!

– Întocmai ! Acum du-i pe toți afară, să vadă ! Mi-ar prinde bine câteva momente de liniște, pentru a mă gândi la restul sarcinilor. Jessye, du-te cu el și ai grijă să atârne semnul cum trebuie. N-am încredere în el când mânuiește ciocanul și cuiul.

– Dar ai avut încredere în el cu candelabrul meu, sublinie ea.

El zâmbi.

– Punct ochit, punct lovit! Dar fii drăguță și supraveghează atârnarea semnului. De dragul lui Johnny. Chiar e mândru de ce-a făcut.

Cum putea să refuze să ofere unui copil momentul lui de glorie? Da, domnule, Harrison Bainbridge era un manipulator, un trișor cum nu mai văzuse vreodată.

Când ieși pe platforma de lemn din fața saloonului, cuiele erau deja bătute unde trebuie și Grayson ținea scara nemișcată în timp ce Johnny se întindea să atârne semnul. Ea făcu câțiva pași în spate pentru a aprecia mai bine eforturile băiatului. Privirea îi căzu asupra ferestrei, prin care se uită pentru a-l vedea pe Harry.

Stătea rigid, cu capul plecat, cu o mână strângând masa, în timp ce cu cealaltă își freca șoldul drept și coapsa.

– Îndepărtează-te de fereastră, Jessye, zise Grayson încet.

Ea își îndreptă din nou atenția asupra lui.

– Nu-i priește mila, continuă el cu voce scăzută.

Ea merse pe platforma de lemn, își trecu degetele peste marginile lemnului aspru și se uită țintă la strada prăfuită.

– Nu-mi e milă de el. Doar urăsc să-l văd suferind.

– Face progrese.

Ea ridică privirea spre el.

– Nu l-am văzut mergând cu cârjele acelea...

– Nici nu-mi imaginez că-l vei vedea. Este un tip ingenios și prea mândru.

– Stătea deja la masă când am venit eu de dimineață...

– Și probabil va fi tot acolo când tu vei pleca la culcare în noaptea asta.

– Trebuie să se miște.

– Ce are el nevoie este să simtă că poate controla ceva. Nu mă îndoiesc că ești furioasă pe felul cum a ajuns să fie proprietarul localului, dar, de dragul lui, încearcă să lași mânia la o parte... măcar pentru o vreme.

Să lase mânia la o parte era aproape imposibil în timp ce se uita furioasă la rochia indecentă pe care el cumva o cususe pentru ea. Nu putea să nege că în cele trei săptămâni de când era proprietar al saloonului, afacerea mergea mai bine.

Nu era surprinsă că el plănuia să joace rolul de crupier la masa de faraon imediat ce Grayson avea să o termine. Nu se îndoia că afacerea lui va face destui bani. Păcat că el nu se gândise la asta înainte de a deveni obsedat să mâne vite.

Atinse rochia de parcă era un șarpe. Arăta mai mult ca un corset, cu o fustă ce ar putea să-i zgârie gambele. I se părea că, dacă strănuta, sânii ei, așa mici cum erau, aveau să iasă din chestia aia. Bărbatul era un nebun dacă credea că ea avea să o poarte când servea băuturi.

O smulse de pe pat și coborî treptele. Harry stătea la masa lui, față în față cu un tânăr pe care nu-l mai văzuse până atunci, aplecat ușor spre acesta de parcă voia să-l asculte cu atenție. Părul negru și aspru al bărbatului avea o nevoie disperată de un tuns.

Ea păși spre masă. Privirea enervantă a lui Harry alunecă spre ea, în timp ce tânărul își întoarse capul. Aproape că se împiedică din cauza șocului de a vedea niște ochi de bătrân pe un chip așa de tânăr. Ar fi trebuit să fie obișnuită să vadă privirea aceea obosită în bărbații care fuseseră la război, dar mereu o lua prin surprindere.

Tânărul sări în picioare, dărâmând scaunul. Cu o mână îngropată adânc în buzunarul hainei sale, îndreptă scaunul cu cealaltă înainte de a se uita la ea, de parcă își dorea să fi murit pe vreun câmp de bătălie uitat de Dumnezeu.

– Jessye, el este William Vaughn.

Ea zâmbi călduros, sperând să-l mai destindă.

– Domnule Vaughn.

– B...Billy. Prietenii îmi spun Billy.

– Billy, atunci.

– Va munci pentru noi, făcând curățenie în saloon.

Ea zâmbi cu recunoștință către tânăr.

– Cu siguranță mi-ar prinde bine un ajutor.

– Nu te va ajuta, explică Harry. El va face toată curățenia. Obligațiile tale față de Texas Lady se termină la miezul nopții, când vom da pe ușă afară ultimul bețiv și vom închide în urma lui.

Ea îi aruncă o privire încruntată lui Harry. Toată viața ei, cu excepția perioadei când mânase vitele, frecase, curățase și lustruise saloonul. Îi știa suprafețele la fel de bine cum își cunoștea propria piele.

– Mereu eu am fost cea care a făcut curat în saloon.

– Și ai făcut o treabă remarcabilă, dar are un efect negativ asupra ta, acum că atragem mai mulți clienți. Slăbești și arăți epuizată.

Nu putea să-i spună că arăta obosită pentru că nu dormea bine noaptea. Se sucea și se învârtea gândindu-se la el, urându-l un moment, iubindu-l în următorul. Iubirea față de el atârna greu în mintea ei, pentru că rațiunea îi spunea că ar trebui să-l disprețuiască.

- Apreciez considerația.

- Așa și trebuie, îi zise plin de el, și ea își încleștă degetele pe rochia verde, pentru a nu-l pălmui.

El încuviință din cap spre Billy.

- Vei găsi o cameră liberă în capătul culoarului de la etaj, ultima ușă pe stânga.

- Da, domnule. Apreciez. Nu veți regreta.

Billy se întoarse și dădu să plece.

- William, zise pe un ton serios Harry. Bărbatul privi peste umăr. Prima dată când te găsesc beat va fi ultima noapte când vei lucra pentru mine.

Billy încuviință din cap.

- Da, domnule.

Jessye îl privi cum urcă scările.

- Chiar ne permitem să-l angajăm?

- Îl plătesc doar cu un dolar pe zi, plus camera și masa. Mi-a lăsat impresia că este genul de om care a făcut mai mult decât să stea la umbră.

Ea reveni cu privirea asupra lui Harry.

- Nu m-ai iertat niciodată pentru c-am zis asta despre tine, nu-i așa? Aruncă rochia spre el. Cu chestia asta ai vrut să te răzbuni pe mine?

El aruncă rochiei o privire pasageră de parcă prea puțin conta.

- Rochia va atrage bărbații ca să rămână mai mult, să cumpere mai multă băutură și, cu siguranță, îi va face să-ți dea câteva monede în plus... pe care ești bine-venită să le păstrezi.

Maxilarul ei se încordă până o durură dinții.

- Ești prea generos, Harry. Eu *nu* port rochia asta indecentă.

El își arcui o sprânceană.

- Unii ar spune că erai îmbrăcată indecent când am mers cu vitele.

- Măcar tot ce era important aveam acoperit.

El chicoti.

- Ah, da, și era totul bine acoperit. Tu îți dai seama că știam exact forma rotundă a fundului tău înainte să fi pus mâna pe el?

Dacă gura nu i s-ar fi uscat instantaneu, se gândi că ar fi putut să-l scuipe.

- Și acum vrei să te zgâiești la sânii mei? Ei bine, nu o voi purta.

Se învârti pe călcâie să plece.

- O *vei* purta, zise el atât de calm, că trimise fiori de gheață pe șira spinării ei.

Ea se întoarse.

- O vei purta, repetă el, pentru că eu sunt proprietarul saloonului și muncești pentru mine. Așa că vei face cum zic eu, sau tu și tatăl tău vă treziți în stradă.

Ea apucă rochia, înfigându-și degetele în carne, prin material.

- Mereu am știut că ești un ticălos, dar nu mi-am dat seama niciodată că ești un om așa de meschin și demn de milă.

Capitolul 19



Bărbatul meschin și demn de milă întoarse sticla, își turnă un alt pahar de whisky și își înjură ideile geniale.

Avusese dreptate. În seara aceea, saloonul era plin – bărbații stăteau în picioare, cu spatele lipit de pereți, pentru că fiecare scaun era ocupat. Abia ținând pasul cu cererile clienților, Jessye arăta ca o păpușă de cârpe, gata să cadă lată în orice moment. Trebuia să mai angajeze o fată la servit, poate două.

Bărbații făceau ce nu ar fi făcut niciodată înainte, în timp ce ea le servea băuturile: își plimbau degetele pe brațele ei goale, o plesneau peste fund, se holbau la umflăturile mici ale sânilor ei, scoase la iveală de decolteul adânc al rochiei.

Furia se dezlănțui în el deoarece se simțea vinovat că o pusese în situația aceea penibilă și nu avea cum să o protejeze. Ce naiba fusese în capul lui când comandase nenorocita aia de rochie?

Voia să dețină controlul, să se simtă din nou un bărbat întreg.

Se simțea în schimb ca o cârpă.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o rănească, dar de la întâlnirea cu Milton, își vărsase toate frustrările pe ea... încercase să o forțeze să-l urască deoarece credea că doar atunci va înceta să o mai iubească.

Închise ochii. O, Doamne, o dorea, dar cum se putea aștepta ca ea să-l accepte: un bărbat cu un corp schilodit și, mai mult, cu o inimă schilodită?

Deschizând ochii, apucă sticla și o trânti de perete, vărsând alcoolul și paharul. În saloon se lăsă o tăcere sinistră și toți ochii se îndreptară spre el. Măcar nu se mai holbau la sânii ei.

Ea se încruntă și porni grăbită spre el, moment în care durerea regretului îl înjunghie adânc.

– Harry, ce faci?

Se lăsă pe vine și strânse cioburile împrăștiate pe jos.

– Lasă-l pe Billy să adune! îi porunci el. Adu-mi o altă sticlă de whisky, după care schimbă-te în rochia aia enervant de plictisitoare.

Sfidarea și victoria se citiră imediat în ochii ei în timp ce se ridica lent.

– Credeam că vrei să port rochia asta.

– M-am răzgândit. Ridică o sprânceană. Nu doar femeile se pot răzgândi, să știi.

Își dădu seama de lupta dezlănțuită ce se dădea în ea: să-l sfideze sau să fugă pe scări în sus și să-și dea jos detestata rochie.

– Te rog, zise el cu părere de rău autentică, du-te și schimbă-te în ceva mai potrivit cu... temperamentul tău.

De parcă ar fi înțeles că, poate, câștigase mai mult decât o bătălie, ea încuviință ușor din cap. Se duse la bar, luă o sticlă de whisky și reveni la masa lui, apoi urcă scările cu pas apăsat.

Cu un oftat obosit, Jessye închise ușile saloonului și le încuie. Obiceiul o făcu să bage cheia în buzunarul fustei. Încordându-și degetele în jurul metalului, o scoase, traversă încăperea și o aruncă pe masa la care stătea Harry. Dădu apoi să plece.

– Stai jos! porunci el.

Ea se întoarse spre el.

– Harry, sunt obosită și trebuie să fac curat.

– Bille se va ocupa de curățenie.

De parcă aștepta să fie convocat, tânărul apăru din spate, cu o mână în buzunarul hainei și cu cealaltă cărând o găleată de apă.

– M-am gândit să spăl întâi podeaua și apoi vasele.

– Cum îți este mai ușor, zise Harry. Acum, Jessye, stai jos.

– Nu sunt un câine care să urmeze comenzile...

El oftă exasperat.

– Te rog.

Ea își înclină bărbia.

– Te rog frumos?

Văzu cum maxilarul lui se încordează.

– Te rog frumos, cu zahăr pe deasupra.

Ea trase un scaun și să lăsă să cadă pe el, bucurându-se de mica ei victorie.

Aplecându-se, el îi prinse gamba. Ea se smuci ca să se elibereze, cu suspiciunea la pândă.

– Ce crezi că faci?

– Îți dau jos pantofii și îți masez picioarele. La cât ai alergat în seara asta, cred că te dor.

Omul avea talentul să impresioneze, dar indecența gestului...

Privi peste umăr la Billy, care era în genunchi frecând urmele de tutun scuipat pe podea.

– Este prea ocupat ca să observe, zise Harry încet.

– Ar trebui să-i arăt cum se face. Va sta aici toată noaptea. Trebuie să frece podeaua cu ambele mâini...

– Îmi imaginez că ar face-o dacă ar avea două mâini de folosit.

Ea ridică ochii la el.

– Credeam...

El clătină din cap.

– Preferă să păstreze în secret faptul că nu are o mână și să pară că o ține în buzunar. Adevărul este că i-a rămas pe vreun câmp de luptă. Nenorocitul ăsta de război care a avut loc în țara voastră pare să fi lăsat puțini bărbați întregi.

Prin mintea ei trecu imaginea lui Gerald Milton.

– Nu te gândi la Milton...

– De unde ai știut?

– Tristețea, regretul care ți se citește în privire. Ai cumpărat păpușa?

Ea încuviință din cap.

– N-am avut curaj încă să i-o trimit prin poștă.

– O să ai, cu timpul.

– Problema e că nu știu dacă e bine ce fac. Madeline m-a invitat să-i vizitez oricând, dar i-am spus că nu pot. Mi-a venit să mor când mi-am luat la revedere.

Harry se aplecă în față.

– În ambele cazuri când ți-ai luat la revedere ai crezut că este pentru totdeauna. Ți s-a oferit un cadou, Jessye, iubirea mea. Șansa de a spune „la revedere", știind că va veni o zi în care vei punea spune din nou „bună".

Tentația de a-și vizita fiica nu se compara cu nimic. O dată sau de două ori. Să o vadă cum crește, să o vadă fericită. Harry avea dreptate. I se oferise un dar. Își dăduse fiica unor străini, și doi englezi traversaseră oceanul, astfel încât drumurile lor îi aduseseră trecutul înapoi în prezent. Soarta era o tapiserie complicată pe care mai degrabă ar accepta-o decât să o pună sub semnul întrebării. Încuviință din cap.

– O să trimit păpușa și văd ce se întâmplă.

– Bun. El își lovi ușurel coapsa. Acum, dă-mi piciorul. Tu ai frecat mult mai mult la mine. Dă-mi voie să-ți întorc favorul și să-ți iau durerea.

Căldura îi invadă chipul în timp ce-l studia cu atenție.

– Dă-mi cuvântul că mâinile tale nu vor hoinări mai sus de glezne.

El își puse o mână pe inimă.

– Mă rănești cu neîncrederea ta...

– Cuvântul tău.

El zâmbi ușor.

– Îl ai.

Ridicând piciorul, îl așeză cu grijă în poala lui, recunoscătoare că stătea pe partea lui stângă. Nu știa dacă șoldul drept ar fi putut suporta greutatea. Privi hipnotizată cum degetele lui abile îi desfăcură șireturile de la pantofi și îi dădură jos. Când acele degete îi frământară talpa piciorului, crezu că se va topi într-o baltă de ceară fierbinte și va aluneca pe podea. Închizând ochii, își lăsă capul pe spate.

– Vei avea mult de mers pentru a-mi câștiga iertarea.

– Pentru ce trebuie să mă ierți?

Ea miji ochii la el.

– Că ai furat saloonul și că m-ai făcut să port rochia aia îngrozitoarea.

El se strâmbă.

– Legat de rochie... O să spun ceva ce n-am spus nimănui în toată viața mea.

Ea își înclină bărbia, gânditoare, așteptând. Îl privi cum înghite în sec.

– Îmi cer mii de scuze că m-am purtat urât cu tine.

Cuvintele răgușite răsunară de parcă le scosese cu un clește. Își apăsă degetele pe talpa ei, apoi le relaxă.

– De ce ai făcut-o? întrebă ea.

– Din prostie. Aroganță. Un pariu.

– Pe ce ai pariat?

– Că vei pleca.

– Cu cine ai făcut pariul?

– Cu inima mea.

Lui Jessye i se strânse inima când îl văzu că-și îndepărtează privirea, dar degetele lui nu își încetară deloc mișcările. Ea își imagină cum masajul lui blând urcă pe gamba ei, spre coapsă... nu fusese

o străină față de plăcerile cărnii, dar Harry o învățase lucruri la care nu îndrăznise niciodată să viseze.

Auzi mersul târșâit și încercă să-și tragă piciorul din poala lui Harry. Cu un licăr răutăcios în ochi, el se dovedi a fi mai rapid. Tatăl ei ieși din spate.

– Registrele sunt gata. Am avut o noapte dată naibii.

Harry încuviință din cap.

– Gray ar trebui să termine masa de faraon într-o săptămână sau cam așa. Afacerea sper să se îmbunătățească considerabil după ce-i dăm drumul.

– Păi, mereu am știut că fata mea va ajunge bine, murmură el, bătând-o pe Jessye pe umăr.

Îl privi cum își târșâie picioarele spre scări și le urcă de parcă purta pe umeri povara întregii lumi.

Ea își smuci piciorul din poala lui Harry înainte ca el să-i poată apuca din nou glezna.

– Te iert pentru rochie, dar niciodată că i-ai luat saloonul.

Dădu să se ridice.

– Vrei să-l recâștigi? o întrebă, oferta lui venind ca o atingere seducătoare, pe un ton scăzut.

Ea se prăbuși pe scaun.

– Poftim?

Amestecă pachetul de cărți, cu ochii în ochii ei.

– Un mic joc de noroc și îți ofer oportunitatea de a-l recâștiga.

Inima îi bătu puternic în timp ce-l analiza.

– Pui saloonul la bătaie?

Așeză pachetul pe masă, chiar în centru.

– Da. Tăiem de două ori. Tu prima. Eu al doilea. Cartea mai mare câștigă.

– Deci dacă eu tai o carte mai mare, iau saloonul înapoi?

– Exact.

– Și dacă tai tu cartea mai mare?

– Petreci noaptea în patul meu.

Sângele năvăli în corpul ei, pulsându-i în tâmple. Se înfierbântă pe dinăuntru și deveni rece pe dinafară. Voia cu disperare să-l trimită la naiba, dar amintirile tulburătoare ale anilor în care tatăl ei se luptase să păstreze locul pe linia de plutire, fața lui din noaptea în care semnase hârtiile, regretul din ochii lui în seara asta...

– Vei trișa.

El își suflecă mânecile și ridică mâinile, cu palmele în sus și degetele desfăcute.

– Cum pot trișa când nu țin pachetul? Nici măcar nu trebuie să-mi arăți cartea decât după ce am tăiat și eu.

Gura i se uscă, privirea mișcându-i-se între el și pachetul de cărți. Își pierduse virtutea la vârsta de șaptesprezece ani. Nu valora nimic. Dar corpul ei... I-l dăruise lui Gerald din iubire. Lui Harry, o dată, din sentimente disperate care o derutau chiar și acum.

Faptul că el se gândise la o asemenea propunere o făcea să se simtă dezgustătoare și murdară. Un saloon în schimbul corpului ei. Era mai mult decât i se oferea unei prostituate. Și, până la urmă, ea știa că nu saloonul și-l dorea, ci mândria recâștigată a tatălui ei.

Ridică o parte din pachet, își lipi cărțile de piept și le înclină lent pentru a descoperi cartea de deasupra. Un valet de inimă roșie.

– Să înțeleg că accepți termenii pariului? întrebă Harry.

Ea se uită urât la el.

– Taie o carte.

Cu o mișcare fluidă a încheieturii, el aruncă pe masă cartea de deasupra. O regină.

Inima ei căzu pe podea în timp ce se lupta să respire; puse cărțile ei pe masă, cu fața în sus.

– Îmi dau seama că s-ar putea să ai niște griji legate de reputația ta. Poți să vii în camera mea după ce se retrage Billy.

Ea se ridică, tremurând așa de tare, încât se miră că dinții îi rămâneau în gură.

– Ești tare amabil!

Făcu stânga împrejur.

– Jessye?

Ea privi peste umăr.

– Să porți cea mai fină cămașă de noapte.

Jessye se uita la ușa ce dădea spre camera lui Harry, o cameră ce fusese cândva a ei. Ciudat că acum nu o mai considera așa.

Mândria o forțase să se spele, să-și perie părul frumos și să ia o cămașă de noapte din bumbac. Avea să îndure noaptea, dar fără să simtă nici o plăcere și, la sfârșit, într-o manieră cumva deformată, va putea să pretindă că victoria este a ei.

Se rugase ca lui Billy să îi ia toată noaptea să termine de curățat saloonul, dar îl auzise intrând în camera lui la scurt timp după ce ea intrase în a ei. Știuse instinctiv că Harry îl trimisese la culcare

înainte să-și termine treaba. Probabil că îi găsise scuza să plece mai devreme pentru că era prima lui noapte la muncă.

Avea să fie ultima pentru ea. Mâine va pleca. Kit îi putea trimite banii de pe afacerea cu vitele. Între timp avea să supraviețuiască din economiile derizorii pe care le deținea și avea să o facă bucuroasă.

Respiră adânc și tremurat, urând fiorii care o străbăteau. Bătu ușor la ușă.

Vocea groasă și joasă a lui Harry o invită să intre.

Deschise ușa. Harry stătea pe marginea patului purtând doar pantalonii, desculț, iar pieptul lui dezvelit mărea impresia de intimitate. Degetele ei se înfipseră în podea.

El apucă unul dintre stâlpii patului și se ridică lent și chinuit în picioare. Degetele i se albiră și ea văzu în trăsăturile dure ale feței lui cât îl costa să stea în picioare, rușinea pe care o simțea pentru că nu putea să vină la ea. Trebuia să meargă ea la el.

Inima i se topi.

Închise încet ușa și traversă camera. Îl văzu înghițind în sec. Cu mâna liberă, el îi cuprinse obrazul cu atâta tandrețe, încât lui Jessye îi veni să plângă. Privirea ei îi mângâie fața ca afecțiunea unei iubite.

– Îți aduci aminte cuvintele exacte ale pariului? întrebă el încet.

Ea se încruntă.

– Că trebuie să petrec noaptea în patul tău.

Degetul lui mare îi atinse colțul gurii.

– Ascultă cu atenție cuvintele, Jessye, pentru că ele sunt cheia mântuirii tale. Petrece noaptea în patul meu. Asta este *tot* ce am pariat. Nu mă aștept la mai mult. O privi în ochi. Nimic mai mult.

Ea simți cum i se relaxează stomacul, de parcă tocmai fusese desfăcut un nod.

– Adică vrei doar să dorm în patul tău?

El îi zâmbi malițios.

– Ce *vreau* eu nu face parte din pariu. Nu trebuie să mă atingi. Nu trebuie să mă inviți să te ating. Deși nu mă îndoiesc că voi încerca să te conving că vrei mai mult decât o simplă noapte de stat în patul meu.

Știa că nu-i trebuia mult pentru a se lăsa convinsă.

Scoțând un suspin, el închise ochii și se lăsă pe pat. Ea îngenunche și își puse mâna pe coapsa lui dreaptă.

– Ai dureri. Vrei să iau pomada și s-o aplic...

– Nu, gemu el. Îi cuprinse bărbia între degetul mare și arătător și o făcu să se uite la el. În noaptea asta, nu vreau să mă vezi ca pe un olog.

Inima ei aproape se frânse.

– Harry, nu ești...

El își lipi degetul de buzele ei, făcând-o să tacă.

– Du-te în pat.

Privi dincolo de el, spre tăblia patului, unde dăduse cuverturile la o parte. Se întrebă cât efort depusese pentru a face patul să arate primitor. Ea se ridică, parcurse scurta distanță și se băgă în așternuturi. Se dădu mai într-o parte, pentru a-i face loc să i se alăture.

Ea îi simți tulburarea, precauția, și se întrebă dacă era la fel de agitat din cauza aranjamentului din noaptea asta ca și ea.

– Uitasem ce confortabil este patul meu, zise ea blând, sperând să detensioneze atmosfera.

– N-am vrut niciodată să te dau la o parte din patul tău.

– N-ai făcut-o tu. Eu m-am oferit.

– Mă îndoiesc că urcatul scărilor va mai fi vreodată... punctul meu forte, dar sper ca în curând să pot locui în altă parte.

– Nu mă deranjează că ești aici, atât timp cât nu îmi spargi lucrurile.

– Și inima ta?

Ei i se tăie respirația.

– Poftim?

– Îți faci vreodată griji că îți voi frânge inima?

– Nu, minți ea. Știi că inima mea a fost frântă cu mult timp în urmă. Nu poate fi reparată la fel de ușor ca porțelanul spart.

– Crezi că poate fi reparată?

– Nu știu. N-ar trebui să te urci în pat?

– Stinge lampa, zise el încet, aparent găsind podeaua mai interesantă decât femeia din patul lui.

Nu voia să se gândească la toate femeile cu care avusese relații intime. Prima dată când îl văzuse, trăsăturile lui frumoase aproape o amuțiseră. Chestia ciudată era că, deși acum îl cunoștea mai bine, trăsăturile lui aveau același efect asupra ei.

Ea se rostogoli și micșoră flacăra până când strălucirea ei mută lăsă umbrele să pătrundă în cameră. Harry deveni doar o siluetă care stătea pe marginea patului. Ridică cuvertura și, în întuneric, ea tot simți stinghereala mișcărilor lui în timp ce făcea eforturi să intre sub

cearceaf. Mai rămăsese să-și scoată pantalonii, și ea își închipui cât de dizgrațios putea părea făcând asta.

Dacă ar ști măcar cum să-l convingă că nimic din toate astea nu contau. Dacă doar...

Harrison stătea întins în pat, făcând un efort să o audă respirând și să-i inhaleze mirosul slab de crin. Își lăsase părul desfăcut și îl periase până când ajunsese să strălucească precum o flacără lichidă. Voia cu disperare să-și plimbe degetele prin el. Cu puțin noroc, ea va adormi în scurt timp, și el va avea ocazia să i-l atingă, poate să-l atingă cu gura.

– Harry? șopti ea, de parcă mai era cineva în cameră în afară de ei.

– Hm?

El continua să se holbeze la tavan, temându-se că, dacă se uita la ea, reținerea lui avea să se frângă ca o crenguță fragilă.

– Asta este tot ce vrei, ca eu să *dorm* în patul tău?

– Despre asta a fost pariul.

– Ai riscat să pierzi saloonul doar ca eu să dorm în patul tău?

– De ce ți se pare așa de ciudat?

– Nu știu. Mereu am crezut că bărbații...

– Cu câți bărbați te-ai culcat?

Între ei se lăsă tăcerea, și apoi ea mărturisi:

– Ți-am mai spus. A fost noaptea cu tine. Și desigur, nopțile cu Gerald.

Amândoi îi oferiseră o călătorie prin iad.

– Desigur, cu Gerald n-am dormit, de fapt. Doar ne-am furișat câteva minute...

– Câteva minute?

Își întoarse capul ca să se uite la ea. O greșeală. Deși nu era mai mult decât o umbră, voia să o atingă.

– Eram tineri, pasionali.

El zâmbi când îi ghici indignarea și, dacă nu i-ar fi cerut să stingă lampa, se întrebă dacă ar fi văzut-o roșind și înclinându-și într-o parte bărbia aia drăguță a ei.

– Totuși, câteva momente? Unde vă furișați?

– În podul grajdului sau ieșeam afară, sub stele...

– Pe pământ? Omul era un adevărat romantic.

– N-ai avut niciodată o femeie sub cerul liber?

El se strâmbă la amintirea provocatoare a nopții pe care o avuseseră împreună. Ar fi avut-o oriunde ar fi putut să o aibă.

– Ai dreptate. Meritai mai mult de la mine în noaptea aia.

– Cu câte femei te-ai culcat?

– Nu cu suficiente.

Ea râse, un sunet moale și blând care se rostogoli în el.

– Harry, ticălosule, mă faci să spun totul, și tu nu spui nimic.

El se întoarse pe o parte, tresărind la durerea pe care i-o provocase mișcarea bruscă.

– Ce vrei să știi?

Ea se întoarse, ca să fie cu fața spre el. Cât de ușor ar fi fost doar să întindă...

– De ce te-a trimis tatăl tău aici?

El o luă peste picior.

– Credeam că vom discuta despre amantele mele...

– Adevărul este că m-am gândit c-ai avut prea multe ca să le poți număra.

– Trei, zise el încet. Prima a fost blondă. A doua avea părul de culoarea aripilor unui corb. Și a treia – luă o șuviță cârlionțată din părul ei între degetul mare și arătător și o duse la buze – avea un păr roșu glorios.

Simți satisfacție când auzi cum lui Jessye i se accelerează respirația.

– Vrei să-mi spui că te-ai mai culcat doar cu două femei?

– Să faci curte și să atragi o femeie necesită mai mult efort decât statul la umbră. Eu prefer să-mi consum energiile căutând altceva.

– Jocuri de noroc.

– Este o pasiune, uneori o obsesie. Și când Zeița Fortuna nu-mi zâmbește, este o treabă periculoasă. Datoram unor oameni lipsiți de maniere sume mari de bani. Ca să nu-și descopere cel de-al doilea fiu înecat în Tamisa, tatăl meu s-a oferit să-mi plătească datoriile dacă eram de acord să vin aici.

Ea se ridică într-un cot, stârnind parfumul ei dulce. El inspiră profund, savurându-l.

– Dar trișezi...

– Tu bănuiești că eu trișez. Trebuie să și demonstrezi. Și apoi, un domn își poate cheltui banii în diferite feluri: cai, box...

– Mi-ai lăsat impresia că ești mai deștept de-atât.

– Mai deștept, dar nu neapărat mai înțelept. Am căutat să pătez reputația familiei mele așa cum familia m-a umilit pe mine. Mă așteptam ca tatăl meu să mă dezmoștenească. Privi într-un punct îndepărtat al camerei. În schimb, el a vrut să mă salveze.

Ea îi cuprinse obrazul, și el îi simți pernițele bătătorite ale degetelor și palmei ei.

– Știi care-i problema ta, Harry? Nu înțelegi cât valorezi.

El își ținu respirația în timp ce ea blocă lumina palidă a flăcării mici și pâlpâinde, venind mai aproape, tot mai aproape, până când buzele ei le atinseră pe ale lui la fel de blând ca un fluture ce se lasă pe o petală. O dată. De două ori. Degetele ei apăsară mai tare pe chipul lui în timp ce gura ei se așeza peste a lui.

Gemând profund, el își trecu degetele în părul ei, cuprinzându-i ceafa, în timp ce limba lui o chinui și o provocă până când ea deschise buzele, oferindu-i acces complet la gura ei. Suspină încet și curba sânilor ei se atinse de pieptul lui gol.

El o împinse, înclinându-i capul pentru a îndepărtă umbrele și a descoperi ochii ei de un verde palid.

– Ai grijă, iubirea mea, pentru că voi egala cacealmaua ta.

– Dacă aș juca la cacealma...

Nostalgia din vocea ei era precum cântecul unei sirene, mai puternic decât auzise el vreodată. Gura ei se lipi iar în grabă de gura lui. Limbile lor se uniră, mărind miza. Prețul plătit avea să fie fără dubiu format din regrete, dar el învățase să trăiască cu regretele de mult.

Jessye nu era sigură când își dăduse seama că ea nu voia doar să doarmă în patul lui, dar știa că era o certitudine care o speria. Se îndrepta spre o inimă frântă și chiar când se certa pentru că făcea asta, întâmpina senzația oferită de degetele lui care îi mângâiau gâtul, clavicula, până când ajunseră la primul nasture al cămășii ei de noapte. Se sprijini de el, fiecare nasture cedând ușor în timp ce mâna lui aluneca lent spre talia ei, spre ultimul nasture.

Abia atunci el se desprinse din sărutare, respirând cu dificultate și privind-o insistent. Îi cuprinse chipul și îi mângâie obrazul cu tandrețe.

– Îți mai dau o șansă să te retragi.

Ea își puse mâna direct pe pieptul lui gol, chiar deasupra inimii lui care bătea. Dacă aceasta ar fi fost miza... dorință care nu avea nici o importanță în decizia ei, pentru că îi dăruise inima ei cu mult timp în urmă, într-o noapte cu stele. Îl privi în ochi.

– Nu mă retrag.

– Ridică-te, zise el cu voce răgușită, care părea gâtuită de emoții.

Ea făcu așa cum îi ceru, strângându-și picioarele sub ea, și se uită în ochii lui în timp ce aceștia hoinăreau lent peste trupul ei, încălzind fiecare loc pe care-l atingea. Își ridică mâinile spre partea desfăcută

a cămășii ei de noapte. Mai lent decât credea ea posibil, dădu la o parte materialul de pe umerii ei. Cămașa îi alunecă pe spate și i se adună pe șolduri.

– Doamne, Dumnezeule, dar ești mai încântătoare decât mi-am imaginat, zise el cu o voce joasă, respectuoasă. Înainte, n-am văzut bine.

Își plimbă degetul de-a lungul curbei sânilor ei, făcând-o să simtă cum o trec fiori.

– Fără pistrui, murmură el, ridicându-se într-un cot. Voi fi invidiat de soare.

Îi cuprinse ceafa cu mâna și o aduse mai aproape. Îi sărută buzele, partea sensibilă de sub maxilar, gâtul. Gura lui era caldă și umedă, blândă, dar provocatoare, cerându-i corpului ei să răspundă – de parcă avea de ales.

Mâinile lui coborâră, cuprinzându-i coastele în timp ce gura lui călătorea lent peste umflăturile sânilor ei. O căldură neașteptată o străbătu, topindu-i membrele, oasele, însuși sufletul, până când se simți precum ceara topită a unei lumânări, cedând, pentru ca focul să se domolească.

Trecuse prea mult timp de când se simțise așa... nu, nu, niciodată nu se simțise așa, de parcă fiecare secundă era o eternitate. Limba lui făcea cerculețe în jurul sfârcului ei și ea începu să respire sacadat, în timp ce nevoia și dorința o învăluiau. Degetele lui se înfipseră în carnea ei, iar gura îi prinse sfârcul și i-l supse.

Ea scoase un mic țipăt și își arcui spatele. Își trecu degetele prin părul lui.

– Harry...

El o rostogoli pe spate și îi ridică peste picioare cămașa de noapte, expunându-i corpul privirii lui. Nimic nu o pregătise pentru răbdarea pe care acest bărbat i-o dăruia acum.

Gura lui o captură pe a ei, gustând-o înfometat și devorând-o de parcă răbdarea li se terminase, și în același timp îi mângâia corpul de parcă nu se grăbea deloc, de parcă voia să memoreze prin atingere ceea ce nu putea să vadă bine în lumina slabă de la capătul patului.

Ea își apăsă mâinile pe pieptul lui, simți cum îi tremură mușchii și abia atunci își dădu seama de efortul pe care el încerca să-l ascundă. Se împinse blând în el, ghidându-l cu mâinile.

– Trișezi, Harry, șopti ea aproape de urechea lui, mușcându-l apoi de ea.

- Cum, iubire?
- Mă faci să-mi arăt mâna înainte să o arăți pe a ta.
Dădu cearceaful la o parte. El îl apucă și-l trase înapoi.
- O fac eu, zise el pe o voce reținută.
O duru inima în timp ce-l sărută pe centrul pieptului.
- Asta nu-i amuzant.
Mâna lui îi cuprinse capul.
- Atunci stinge flacăra complet.
Ea își ridică fața spre a lui.
- Nu.

Mâna ei alunecă sub cearceaf și îi desfăcu pantalonii. Îi simți privirea cum o străpunge pe măsură ce îi trăgea pantalonii de pe el, peste șolduri, peste coapse, peste gambe, peste laba piciorului, și îi arunca de pe pat. Se îndepărtă, oferindu-și luxul de a se uita la el cum el se uitase la ea. Mâinile lui erau strânse în pumni pe lângă corp.

- Știu că picioarele mele...
Ea îl privi direct și zâmbi cu căldură.
- Oh, admir mai mult decât picioarele tale. Puse mâna pe abdomenul lui plat. Arăți bine.
- Ești oarbă.

Auzise deseori că iubirea era așa – și acum știa că așa era. Îi sărută șoldul strâmb și călători cu gura pe corpul lui până ajunse la buzele lui.

- Poate.

Simți hârâitul din pieptul lui peste sânii ei când el gemu, trăgând-o mai aproape de parcă era o frânghie de salvare într-o mare agitată. Răbdarea i se terminase, fiind înlocuită de o nevoie aproape disperată de a o poseda. El se mișcă odată cu ea până când o întinse iar pe spate și se cuibări comod între coapsele ei. Gura lui înfometată o poseda pe a ei. Ea își ridică genunchii și el alunecă în ea cu o singură mișcare precisă.

Nimic nu o pregătise pentru acest moment de potrivire. Nu mai conta că inima lui nu era a ei, ca să o vindece, că el reușise cumva să i-o lipească pe a ei la loc.

Se împinse în ea, mărindu-i plăcerea în timp ce ea auzea gemetele lui strangulate.

Se retrase fără avertisment și se dădu jos de pe ea, căutând aer.
- Harry...
- Șșș!
Îi lipi chipul de scobitura umărului lui.

- Ai dureri.
- Putem să facem asta altfel.

O atinse cu degetele între picioare, mângâind-o în timp ce îi căuta gura. Chiar când senzațiile creșteau, ea se retrase, întrerupând sărutul și lipindu-și buzele de gâtul lui umed.

- Nu.
Îl întinse pe spate. Sărutându-l pe obraz, îi șopti:
- Te doresc, Harry.
Încălecă peste șoldurile lui.
- Vreau tot ce îmi poți oferi.
- Îmi doresc din tot sufletul să îți pot oferi mai mult.
- De ce să cer mai mult când sunt mulțumită cu ce am?

Își ridică șoldurile și se lăsă lent în jos, îmbrăcându-l ca o mănușă. Își plimbă mâinile în sus și în jos pe pieptul lui în timp ce se mișca înainte și înapoi.

El scoase un sunet gutural, pierdut în adâncul ochilor ei în timp ce mâinile îi frământau sânii și degetele o tachinau. Senzațiile se răsuceau și se roteau în interiorul ei. Simțea cum corpul îi devine încordat.

Plăcerea creștea în ea, atinse vârful, și o aduse pe marginea ei.

El își răsfiră degetele pe spatele ei, o trase în jos până când curbele ei se lipiră de liniile dure ale corpului lui. O răsuci, și ultimele lui mișcări spasmodice o făcură să plonjeze în gol.

Cu un geamăt aspru, el își arcui spatele și se opri. Brațele îi tremurau când se lăsă în jos. Ea simți șoapta unui sărut pe tâmplă înainte ca el să se rostogolească de pe ea și să o tragă în curba corpului lui acoperit de transpirație.

Rămase acolo letargică, cu o mână curbată pe pieptul lui, prinsă între corpurile lor, în vreme ce cu cealaltă îi masa șoldul.

- E din ce în ce mai bine, odată cu experiența sau vârsta? întrebă ea.
- Îmi imaginez că un pic din amândouă. El îi cuprinse chipul și îl întoarse un pic în sus. A fost mai bine pentru tine?
Ea zâmbi obosită.
- Mult mai bine.
El îi oferi acel zâmbet malițios care îi topea inima așa de ușor.
- Normal, în cazul tău ar putea să fie pur și simplu mai bine pentru că a durat mai mult de câteva momente.
- Dar pentru tine?
Zâmbetul lui dispăru.

- Incredibil, și nu ar fi trebuit să fie.

Degetele ei se contractară pe șoldul lui.

- Pentru că aveai dureri.

- Poate că ar trebui să repetăm experiența asta și să vedem dacă va fi... „mai bună".

Jessye se trezi în lumina cenușie a dimineții ce pătrundea prin draperii. Spatele ei gol era lipit de curba stomacului lui Harry. Repetaseră experiența de câteva ori, testând-o noaptea – și mereu era mai bine.

Acum îi cunoștea corpul aproape la fel de bine cum îl știa pe al ei. Ar fi trebuit să o roadă vinovăția. Dar în ea creștea tristețea. Nu va mai avea niciodată o noapte ca asta, pentru că, deși corpurile lor vorbiseră enorm, nici unul dintre ei nu făcuse cu voce tare vreo declarație de iubire.

Se mișcă spre marginea patului. Strânsoarea lui Harry asupra ei deveni mai puternică.

- Unde te duci? întrebă el leneș.

- Noaptea s-a terminat.

Spre regretul ei profund, el îi dădu drumul.

- Păcat!

Ea închise ochii care amenințau să i se umple de lacrimi. Se îndepărtă de el, își luă cămașa de noapte și o trase peste cap. Temându-se că îi citea gândurile, se ridică și se duse spre ușă, dar simți cum privirea lui îi urmărea mișcările.

- Jessye?

Privi peste umăr. El stătea pe marginea patului, cu cearceaful strâns în jurul taliei, cu părul ridicat pe o parte, cu chipul solemn, făcând-o aproape să zâmbească.

Strânse cearceaful în pumni.

- Ți-am dat cuvântul meu, Dumnezeu mi-e martor, că n-am trișat în noaptea aia când am jucat cu tatăl tău și am câștigat saloonul.

Ea se simți ușurată și din motive pe care nu și le putea explica, dându-i acum crezare mai mult decât o făcuse vreodată. Încuviință scurt din cap, cu lacrimile arzându-i ochii. Puse o mână pe clanță, inspiră adânc și se uită la el.

- Și azi-noapte? Ai trișat când am tăiat cărțile?

Ea văzu lupta care se dădea pe trăsăturile lui înainte ca remușcarea să i se citească în ochi.

- Da.

Își reprimă lacrimile și înghiți, ca să trimită în jos nodul ce i se ridicase în gât. Își înclină bărbia sfidător.

- La naiba, Harry, aș fi flatată dacă n-aș ști că sunt singura femeie la care poți să ajungi.

Cu cât de multă demnitate putu aduna, trase de ușă, ieși și o trânti în urma ei. Îl auzi strigând-o, dar continuă să înainteze pe hol, inima ei frântă înecându-se în ecoul vocii lui.

Capitolul 20



Ar trebui să fie flatată, se gândi Harrison în timp ce ridica o pernă și își pregătea brațul să o arunce spre ușă.

Mirosul ei plutea în jurul lui. Își coborî brațul și își îngropă chipul în pernă, perna pe care ea dormise în timpul nopții. Mirosul ei intra-se în fulgi, în amintirea lui.

Cu amintirile va rămâne probabil pentru tot restul vieții. De o mie de ori în timpul nopții se gândise să-i spună că o iubește, dar cuvintele i se blocaseră în gât.

Ar fi preferat să moară decât să o audă râzând, dacă își deschidea inima în fața ei. Mereu evaluase răsplata riscului, și când se gândea la tot ceea ce ar fi putut câștiga dacă își risca inima...

Dădu perna la o parte și privi cearceafurile mototolite în locul unde stătuse ea întinsă. Noaptea aceea fusese cea mai dulce din viața lui și cea mai pasională. Știuse că așa avea să fie.

Ignorând durerea care îi pulsa în șold, își dădu picioarele peste marginea patului și rămase așezat în fund. Ar fi trebuit să-i spună adevărul, dar în ochii ei se citea speranța că el era un om mai bun decât în realitate.

Încrederea ei în el era o povară pe care nu o putea căra.

Jessye știa că ar fi trebuit să se trântească în pat și să adoarmă profund, dar era neliniștită, se simțea ca un animal prins într-o cușcă, în căutarea unei căi de a trece dincolo de barele de fier. Fusese trează mare parte din noapte, dormind doar frânturi de timp. Urâse momentele când nu reușise să rămână trează. Când Harry nu făcuse dragoste cu ea, îi vorbise cu o voce pătrunzătoare, care îi trezise o pasiune la fel de mare precum gura și mâinile lui.

Era un maestru cu mâinile. Nu era de mirare că reușea să manipuleze cărțile. Cu siguranță manipulase inima ei, corpul ei și sufletul ei.

Oricât de mult voia să-l urască, nu putea. Avea să păstreze amintirea nopții trecute până în ziua în care va muri, știind că ultimele ei gânduri vor fi legate de el.

Gândurile acestea dispărură când intră în bucătărie. Ochii i se îngustară când descoperi mizeria din jur. Harry îl trimisese la Billy la culcare mai devreme – înainte să apuce să curețe ceva. La ce altceva trebuia să se aștepte?

Încălzi apa și începu să spele paharele, recunoscătoare că își abătea atenția de la Harry. Își ținea mâinile ocupate, și la fel și mintea. Zâmbi în sinea ei; parcă erau cuvintele lui Harry.

Auzi pașii târșâiți și privi peste umăr.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă tatăl ei privind cu ochi critic încăperea. Zici că a trecut o tornadă pe aici.

– Cred că Harry l-a lăsat pe Billy să plece mai devreme, fiind prima lui zi de lucru; cam așa ceva.

– Tipic pentru Harry! Dacă nu faci lucrurile la momentul potrivit, ai mai multă bătaie de cap pe urmă. Unii bărbați nu învață niciodată lecția asta.

Privi cum tatăl ei ia șorțul, și-l trece peste cap și îl leagă la spate.

– Tu speli și eu usuc, zise el.

Ea încuviință ușor din cap și îi dădu un pahar. Se uită la mâinile lui bătrâne și noduroase cum șterg eficient paharul, exact cum de atâtea ori îi ștersese suferințele. Simți cum i se adună lacrimile în ochi.

– Te iubesc, tată.

– Și eu te iubesc. Îi atinse obrazul cu degetele lui aspre. Ce se întâmplă, fato?

– Doar aveam nevoie să aud cuvintele astea.

O studie așa cum făcea când ea era un copil care nu îndrăznea să spună că făcuse o prostie.

– Arăți obosită, fato.

– Nu prea am dormit azi-noapte. Eu... eu... Își concentră din nou atenția asupra apei tulburi din chiuvetă. Harry mi-a zis că nu a trișat în noaptea în care a câștigat saloonul.

– Și ai stat trează doar ca să te gândești la asta, simțindu-te vinovată că nu ai avut încredere în el? De ce nu m-ai întrebat? Ți-aș fi putut spune eu că n-a trișat.

Ea îi zâmbi afectuos.

– Tu cum ți-ai da seama dacă trișează sau nu?

– Păi, eu am fost cel care a trișat.

Inima ei tresări violent.
- Poftim?
El zâmbi cu mândrie.
- Da. Când eram tânăr mă pricepeam la asta, dar mama ta m-a pus să-i promit, când m-am însurat cu ea, că voi înceta, și mi-am ținut promisiunea. N-am mai trișat de ani de zile. Am fost recunoscător să văd că n-am uitat cum se întoarce o carte.
Clătinând din cap, ea râse.
- Tată, ar trebui să trișezi când vrei să te asiguri că o să câștigi.
Zâmbetul lui dispăru și în ochi i se citi înțelepciunea.
- Trișezi când merită, ca să câștigi ceva mai bun.
Ea căscă ochii.
- Dar, tată, tu ai pierdut!
- Ce-am pierdut, Jessye? O clădire? Lemn și sticlă. Și ce-am câștigat? Mi-am câștigat fiica înapoi. Te rănea, fato, și tu îi permiteai să o facă. Nu-i spuneai să se ducă naibii, nu până când a devenit proprietarul saloonului. Atunci ai început să-l înfrunți din nou.
- Vrei să spui că ai pierdut afacerea dinadins ca eu să-i spun...
- Ca să nu-l mai vezi ca pe un olog. Ca să nu se mai simtă ca un olog. I-am dat un motiv să se târască jos din pat dimineața. Un bărbat are nevoie de asta. Și uite ce-a făcut din localul ăsta. Câștigăm mai mulți bani acum decât am făcut-o vreodată.
- El are nevoie de saloon, și tu nu?
El îi cuprinse bărbia.
- Te am pe tine, Jessye. Asta-i tot ce-mi trebuie. Probabil și tot ce îi trebuie lui.
Ea se uită fix la el.
- Vrei să spui că ar trebui să-l iubesc?
- Nu-l iubești deja?
Își eliberă bărbia din strânsoarea lui.
- Încerc să nu. Este un ticălos, tată. Nu știe nimic despre iubire. Noaptea trecută el...
Căldura îi inundă fața, mai fierbinte decât apa pe care o folosea să spele paharele. Nu-i putea spune adevărul despre noaptea trecută.
- Ce-a făcut?
- A trișat față de mine.
Tatăl ei miji ochii.
- Trebuie să-mi iau pușca?
- Nu, tată. Știam riscurile când m-am așezat să joc cu el.

El se apropie.
- Te-aș putea învăța ce știu despre trișat...
Ea îi zâmbi drăgăstos.
- Nu, cred că avem destui trișori în saloonul ăsta.

Folosindu-se de cârje pentru susținere și echilibru, mâna lui Harrison alunecă peste masa de faraon.
- Arată bine, Gray.
- Mă gândeam eu că vei fi mulțumit.
- Sunt mai mult decât mulțumit. O parte din profituri va merge la tine.
- Atunci ai face bine să găsești un crupier excepțional.
- Am de gând să fiu chiar eu.
Gray ridică dintr-o sprâncene.
- Chiar așa? Ce știi despre faraon?
De la noaptea pe care Jessye o petrecuse în patul lui, Harrison se luptase să se îndepărteze de umbre. Deși mișcările lui erau încă ciudate și depindea de cârje, știa că picioarele îi deveneau mai puternice. Dar nu și șoldul. Se temea că niciodată nu va mai avea forța să-i suporte toată greutatea.
- Știu regulile și știu că va fi dificil. Am nevoie de o provocare.
Ușa de la intrare se deschise. Jessye intră și se opri în prag, căscând ochii la el. Evitase să-i permită să o lase să-l vadă așa cum era în realitate și căuta să se asigure mereu că se afla la masa lui înainte ca ea să coboare scările și să-și înceapă ziua, părăsind apoi încăperea abia după ce ea se retrăgea la culcare.
Entuziasmul legat de masa de faraon îl făcuse să fie neatent. Își îndreptă ținuta cât putu de mult.
- Credeam că te ocupi de aprovizionare.
Ea tăcu și închise ușa în urma ei.
- M-am ocupat. Întinse un plic. Dar te aștepta asta la poștă.
- Ce este?
- Cred că este de la Kit.
- Păi, atunci adu-o încoace. Hai să vedem.
În ciuda detașării ei, în cele două săptămâni care urmaseră întâlnirii lor clandestine el nu se putu abține să nu o mângâie din priviri în timp ce ea traversa încăperea. Era incredibil de minunată. Luă plicul de la ea, îl desfăcu și deschise scrisoarea.
- Ce spune? întrebă Gray.

Se încruntă la prietenul lui.
– Dă-mi un moment să o citesc.
Nu știa ce chestii personale putea să fi inclus Kit.

Dragă Harry,

În sfârșit am ajuns la Chicago. Spune-i lui Jessye că investiția ei se va întoarce înzecit.

Am de gând să vin înapoi spre Fortune fără grabă, căutând alte oportunități de avere. Îți sugerez să fii ochi și urechi. Mânatul vitelor este un lucru pentru cei singuratici și e prea obositor. Voi lăsa activitatea asta pe seama bărbaților care găsesc o satisfacție în a îndura suferințe și greutăți. Par să fie din abundență astfel de oameni.

Voi ajunge înainte de Crăciun.

Harry ridică ochii de pe scrisoare și întâlni privirea lui Jessye.
– Zice că investiția ta se va întoarce înzecit.
Ea se aplecă, cu ochii mari, plini de neîncredere.
– Înzecit? Adică de zece ori?
– Așa zice, și Kit nu e genul care să mintă.
Ea se sprijini de perete, copleșită de veste.
– Înzecit. Dumnezeule! Pot să plec oriunde, să fac orice. Independentă. Voi fi complet independentă.

Harrison se simți ca și când cineva tocmai l-ar fi ciomăgit. Când Kit avea să se întoarcă, ea își va îndeplini promisiunea. Va pleca. Se uită la Gray.
– Ne scuzi un moment?
– Trebuie oricum să plec acasă, dar încă un lucru înainte de asta. Duse mâna la spate, luă un baston cu un mâner încovoiat și i-l dădu lui Harrison. L-am făcut pentru tine.

Harrison își dorea ca Grayson să i-l fi dat fără ca Jessye să fie de față. Era suficient de rău că-l văzuse folosind cârjele. Nu voia ca ea să creadă că el nu va merge niciodată fără baston. Dar calitatea cadoului făcut de Gray era remarcabilă.
– Are o lucrătură foarte... frumoasă. Mulțumesc.
– Voiam doar să-l ai când vei fi pregătit pentru el.
– Apreciez.
Gray încuviință din cap.
– Să-mi dai de veste dacă masa va avea succes.

– Așa voi face.
Îl privi pe Gray cum iese pe ușă, apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui Jessye.

Ea veni lângă masă și se sprijini cu mâinile de ea, în ochii ei reflectându-i-se clar îngrijorarea.
– Kit a zis mai mult de atât. Are vești proaste.
– Nu, nu sunt vești proaste. Doar că nu intenționează să se grăbească.

Ea zâmbi fericită, strângându-și pumnii la piept de parcă avea nevoie să țină aproape de ea toate veștile bune.
– Nu contează. Doar faptul că știu că vine înapoi...
– Jessye...
Zâmbetul ei dispăru.
– Ce s-a întâmplat?
El tuși.
– În noaptea în care ai venit în camera mea... n-am luat măsuri să mă asigur că nu rămâi gravidă. Îmi dau seama că au trecut un pic peste două săptămâni, probabil este prea devreme să știi sigur...
Ea flutură din mână.
– Am luat eu măsuri.
Fu luat prin surprindere nu doar de cuvintele ei, ci și de dezamăgirea pe care o simțea.
– Poftim?
– După ce m-ai sărutat în Dallas, m-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, voi ceda. După ce l-ai dus pe Kit la plimbare, am ieșit și am vorbit cu niște prostituate...
– Ai ieșit singură noaptea!
– Vrei să te calmezi? Am supraviețuit.
– Doar prin grația lui Dumnezeu. Ai idee ce ți s-ar fi putut întâmpla?
– Da. Aș fi putut să trec din nou prin iadul de a renunța la un copil. Așa că le-am cerut *acelor* femei să-mi spună câteva lucruri pe care le puteam face ca să mă asigur că nu rămân gravidă. Ridică din umeri. În seara aia, pe drum, când aproape te-ai înecat, am fost luată prin surprindere, dar în noaptea în care am venit în camera ta, am venit pregătită. Nu mai trec niciodată prin iadul de a renunța la copilul meu.
– M-aș fi căsătorit cu tine.
Un colț al gurii ei se ridică într-un zâmbet neîncrezător.

-Apreciez sentimentul, Harry, dar tu nu ai putea rămâne fidel cărții de deasupra dacă crezi că cea de la fund arată mai bine.

O privi cum pleacă, durerea din șoldul lui fiind nesemnificativă în comparație cu suferința din inima lui.

Harrison își studie reflexia în oglindă. Credea că arăta destul de spilcuit. Când nu stătea la masa de faraon, exersa mersul prin cameră, cu bastonul pe care-l făcuse Gray pentru el. Căzuse de mai multe ori, învinețindu-și mai mult mândria decât corpul.

Dar în seara aceea se spălase, se bărbierise, se tunsese și-și pusese cămașa lui albă apretată, vesta de brocart roșie, haina neagră și pantalonii.

Păcat că nu-l vedea nimeni.

Voia însă ca prima lui excursie în saloon să fie noaptea târziu, după ce toată lumea se va fi dus la culcare. Încă nu era mulțumit de viteza mersului său, dar devenise plictisitor să se plimbe prin micul lui dormitor. Avea nevoie să facă ceva mai mult efort, pe o distanță mai mare.

Auzi cum zăngănitul vaselor, oalelor și tigăilor încetează. Își ținu respirația, ascultând cum răsună pe hol pașii lui Billy. Jessye se retrăsese deja. Tatăl ei la fel. Noaptea, Billy rămânea ultimul.

Se privi în oglindă.

-Să vedem cum te descurci, bătrâne.

Îndreptându-și umerii, se sprijini mult pe baston și, cu pași mici, merse până la ușă. O deschise în tăcere și se uită pe hol. Nu era nimeni.

Ieși pe hol, încercă să ignore oribilul sunet al picioarelor târâte unul după celălalt. Cu toate astea, nu mai auzea troncănitul cârjelor lovind podeaua. Bastonul era mai silențios, dar nu-i oferea sprijinul cu care se obișnuise. Transpirația îi apăru pe frunte și respira cu dificultate, de parcă alerga, în loc să se miște în ritmul unui melc. În seara aceea nu avea să ajungă la masa de faraon din cealaltă parte a saloonului, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nici nu voia să se oprească până ce nu ajungea la masa lui din spatele saloonului.

Dădu colțul. Văzu masa.

-Harry!

El își întoarse capul și înlemni. Jessye stătea la bar, cu gura căscată.

-Harry, mergi!

-N-aș zice chiar așa.

Ea zâmbi, încântată.

-Eu da. Stai jos. Hai să sărbătorim.

Se aplecă peste bar și luă o sticlă de whisky și două pahare.

Mândria îl îmboldi să facă pași mai mari decât era înțelept. În apropiere de masă, se clătină, se prinse de scaun pentru a se sprijini și se rostogoli practic peste scaun, smucitura provocându-i durere în șold.

-Intenționam ca exercițiul ăsta să fie făcut în privat, nu cu audiență, mormăi el în timp ce se repunea pe picioare.

-Of, Harry, când îți vei da seama că nu-mi pasă dacă nu mai ești la fel de grațios ca înainte.

Se așeză și turnă whisky în pahare. El miji ochii.

-Tu ai băut deja.

-Unul. Poate două. Bine. Trei. Nu puteam să dorm. Credeam că asta mă ajută. Zâmbi larg. Când crezi că va ajunge Kit aici?

-Habar n-am. A zis că încearcă să ajungă înainte de Crăciun, murmură el, ducând paharul la buze.

Oricând s-ar fi întors, pentru el avea să fie prea devreme. Se uită la delicatețea gâtului ei când ea își dădu capul pe spate și sorbi din băutura de culoarea chihlimbarului. Cât de mult tânjea să atingă cu buzele pulsul care-i bătea acolo.

Ea puse paharul jos. El se întinse, luă sticla și i-l umplu.

-Probabil că nu ai putut să dormi pentru că ai părul adunat în coada aia strânsă. De ce nu-l desfaci?

Ea îi zâmbi cu un aer de superioritate.

-Următorul lucru pe care o să mi-l spui este că am cămașa de noapte prea strâmtă.

-Asta probabil așa este. Pari să dormi destul de bine când nu o porți.

Roșeața îi coloră chipul precum soarele ce apare la orizont.

-Nu te comporți deloc ca un gentleman.

-Nici n-am pretins că sunt.

-Nici eu nu mă consider vreo *lady*.

-Din contră. El o prinse de coadă și i-o desfăcu. Ești cea mai elegantă femeie pe care am avut plăcerea să o cunosc.

-Nu mă provoca.

-Nu te provoc. Nu zic altceva decât adevărul. Ești curajoasă, Jessye. Nu cunosc nici o altă femeie care ar fi putut să reziste la încercările din anul care a trecut așa cum ai reușit tu. Ai avut de suportat chiar și stările mele groaznice.

– Și acum mergi. Dădu pe gât băutura și ochii i se măriră. O, arde, nu glumă!

El luă o gură din paharul lui, apoi i-l reumplu pe al ei.

– Ce vei face cu partea ta de bani? întrebă ea.

– Probabil voi mai comanda o masă de faraon. Tu?

Ea oftă, visătoare.

– Nu știu. Am să plec undeva și am s-o iau de la capăt, cred.

Stomacul lui se strânse.

– Unde crezi că ai putea să te duci?

– Habar n-am. Undeva unde pot visa la lucruri mărețe. Își mută privirea la el. Tu ce fel de visuri ai?

– Visurile mele în general se învârt în jurul unei femei care poartă foarte puține haine.

Râzând, ea mai luă o înghițitură de whisky și el își dădu seama că era aproape beată. Altfel l-ar fi certat zdravăn.

– Trebuie să tinzi spre mai mult, Harry. Dacă ai putea face orice, ai putea fi orice ți-ai dori să fii... orice... atunci ce-ai face?

– Te-aș face pe tine fericită.

Ea zâmbi strâmb și ridică paharul.

– Sunt fericită.

Dădu pe gât restul de whisky.

– Nu cu adevărat.

– Ba sunt.

– Nu, te prefaci... mult mai bine decât o fac eu. Se aplecă în față. Ce dorește inima ta?

– Să plec de aici și să-i cumpăr tatei un saloon.

El îi cuprinse obrazul și îi susținu privirea.

– Ce dorește *inima* ta, Jessye.

Din ochi îi țâșniră lacrimi și clătină din cap.

– O fiică, poate, răspunse el în locul ei. Și un bărbat care să fie lângă tine.

– Nu-mi face asta, Harry.

– Asta dorește inima ta? insistă el.

– Da! Se smuci de lângă el, își turnă whisky în pahar și-l dădu pe gât dintr-o înghițitură. Dar nu am parte de așa ceva. Nu voi putea să am niciodată. Bărbații vor ca femeile lor să fie pure și docile. Eu nu sunt nimic din toate astea.

– Atunci nu-i spune unui bărbat despre păcatul din trecut.

Ea se încruntă, privindu-l cu speranță.

– Nu și-ar da seama în noaptea nunții?

El învârti gânditor lichidul în pahar.

– Nu știu. Eu nu m-am culcat niciodată cu o femeie fără experiență.

Ea se lăsă pe spate în scaun, disperarea înlocuind speranța.

– Chiar dacă nu și-ar da seama, m-ar frământa gândul să existe așa o minciună între noi. Nu poți construi o căsătorie pe o fundație care nu este suficient de puternică încât să susțină adevărul.

El zâmbi.

– Devii filosofică când te îmbeți.

Ea zâmbi strâmb și ochii îi sclipiră amuzați.

– Da. Puse coatele pe masă și se aplecă spre el. Inima ta ce dorește?

– Ai să fii dezamăgită dacă îți spun.

– Nu, nu voi fi.

Desenă un X pe pieptul ei, cu degetul.

– Inima mea dorește să mai petreacă o noapte cu tine în patul meu.

Își țuguie buzele voluptuoase.

– Ce puțin îți dorești!

– Nu și dacă trăiești momentul cum o fac eu. Scoase un pachet de cărți din buzunar și îl puse pe masă. Vrei să facem un pariu pe dorințele inimii?

Jessye râse. Al naibii ticălos! Planul lui de la bun început fusese să o ademenească înapoi în patul lui, dar era suficient de beată încât să nu-i pese. Și apoi, amintirile acelei nopți meritau retrăite. De ce să nu mai aibă parte de încă o noapte de amintiri, înainte de a pleca?

– Sigur, Harry. Dar amestecă întâi cărțile.

– Bineînțeles.

Privi cum degetele lui abile taie și amestecă din nou și din nou. Își dori să-și dea seama cum trișa. El puse cărțile jos.

– Taie.

Ea întinse mâna spre cărți, apoi o retrase. Gândurile începeau să i se amestece. Prea mult whisky.

– Pe ce anume pariem?

– Pe dorințele inimilor.

– Corect. Arătă cu degetul spre el. Dacă tragi cartea mai mare, petrec noaptea în patul tău... și dacă trag eu cartea mai mare... Se încruntă. Nu petrec noaptea în patul tău?

– Dacă tu tragi cartea mai mare, mă voi căsători cu tine și-ți voi da fiica pe care o vrei.

Speranța din ea se stinse. Chicoti.

– Harry, acum știu sigur că trișezi. Nu ai paria niciodată pe așa ceva.

Doamne, era un păcat din partea lui să stea acolo și să arate atât de bine. Încă o noapte în brațele lui nu avea să fie de nesuportat.

– La naiba! bolborosi ea, întinzând mâna și tăind pachetul de cărți.

Întoarse ultima carte de jos. Un patru. Îi zâmbi.

– Nici măcar nu are sens să mai întorci o carte.

– Hai, Jessye, nu vreau mai târziu să mă acuzi că am tras foloase necuvenite. Trebuie să ducem pariul la bun sfârșit.

Privi cum el își mișcă degetele deasupra restului cărților. Ridică jumătate din pachet și întoarse, dezvăluind un doi.

– Fir-ar să fie! bombăni el.

Ea se uită fix la el și clipi, cu mintea amețită.

– Cred că n-am înțeles eu bine...

– Nu, iubirea mea, ai câștigat.

– Am câștigat. Tu și cu mine ne luăm?

– Așa se pare, deși aș prefera să se întoarcă Kit, ca să-mi fie cavaler de onoare.

Ea încuviință mută din cap, întrebându-se unde îi dispăruse răsuflarea. Își simțea corpul precum melasa. Chiar n-ar trebui să bea. Îi era imposibil să gândească corect.

– Eu... eu urma să mă mut...

– Deci acum poți rămâne.

– Ce... ce-am să fac cu toți banii pe care mi-i aduce Kit?

– Decorezi camera copilului?

Ea închise ochii.

– Mă ia cu amețeală.

Îi simți mâna cuprinzându-i umărul.

– Ar trebui să te duci la culcare.

Se uită la el.

– Da, da, ar trebui. Dar cu siguranță nu avea să doarmă acum. Harr...

El puse un deget pe buzele ei.

– Urăsc să te întreb, dar se pare că am băut mai mult decât ar fi trebuit și sunt un pic amețită. Mă poți ajuta să ajung în camera mea?

– Desigur.

Ea împinse scaunul înapoi și veni pe partea lui. Avea nevoie de timp să se gândească, să înțeleagă ce se întâmplase.

El se chinui să se ridice în picioare, folosind masa ca punct de sprijin. Apoi își petrecu o mână după umerii ei.

– Pași mici, ordonă el.

Ea se concentră pe pașii mici, un picior în fața celuilalt, pentru că mintea ei pur și simplu nu putea accepta proporțiile a ceea ce tocmai făcuse. Niciodată într-un milion de ani nu s-ar fi așteptat să câștige.

Și de ce se simțea ca și cum pierduse?

Pentru că el nu pomenise niciodată nimic despre iubire.

O carte întoarsă îi hotărâse destinul... nu iubirea unui bărbat.

Capitolul 21



Jessye se chinui să deschidă ochii. Tâmplele îi pulsau, gâtul îi era înțepenit. După ce-l însoțise pe Harry în camera lui, căutase mângâiere și înțelegere în alt pahar de whisky, și apoi în altul.

Tot whisky-ul ăsta o împiedica să gândească, și acum avea să-i fie imposibil să se dea jos din pat fără să vomite.

Miji ochii la soarele care pătrundea prin draperii. Își amintea vag și deformat de evenimentele din noaptea trecută. Își amintea că tăiase cărțile și, undeva în adâncul creierului ei, credea că se mărită.

Ce idee absurdă! Era sigură că Harry avea să se trezească în această dimineață și avea să râdă de tot episodul.

Simți că moare de rușine când cineva bătu la ușă. Dădu cuverturile la o parte, puse picioarele pe podea și traversă camera. Deschise și se uită pe hol.

– Ce-i?

Obrajii lui Billy se înroșiră și își feri privirea. Ea își strânse cămașa de noapte.

– Aveai nevoie de ceva?

– Ăăă, nimic, ăăă, bine, domnul Bainbridge are nevoie de tine.

– Va trebui să aștepte.

Dădu să închidă ușa.

– Așteaptă afară, în spate.

Se opri și se uită la el.

– Afară, în spate?

– Da, doamnă. M-a trimis la grajduri la prima oră a dimineții, să închiriez o trăsură. A ieșit să se plimbe o vreme. Apoi a revenit și mi-a zis să urc și să vă aduc. Se aplecă, plimbându-și privirea prin hol de parcă trebuia să-i spună un secret. Nu poate să urce scările.

Ea se sprijini de tocul ușii.

– Tu cum *ai* ajuns să lucrezi aici?

El se îndreptă de spate.

– El m-a angajat.

Își masă tâmpla care o durea.

– Știu asta, dar cum l-ai cunoscut?

– A! Păi, într-o noapte a ieșit să... ăăă, să-și facă o nevoie... și s-a împiedicat de mine. Eram foarte beat, îmi plângeam de milă că mi-am pierdut mâna în război. Doamne, m-a certat că nu apreciez ce am. I-a luat cam douăzeci de minute să se ridice. Nu m-a lăsat deloc să-l ajut. Mi-a zis că atunci când o să termin să-mi plâng de milă, pot munci pentru el. Mi-au trebuit vreo două zile să fac asta. Se uită la ea și rânji. Oricum, vrea să vă ducă la o plimbare cu trăsura, așa că am urcat să vă iau.

Jessye se strâmbă.

– Poți să-mi pregătești o cană de cafea neagră tare?

– Da, doamnă.

Închise ușa. Naiba să-l ia pe Harry că era așa de plin de compasiune. Naiba să-l ia că era amabil, înțelegător și în toate felurile în care ea nu voia ca el să fie – toate felurile care o făcuseră să-l iubească mai mult decât credea că este omenește posibil.

Își schimbă cămașa de noapte cu o rochie spălăcită, coborî scările, luă cafeaua de la Billy și se duse afară, în spatele saloonului. Harry stătea lângă trăsură, sprijinit într-un baston.

– Ce ți-a luat așa de mult? întrebă el.

Ea tresări.

– A trebuit să mă îmbrac.

Șchiopătă spre ea.

– Ești bolnavă?

Ea se uită urât la el.

– Cum poți să fii așa de vesel după ce-am băut atâta whisky?

– Aha, înțeleg. Aerul proaspăt îți va prinde bine atunci. Haide, urcă.

Îi luă brațul și o conduse la trăsură.

– Unde mergem?

– Vreau să-ți arăt ceva.

– Harry, chiar nu știu dacă pot să merg cu trăsura. Nu vrei mai bine să-mi spui?

– Chiar trebuie să vezi, dar putem să mergem mai târziu dacă dorești.

Simți dezamăgirea din vocea lui. Oricum trebuia să vorbească cu el, să clarifice lucrurile. Ar putea la fel de bine să o facă după ce-i arăta ce voia să-i arate.

– Hai să mergem, zise el în timp ce se urca în trăsură.

Bău lichidul negru cât el șchiopătă în jurul cailor.

– Ce zici de norii ăia de acolo? întrebă el.

Ea își luă privirea de la el și studie formațiunile albe pufoase în timp ce simți cum se mișcă trăsura. Naiba să-l ia cu mândria lui, fiindcă își dădea seama că el nu voia să fie văzut de ea cum se așază pe locul lui. Așteptă până când trăsura nu se mai mișcă înainte de a-și întoarce privirea la el.

– Sunt minunați.

– Așa mă gândeam și eu.

Luă frâiele și lovi ușor caii peste spinări. Aceștia porniră înainte. Jessye închise ochii, sperând ca lumea să nu se mai rotească până ce urmau să ajungă la destinație.

– Ce părere ai? o întrebă Harry, conducând-o în mijlocul crângului.

Jessye privi în jur, în timp ce vântul rece de toamnă agita frunzele și le smulgea din copacii care mărgineau cele trei laturi. Pământul se întindea în fața ei ca o eternitate. Tremura.

– Îți este frig? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– Nu mi-am dat seama că s-a răcit vremea.

El își dădu jos haina și i-o dădu ei.

– Pune asta pe umeri.

– Nu o să-ți iau haina ca să îngheți tu de frig.

– Asta-i vreme de vară în Anglia.

Jessye își puse haina pe umeri și se apropie de el. Mirosul lui plutea în jurul ei și căldura corpul lui intra în carnea ei.

– Deci, ce crezi? repetă el.

Fără nici un indiciu, ea se mai uită o dată în jur, apoi se uită la el.

– Ce cred despre ce?

El întinse brațul într-un gest măreț.

– Pământul. Știu că locul este un pic mohorât acum, cu copacii dezgoliți de frunze, dar cred că atunci când va veni primăvara, o să arate maiestuos. Este și-un râu în apropiere, deci apa nu ar trebui să fie o problemă. Am zis că în zona aia unde nu sunt copaci, am putea face un heleșteu.

Inima ei tresări.

– Harry, ce facem aici?

– Am bănuit că nu vrei să-ți vezi fetele crescute într-un saloon. Am crezut că ăsta ar fi un loc frumos să construim o casă, dar dacă nu-ți place...

Făcând un pas în spate, ea ridică o mână.

– Harry, noaptea trecută este neclară pentru mine. Ce-am făcut mai exact?

– Am făcut dragoste pasională cu tine...

– Nu, asta mi-aș fi amintit.

El îi aruncă un zâmbet viclean.

– Deci momentele cu mine sunt memorabile, nu?

Ea oftă cu frustrare.

– Știu că am făcut un pariu...

– Și tu ai câștigat. Ne vom căsători și eu îți voi da o fiică. Poate, în timp, și un fiu. Deși el nu a făcut parte din pariu, mi-am zis că n-o să obiectezi...

– Harry, nu planifici o căsătorie și copii la cărți și pariuri...

– Dar am făcut-o, și un bărbat trebuie să-și achite datoriile.

– Nu te căsătorești din cauza datoriilor.

– Aș fi de acord, dacă nu ne-am potrivi așa de bine unul cu celălalt.

– Potrivi? Ai idee cât de des mă enervezi?

– Și tu pe mine, dar asta nu schimbă cu nimic ce simt pentru tine.

– Și ce anume simți?

El făcu un pas în spate și tuși.

– Poftim?

– Ce simți exact pentru mine?

– Te admir, te ador, de fapt. Tu nu mă placi?

– Te plac, dar o căsătorie trebuie construită pe...

– O fundație de încredere. Îmi aduc aminte că mi-ai spus și azi-noapte. Deci, ai ceva ce vrei să mărturisești?

Ea se uită fix la el, dorindu-și să i se limpezească mintea.

– Poftim?

– Azi-noapte ai spus că nu pot exista secrete între tine și bărbatul cu care te căsătorești, deci am crezut că ar trebui să-ți ofer ocazia să-mi spui, dacă mai ai alte secrete.

– Deja mi-am dezvăluit sufletul în fața ta. Nu mai este nimic de mărturisit.

– Atunci, eu trebuie să-l dezvălui pe al meu.

Inima ei bătu puternic când el privi în jos și ea observă cât de tare strângea bastonului.

– M-ai întrebat cândva de ce eram în iad. Se uită la ea. Pe a doua mea amantă o chema Margarite. Era o frumusețe, mai rece decât prima...

– Nu trebuie să-mi spui.

– Ba da, pentru că nu doar mama mea m-a învățat că iubirea unei mame nu se răsfrângea asupra mea, și nu sunt sigur că mă crezi un bărbat onorabil, când vine vorba de femei.

Harry își schimbă poziția, și ea văzu efortul pe chipul lui.

– Vrei să stăm undeva? murmură ea.

– Nu, unele lucruri sunt spuse mai bine stând în picioare. Își mută privirea și tuși. Margarite a descoperit că era însărcinată cu copilul meu. I-am oferit protecția numelui meu.

Lui Jessye i se strânse pieptul.

– Voiai să te însori cu ea?

– Da. O privi, și agonia pe care o văzu în ochii lui aproape o puse în genunchi. Dar se părea că nu ne voia nici pe mine, nici pe copilul meu. Am găsit-o într-o baltă de sânge în pat. Încercase să scape singură de copil și plătise cu viața ei.

Ea încercă să facă un pas spre el.

– Oh, Harry, îmi pare așa de rău.

– Vina este a mea, Jessye.

– Nu poți da vina pe tine pentru că ea a făcut asta.

– Pot, am făcut-o și încă o fac. Își strânse degetele pumn și le lipi de piept. Pentru că noi nu am vorbit niciodată, vezi tu. Nu știam care sunt visurile ei și care nu. Ce am avut nu a fost real, dar eu am acceptat, pentru că mă simțeam în siguranță. Credeam că nu există riscuri și m-am înșelat. Am început să joc nesăbuit, datoriile mele au crescut exagerat de mult. Râse, fără să fie amuzat. Cred că de fapt speram să mă înece cineva în Tamisa, pentru că nu mă puteam gândi la nici o altă metodă de a scăpa de vinovăție. Nu doresc să aduc amintirea asta în căsătoria noastră, dar am crezut că trebuie să știi că există acolo undeva.

Simți că i se pune un nod în gât în timp ce asimila adevărata dimensiune a vinovăției și suferinței lui. Cum putea să-i spună acum că nu se mărita cu el? Îl luă în brațe și îl sărută pe gât.

– Dacă contează, Harry, după ce am traversat Red River, am hotărât că nimic pe pământul ăsta nu mă va forța să renunț la copilul tău, dacă descopeream că eram suficient de norocoasă să rămân gravidă.

El își petrecu brațul în jurul ei și o ținu aproape.

– Mulțumesc pentru asta.

Ochii i se umplură de lacrimi și îl strânse mai bine.

– Apreciez că ai avut suficientă încredere în mine să-ți deschizi sufletul.

Din păcate, nu credea că îi dăruise și inima lui.

– Kit! Pentru Dumnezeu, era timpul! strigă Harry.

Jessye se întoarse și-l văzu pe Kit îmbrățișându-l pe Harry din toată inima.

– Ți-a fost dor de mine, nu? întrebă el.

– Habar n-ai cât de mult, zise Harry vesel și făcu un pas înapoi, echilibrându-se cu bastonul.

Ei nu-i venea să creadă progresul pe care-l făcuse în cele trei săptămâni de când tăiaseră cărțile. Făcuseră până și plimbări prin oraș, dar mereu își dădea seama când obosea, pentru că se sprijinea mai mult pe ea.

Era mijlocul după-amiezii. În saloon erau doar câțiva bărbați. Kit lăsă desagii de pe umăr și întinse brațele, îndreptându-și capul spre ea.

– Jessye?

Ea străbătu saloonul alergând. El o luă în brațe și o învârti.

– Ești bogată, draga mea!

– Așa am auzit.

O lăsă ușor jos. Și ridică desagii.

– Să sărbătorim.

– Billy, adu-ne o sticlă de whisky și trei pahare, ceru Harry în timp ce-i conducea la masa lui din spate.

Trase un scaun pentru ea, așteptând cu răbdare să se așeze. Credea că nu se va obișnui niciodată cu toate amabilitățile lui, de la fatidica noapte. Ceruse chiar să i se croiască o rochie, de parcă într-adevăr se aștepta să se căsătorească.

Se așeză și el și-și petrecu degetele calde peste mâna ei rece. Ea îl privi pe Kit cum desface desaga, scoate două pachete maro și pune unul în fața ei, și unul în fața lui Harry.

Își eliberă mâna din a lui Harry și își plimbă degetele peste hârtia aspră.

– Cinci mii, zise Kit încet. Nu mă simt ofensat dacă vrei să-i numeri.

Ea clătină din cap și duse degetul la buze.

– Nu pot să cred. Chiar și după ce Harry a primit scrisoarea de la tine, nu mi-a venit să cred.

Kit se uită la Harry.

– Normal, partea ta e un pic mai mică.

Jessye se îndreptă de spate.

– Am zis că suntem parteneri egali...

– Am împărțit banii în mod egal...

– Kit! se repezi Harry.

Kit zâmbi.

– Dar Harry mi-a zis să iau din partea lui cât ar fi însemnat cincizeci de vite și să le dau banii lui Tom și Jake. Băieții au fost chiar impresionați de generozitatea ta.

La fel și Jessye. Îl studie pe Harry, întrebându-se dacă-l va înțelege vreodată.

– Am crezut că am fost toți de acord că nu facem acte de caritate.

– Situația băieților părea să justifice o încălcare a regulilor. Mi s-a părut suficient de rău că trebuiau să dea mamei lor o veste așa de proastă, având doar o sută de dolari în buzunare. Se foi agitat pe scaun. Cererea mea nu a venit din generozitate, ci din corectitudine.

– Nu trebuie să-ți justifici acțiunile, zise Kit.

– Îmi dau seama de asta, deși aș aprecia un pic mai multă discreție din partea ta în viitor, când îți cer o favoare.

– Ah, da, n-am vrea ca Jessye să creadă că ești doar un ticălos.

Ea începea să creadă că nu era deloc un ticălos.

Billy așeză sticla de whisky și paharele pe masă, apoi plecă. Kit deschise sticla și umplu paharele.

– Harry, ai avut dreptate să insiști să mergem prin vest, ocolind Kansasul. Nici o vită nu a ajuns la Sedalia. Mulți văcari și-au oprit cirezile la Baxter Springs, Kansas, sperând să treacă. Iarba s-a uscat și vitele trag să moară.

– Mare păcat, murmură Harry.

– Există și o parte bună, zise Kit. Atinse pachetul lui Jessye. Există cerere de vite. Oameni cu influență vor găsi o cale, chiar dacă asta înseamnă să aducă calea ferată în Texas.

– Deci ne apucăm de căi ferate? întrebă Harry.

– Habar n-am ce vreau să fac. Știu doar că nu mai vreau să mân vite.

Ridică paharul.

– Dă-mi voie să propun un toast.

Jessye și Harry își ridicară paharele. Kit tuși.

– Fie ca valoarea acestei afaceri să fie măsurată în termeni mult mai mari decât banii.

Ciocniră paharele. Gura lui Jessye se uscă, deși băuse din whisky. Când puse paharul jos, Harry îi luă mâna și o duse la buzele lui.

– S-a întâmplat deja, zise el încet. Eu și Jessye ne vom căsători.

– Așa este, zise Kit, deși nu se citea surpriza nici în vocea, nici în ochii lui. Când va avea loc fericitul eveniment?

– Mâine, zise Harry. Așteptam doar să sosești tu.

– Mi se pare că mai e nevoie de un toast.

Jessye împinse scaunul în spate.

– Mă scuzați, eu am treburi de făcut. Ridică pachetul ei și-l lipi de piept. Mulțumesc că mi-ai adus banii.

Un chicotit ușor și cuvinte precum „mireasă emotivă" plutiră în aer când ea se îndrepta spre scări. Nu era o mireasă emotivă. Avea de gând să fie o mireasă fugară.

Capitolul 22



Harrison stătea la fereastră, privind în noapte. Era ultima dată când avea să doarmă singur. A doua zi urma să se căsătorească. Era un gând care l-ar fi îngrozit în urmă cu un an, dar acum îi aducea doar pace și mulțumire.

Auzi ciocănitul moale în ușă și se întoarse.

- Intră.

Nu era surprins să-l vadă pe Jonah Kane intrând în camera lui. Adevărul e că se așteptase ca bărbatul să intre de mai demult.

- Legat de nunta asta de care am auzit că ai planificat-o pentru mâine, începu Jonah.

Harrison ridică o mână.

- Nu este nevoie să lansezi nici o amenințare sau nici un avertisment. Îți voi trata fiica de parcă ar fi o regină.

Jonah își frecă bărbia.

- Asta o să fie un pic cam greu, ținând cont că nu va fi aici.

Harrison se simți ca și cum cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că este sus și împachetează, ca să putem pleca...

- Împachetează? Să plecați?

Suna ca un ecou, dar cuvintele nu aveau sens.

- Da, se pare că nu-i place ideea de a se mărita cu tine.

- Că-i place sau nu, am avut un pariu.

Folosindu-se de baston pentru sprijin, ieși șchiopătând din cameră.

- Este cam încăpățânată când își pune ceva în cap.

- De parcă eu nu știu, mormăi Harrison.

Îl auzi pe Jonah venind după el.

- Mi-a tot zis că ești un ticălos, dar eu nu te-am văzut niciodată în felul ăsta.

Harrison se opri brusc și se întoarse. Jonah se clătină în spate.

- Atunci ești așa de amabil să mă lași să văd dacă o pot convinge de contrariu?

Jonah ridică mâinile.

- Du-te.

Du-te? Dumnezeule, de cât timp plănuia să-l abandoneze? Se purtase frumos, ieșise la plimbări cu el. Fusese totul o farsă?

Era mereu acolo pentru el, chiar și când era furioasă. Confundase obligația cu iubirea?

Ajunse la scări, apucă balustradă și privi în sus. Știa ce durere îl apuca atunci când ridica un picior de pe trotuar și urma să pășească pe el.

Respiră adânc, strânse din dinți și porni în sus.

Jessye își așeza ultimele haine într-un sac. Erau lucruri în camera lui Harry pe care ar fi vrut să le poată lua cu ea, dar își dorea, avea nevoie ca ultima întâlnire cu el să fie scurtă.

Ușa se deschise cu putere și se lovi de perete. Jessye sări înapoi, cu inima în gât. Harry stătea în cadrul ușii, arătând ca un demon ieșit din iad.

- Cum vine asta că vrei să pleci pe furiș în miezul nopții? mârâi el.

Ea își înjură tatăl trădător.

- Nu voiam să plec pe furiș.

El intră în cameră, se clătină, își recăpătă echilibrul, se împiedică de cel mai apropiat scaun și căzu pe el. Bastonul se lovi de podea când el apucă scaunul cu o mână și își frecă șoldul cu cealaltă.

Ea traversă grăbită camera și îngenunche în fața lui.

- Ai dureri.

- Da, la naiba, sunt în agonie!

Ea ridică capul și-i întâlni privirea furioasă.

- Nenorocitele alea de scări au treizeci și șapte de trepte.

Ea își înclină bărbia.

- Ai fi putut să mă aștepți jos. Aș fi coborât la un moment dat.

- Nu știam dacă plănuiai să pleci prin față sau prin spate.

- N-aș fi plecat fără să îmi iau rămas-bun.

- Așa zici acum, că ai fost prinsă.

- O zic pentru că este adevărat.

Îi masă șoldul. Mâna lui se opri peste a ei.

- M-ai fi lăsat la altar, stând acolo ca un idiot.

Ea dădu ochii peste cap.

– Plănuisem să-mi iau la revedere. De acord că ar fi fost din scurt, dar măcar să nu ai fi ajuns până la biserică.

– Am avut un pariu, tu și cu mine.

Solemnitatea din vocea lui îi frânse inima. Sări în picioare și începu să facă pași.

– Nu te căsătorești pentru că într-o noapte ai băut prea mult ca să trișezi și să tai cartea mai mare. Te căsătorești pentru că iubești pe cineva și vrei să-ți petreci toată viața alături de acea persoană.

El încuviință lung și gânditor din cap.

– Bine, atunci, îți dau oportunitatea să răstorni rezultatul pariului nostru inițial. Mergem pe două din trei. Miza rămâne aceeași: o nuntă sau încă o noapte în patul meu.

– Harry...

– Nu poți să anulezi un pariu doar pentru că ți se face frică.

– Nu-mi este frică. Sunt conștientă.

El scoase un pachet de cărți din buzunar.

– Adu masa aia aici.

– Harry...

– Fă-o. Este singura cale onorabilă.

Exasperată, traversă camera, luă masa de lângă perete și o împinse pe podea până ajunse în fața lui. Îl privi cum amestecă și trântește pachetul de cărți pe masă.

– Taie! ordonă el.

Ea căzu în genunchi, luă câteva cărți și o întoarse pe cea de la fund în fața lui, fără să se uite la ea. Ce mai conta, când el oricum avea să o bată?

– A, un opt, murmură el.

Tăie și el pachetul și ridică ultima carte în așa fel încât să o vadă și ea. Un șase.

Privirea ei se muta între cele două cărți și chipul lui. Se uita la el, nevenindu-i să creadă.

– Mereu am crezut că ai trișat.

– Trișez doar când este important să câștig.

Ea râse.

– Dar n-ai câștigat. Un opt bate un șase. Ai pierdut!

– Ce te face să crezi că am pierdut?

În timp ce se chinuia să înțeleagă ce tocmai îi spunea, el amestecă din nou cărțile.

– Uită de ce-am tăiat înainte. Uită de două din trei. Asta-i ultima și singura care contează. Trânti pachetul în fața ei. Taie.

Privindu-l cu precauție, ea ridică o parte din pachetul de cărți și îl întoarse, dezvăluind un trei de treflă. Inima i se prăbuși când o lovi dezamăgirea... pentru că, oricât protesta, voia să se mărite cu el. Și șansele ca el să taie un doi...

El se aplecă în față.

– Spune-mi că nu mă iubești, spune-mi că nu vrei să te măriți cu un olog...

– Nu ești un olog!

El zâmbi.

– Spune-mi că nu vrei să te căsătorești cu *mine* și voi tăia la regina de inimă roșie. Altfel, am de gând să tai la doi de inimă roșie.

Lacrimile îi ardeau ochii.

– Harry...

– Știu că vrei cuvintele, Jessye, dar nu ți le pot da. Cu toate astea, îți voi oferi acțiunile care arată ce vrei să auzi, până în ziua în care voi muri. Lovi pachetul de cărți. Spune-mi că nu mă iubești.

– Știi că nu pot să mint, Harry.

El zâmbi lent.

– Știu.

– Te iubesc, ticălosule! Dar nu vreau să mă căsătoresc cu tine dacă nu mă iubești.

Strecurându-și degetele printre cărțile pe care ea le ținea și palma ei, el scoase cartea de deasupra și o întoarse. Doiul de inimă roșie.

– Atâta timp cât cartea de deasupra ești tu, Jessye, iubirea mea, îți voi rămâne fidel, jură el.

Inima ei se strânse într-un nod dureros, în timp ce lacrimile îi ardeau ochii și gâtul. Dădu masa la o parte și înaintă în genunchi până ajunse între coapsele lui Harry. Își trecu degetele prin părul lui negru și îi susținu privirea.

– Nu pot, Harry, șopti ea.

– Cum adică nu poți?

– Nu mă pot căsători cu un bărbat care nu riscă să-mi spună că mă iubește.

În ochii lui se citi suferința, și durerea din pieptul ei crescu.

– Știi de ce nu pot, hârâi el.

Ea încuviință slab din cap.

– Știu. N-ai încredere deloc în mine.

– Ba am încredere în tine, la naiba!

Ea clătină din cap.

– Nu, nu ai.

- Am avut suficientă încredere în tine încât să-mi deschid sufletul în fața ta...

- Dar nu și inima. Îi atinse buzele cu degetele tremurătoare. Mi-ai oferit corpul tău, și a fost superb. Of, Harry, a fost minunat. Ți-ai deschis sufletul și ți-am aflat secretele. Dar nu-mi dai inima ta, pentru că îți este teamă că te voi răni, așa cum au făcut-o mama ta sau Margarite. Eu nu sunt nici una din ele, dar dacă nu poți avea încredere în mine pentru a rosti două cuvinte, eu nu îți pot da tot restul vieții mele.

- Nu vei găsi niciodată pe cineva mai potrivit pentru tine.

- Știu. Îi atinse buzele cu ale ei. Spune-mi o dată. Asta-i tot ce am nevoie.

El închise ochii și strânse din fălci.

- Nu pot.

Ea se ridică în picioare.

- Îmi doresc să nu am nevoie de cuvinte, Harry, pentru că te iubesc.

El deschise ochii.

- Atunci căsătorește-te cu mine.

- Cu cât este riscul mai mare, cu atât este mai mare beneficiul. Tu m-ai învățat asta. Ți-ai oferit corpul altor femei. Am nevoie de la tine de ceva ce n-ai mai dat nimănui. Vreau inima ta.

- Îmi ceri prea mult.

- Pentru c-am avut așa de puțin.

Aplecându-se, înșfăcă bastonul și se ridică lent în picioare. Băgă mâna în haină și scoase un plic.

- Poftim.

Ea îl luă de la el.

- Ce este?

- Urma să fie cadoul tău de nuntă. Acum este doar un cadou.

Deschise plicul și scoase contractul pentru saloon. Îi dăduse tatălui ei saloonul înapoi.

- *Eu* voi pleca, zise el încet. Nu tu.

Ea se uită la el.

- Îi dai tatei saloonul înapoi.

- N-am avut niciodată intenția să-l păstrez, dar aveam nevoie de ceva, ca să înlocuiesc ce pierdusem.

- Folosința picioarelor tale?

- Iubirea ta.

Simți cum durerea o săgetează.

- Am avut-o înainte să ajungem în Kansas. Doar că nu mi-am dat seama decât când am pierdut-o.

Ea clătină din cap.

- Nu ai pierdut-o niciodată. Crezi că aș fi stat lângă tine toate lunile astea dacă nu te-aș fi iubit?

- Dar acum vrei să-ți câștig dragostea cu cuvinte pe care nu le pot spune.

- Vreau să riști să-mi dai inima ta, ca să înțelegi cu adevărat cât de mare este dragostea mea.

El clătină din cap.

- Fii fericită, Jessye! Voi pleca dimineață.

Păși către ușă. Ea jucase și pierduse. El mizase pe cacealmaua ei.

Apucă de ușă, o închise și își lipi fruntea de ea. Traversă grăbită camera și își petrecu brațele în jurul lui, lipindu-și obrazul de spatele lui. Îi simți tremurul corpului.

- Nu trebuie să spui cuvintele. Mă voi căsători cu tine, pentru că nu pot fi fericită fără tine.

- Bănuiesc că, dacă ar fi să rostesc cuvintele, nu vrei să mă uit la tine când le zic.

Ea își petrecu un braț în jurul lui și mâna îi alunecă în mâna lui, unindu-și degetele.

- Nu neapărat.

El se întoarse și se sprijini de ușă. Citi emoțiile în privirea lui. Călătorise prin iad, și ea îi cerea să meargă mai departe.

- Harry...

El îi atinse buzele cu un deget.

- Ai dreptate. Meriți cuvintele și mult mai mult. O căsătorie nu ar trebui să vină ca urmare a unei cărți întoarse.

Gemând, se lăsă într-un genunchi și strânse bastonul cu o mână. Ea își reprimă un țipăt la vederea eforturilor lui, și respirația lui grea se făcu auzită în jurul ei. De ce nu putea să fie mulțumită...

El ridică privirea către ea și în adâncurile de smarald ale ochilor lui ea văzu răspunsul. Niciodată nu se uitase la ea cu o vulnerabilitate atât de intensă sau cu o iubire așa de copleșitoare.

Îi luă mâna, și tremuratul pe care ea-l simțise mai devreme dispăruse, înlocuit de forță. Îl privi cum înghite.

- Te iubesc, Jessye. Îmi faci onoarea de a-mi deveni soție?

Izbucni în lacrimi și încuviință din cap.

- Da, oh, da.

Căzu în genunchi și își petrecu brațele în jurul gâtului lui, acoperindu-i gura cu a ei. Brațele lui o strânseră mai aproape de el în timp ce sărutul se adânci într-o dulceață pe care o primea cu bucurie.

Gura ei alunecă de-a lungul maxilarului lui.

- O, Harry, te iubesc așa de mult!

- Bun, pentru că am nevoie de ajutor ca să mă ridic.

Ea se dădu ușor în spate, întâlnindu-i privirea.

- Mulțumesc. Mulțumesc pentru cuvinte, mulțumesc că mi-ai încredințat inima ta.

- Singurul meu regret este că nu te pot duce în brațe până la pat.

Ea îi zâmbi seducător și se ridică în picioare. Îl ajută să se ridice. Înălțându-se în vârful degetelor, îl mușcă de cicatricea din bărbie.

- Pun pariu că mă poți urma.

Făcu un pas înapoi și începu să-și deschidă corsetul. Încă un pas. Încă un nasture. Până ajunse la pat. Se dezbrăcă lent de haine până se adunară grămadă pe podea, lângă ea.

Lui Harrison i se tăie respirația când o văzu pe Jessye stând magnifică în fața lui, cu nimic altceva decât niște umbre diafane jucând pe pielea ei. Sprijinindu-se în baston, veni șchiopătând spre ea, și pentru prima dată nu se mai simți rușinat de mișcările lui ciudate.

Abia acum își dădea seama că fusese olog cu mult înainte să ajungă în Texas. Abia acum, cu această femeie, se simțea cu adevărat vindecat. Își coborî gura peste a ei, sărutând-o cu tandrețe. Era a lui, nu pentru cum trăsese o carte de joc, ci pentru că-i schimbase inima.

Cât de norocos era că ea nu-i permitea să trișeze.

Se lăsă pe pat. Ea îi puse bastonul într-o parte. Se bucura de mișcarea mâinilor ei în timp ce-l dezbrăca.

Apoi ea ajunse lângă el, carne lângă carne, căldură vărsându-se în căldură, pasiune modelând pasiune.

Jessye simți cum mâinile lui Harry alunecă pe corpul ei de parcă nu o mai atinsese niciodată. Blândețea cu care explora era devastatoare pentru simțurile ei. Niciodată nu se simțise așa de prețuită.

Înainte, el îi oferise corpul, sufletul lui, și acum chiar îi oferea inima.

Gura lui alunecă de-a lungul gâtului și bărbiei ei, până când ajunse la urechea ei. Limba lui se învârti pe lobul urechii, trimițând fiori delicioși, în cascadă, prin corpul ei.

Ea oftă când el coborî și-și îngropă chipul între sânii ei. Adora cum îi simțea corpul peste al ei. El urcă și îi cuprinse chipul între

mâinile lui puternice, îi acoperi gura cu a lui și uni corpurile lor cu o mișcare lină.

Corpul ei se strânse de parcă l-ar fi putut ține așa pentru totdeauna. El se mișca în ea, la început lent, până când forța crescu, și senzațiile, la fel.

Era ceva diferit în felul cum făceau dragoste, ceva ce nu putea atinge, dar simțea. Nu mai erau pereți, bariere... nu mai erau inimi frânte.

Erau doar inimi vindecate și puternice.

Zvârcolindu-se sub el, intui plăcerea care se apropia grăbită plăcerea spre el ca un râu furios, neîmblânzit, incontrolabil, până se umflă într-un val magnific care o purtă peste margine.

Gâfâind după aer, deschise ochii și privi cum curentul îl prinde și-l ia cu el pe val, arcuindu-se deasupra ea, cu maxilarul încleștat, cu geamătul lui jos răsunându-i în urechi.

Respirând cu greutate, el își coborî corpul până când carnea transpirată se atingea de la umăr la șold. Îi simți brațele tremurând și îl sărută pe piept.

Cu un geamăt epuizat, se dădu jos de pe ea și o trase lângă el.

- Mă gândeam să te cer din nou. Îmi place cum zici „da".

Râzând, ea își plimba degetele pe pieptul lui.

- Îmi place felul cum m-ai cerut.

El îi cuprinse obrazul, îi înclină chipul și îi susținu privirea.

- Te iubesc, Jessye.

Inima ei înflori.

- Sunt cuvinte așa de dulci, Harry.

El îi zâmbi tandru, îi lipi chipul de scobitura umărului lui și o sărută pe creștet.

- Spune-le, șopti el.

- Te iubesc.

Sub obraz, ea simți cum inima lui bate mai repede când el o trase mai aproape.

- Să nu mă lași până nu spun cuvintele astea fiicelor noastre.

- Nu te voi lăsa, jură ea, așteptând ziua în care își va putea ține această promisiune.

- Eu sunt fata cu florile.

În spatele bisericii, Jessye privea cum tatăl ei îngenunchează în fața lui Mary Ellen.

- Asta pare o treabă importantă pentru o gâză așa mititică.

Ea împinse coşul plin cu petale de flori spre el.

- Am să arunc toate florile ca o zână care îndeplineşte dorinţe.

Cu lacrimi în ochi, Jessye se întrebă cum avea să treacă peste seară fără o duzină de batiste. La insistenţele lui Harry, amânaseră nunta cu o lună, pentru că el dorea să includă câţiva oaspeţi. Naiba să-l ia de om, că nu-i zisese exact cine aveau să fie oaspeţii. Şi binecuvântată să fie familia Robertson că o aduseseră pe fiica lor şi că îi permiseseră să meargă pe culoar, în faţa primei ei mame.

Jessye ştia că trebuia să găsească curajul să-i spună tatălui ei înainte ca noaptea să se termine. Avea dreptul să ştie că fetiţa care-i zâmbea era nepoata lui.

Auzi muzica de la orgă începând. Mary Ellen sări în faţa ei şi îi zâmbi senin.

- Trebuie să merg.

- Putem dansa o dată după nuntă? întrebă tatăl ei.

Mary Ellen încuviinţă din cap.

- Îmi place să dansez.

Madeline întoarse capul din strană şi îi făcu semn lui Mary Ellen să pornească în faţă. Jessye o privi pe fiica ei cum bagă mâna în coş şi începe să arunce petale pe culoarul care ducea spre partea din faţă a bisericii, unde stătea Harry cu preotul de o parte, şi Kit, de cealaltă.

Tatăl ei se ridică lent şi îşi îndoi cotul. Jessye îşi petrecu braţul peste al lui.

- Mereu m-am întrebat dacă ai avut o fată sau un băiat, zise tatăl ei încet.

Jessye întoarse privirea spre el.

- Ştiai?

Îi atinse obrazul cu degetul lui noduros.

- Erai copilul meu. Sunt puţine lucruri pe care nu le ştiu. A fost greu să te văd ducându-ţi povara de una singură... dar am fost şi mândru să ştiu că ai avut curajul să o faci.

- Cum ai ştiut că Mary Ellen...

- Pentru că arată exact cum arătai tu la vârsta asta şi înclină din bărbie la fel de sfidător.

- Nu ştie că sunt mama ei. A fost ideea lui Harry să o accept din nou în viaţa mea – fiindu-i prietenă, nu mamă.

- Mie mi se pare că Madeline e o mamă. Dar cred că va veni o zi când va afla că mereu a avut două mame.

Îşi petrecu braţele în jurul gâtului tatălui ei şi îl îmbrăţişă puternic.

- Te iubesc, tată.

- Şi eu te iubesc, fato, şi dacă nu greşesc, ticălosul ăla care te aşteaptă la capătul culoarului te iubeşte şi el.

Ea făcu un pas în spate şi îşi petrecu braţul peste al lui.

- Ar fi bine să merg la el. Nu poate să stea foarte mult în picioare fără ca durerea să devină insuportabilă.

- Jessye, am sentimentul că ar sta pentru totdeauna dacă ar trebui.

Jessye se uită la Harry, care stătea drept, cu mâna pe baston. Da, ar rămâne aşa pentru totdeauna – şi tocmai din acest motiv nu va trebui să o facă niciodată.

Epilog



August 1867

– Vreau să pleci, îi porunci Jessye.

Harrison îi prinse mâna în mâna lui și îi susținu privirea.

– Nu.

– Harry, urmează să arăt cât de fricoasă sunt, și nu vreau să asiști.

– Nu plec, insistă el, ștergându-i sudoarea de pe frunte.

– Încăpățânat, îndărătnic, of, Doamne!

Începu să respire din greu și mâna ei o strânse pe a lui. Respirația ei se precipită, devenind mai superficială.

– Of, Doamne!

– Este în regulă, Jessye, zise doctorul Hickerson. Doar împinge.

– Împing! Se prăbuși pe pat și se uită la Harry. Împing.

– Știu, iubirea mea. Nu ne grăbim.

Se uită urât la el, și el se strâmbă.

– Desigur, îmi dau seama că, după două zile, tu s-ar putea să simți un pic diferit.

Înmuie o cârpă și o apăsă pe gâtul ei. Ea gemu și îi prinse mâna. O ridică un pic.

– Așa, Jessye, zise doctorul. Împinge cât poți de mult.

Harrison nu-și dezlipi privirea de pe chipul ei, dorindu-și din răsputeri să o scutească de acest calvar. Ea scoase un țipăt și căzu pe spate.

– Aveți o fiică, anunță doctorul Hickerson exact înainte de a se umple camera cu un plâns revoltat.

Lacrimi curseră din ochii lui Jessye.

– Este bine?

– Perfectă, zise doctorul Hickerson în timp ce punea copilul în brațele întinse ale lui Jessye.

– O, Harry, este așa de frumoasă, șopti Jessye, impresionată.

Harrison își plimba privirea iubitoare peste mica creatură pe care ea o ținea. Chipul bebelușului era încrețit ca o prună uscată. În afară de soția lui, nu mai văzuse ceva așa de frumos.

– Slavă lui Dumnezeu pentru micile miracole, murmură el.

– Are câte cinci degete la fiecare mâna. Și uită-te la asta! Cinci degete la fiecare picior, zise Jessye uimită.

– Și părul mamei ei.

Jessye se uită la el cu atâta dragoste, că îi provocă o durere în piept. Îi strânse mâna.

– O păstrez.

El îi atinse buzele cu buzele lui.

– O păstrezi.

Și mai multe lacrimi îi umplură ochii verzi.

– Mulțumesc, Harry.

– A fost plăcerea și bucuria mea.

– Slavă Cerului că arată ca mama ei, zise Kit.

– Așa zic și eu, spuse Harrison privind spre Jessye, care legăna copilul în brațele ei.

Kit plecase la scurt timp după ce fiica lor se născuse, în urmă cu șase săptămâni. Harrison habar nu avea unde anume, și Kit nu părea să vrea să discute despre drumurile lui.

– Ce nume v-ați hotărât să-i puneți? întrebă Kit.

Jessye întâlni privirea lui Harrison.

– Angela, zise ea moale. Pentru că este îngerul nostru.

– Angela Bainbridge. Mă întreb ce va zice tatăl tău despre asta, zise Kit.

– Bănuiesc că ar trebui să-i scriu. Nici măcar nu știe că m-am căsătorit.

Jessye se uită urât la el. El ridică mâinile într-un gest rugător.

– Am fost foarte ocupat să pregătesc crupieri pentru faraon și să extind saloonul.

Se auzi un ciocănit vioi în ușă, și apoi Jonah băgă capul înăuntru.

– Ce face nepoata mea?

Jessye zâmbi.

– Este bine, tată. Intră.

– Nu mă pot obișnui să locuiesc în casa asta mare, zise el intrând și punând un pachet în brațele lui Harrison. Ăsta a venit pentru tine.

Apoi trase un scaun și vorbi cu nepoata lui, de parcă înțelegea fiecare cuvânt pe care-l spunea.

– Ce este? întrebă Jessye.

O așeză cu grijă pe Angela în brațele bunicului ei și apoi parcurse distanța până la Harrison.

– Nu știu, zise el, așezându-se pe un scaun capitonat care mai diminua presiunea pe șold.

Întoarse cutia lungă și subțire până când putu citi cu ușurință scrisul de mână. Inima îi bătu puternic când văzu caligrafia elegantă a tatălui său împodobind hârtia.

– Nu o deschizi? întrebă Jessye.

Harrison încuviință din cap.

– Desigur.

Își blestemă degetele neîndemânatice în timp ce rupea sfoara și smulgea hârtia. Ridică cu grijă capacul. Simți un ghem în stomac.

– O, nu-i așa că-i superb? exclamă Jessye în timp ce ridica bastonul din lemn lustruit, aflat în cutie.

Un cap de leu aurit strălucea în lumina soarelui care intra pe ferestre.

– Pare să fi costat destul de mult, remarcă Jonah.

Harrison se uită urât la Kit.

– I-ai scris.

Kit ridică mâinile.

– Nu. Mi-ai cerut să nu fac asta și ți-am respectat dorința.

Harrison miji ochii.

– Ești prea inteligent. Ai pus pe altcineva să-i scrie.

– Nu, îți jur că nu.

– Atunci cum a aflat?

– Habar nu am.

– Poate asta va explica, zise Jessye, înmânându-i un plic.

El scoase o scrisoare și o bucată de ziar. Se uită la tăietura din *Blackwoods*. Deseori îl văzuse pe tatăl lui citind bine-cunoscutul jurnal. Acest articol se intitula „Călătoria unui englez în Kansas" și era scris de Christian Montgomery.

Se uită la Kit.

– Ai trimis material către *Blackwoods?*

Kit ridică din umeri.

– Experiențele noastre trezesc interes. Le-am trimis o poveste, și ei au vrut mai multe, așa că le-am făcut pe plac.

Harrison parcurse articolul. Amintea în detalii vii despre întâlnirea lor cu *jayhawkerii*, cuvintele din final lovind ca un bici, unul după altul. Le citi cu voce tare.

– „Mă îndoiesc că va mai merge vreodată". Tu ai scris asta?

– Prognosticul medicului a fost sumbru.

– Așadar, ai crezut că ai dreptul să spui întregii lumi...

– N-am folosit niciodată numele tău.

– E clar că tatăl meu și-a dat seama.

– Ce spune tatăl tău în scrisoarea lui? întrebă Jessye.

Se abținu să-și certe nevasta.

– De unde naiba să știu?

– Păi, citește-o, îi porunci ea.

Aruncă articolul spre Kit.

– Ai încălcat granițele prieteniei noastre cu asta.

Deschise scrisoarea de la tatăl lui, temându-se de cuvinte.

17 August 1867

Dragul meu Harrison,

Am citit articolul acesta în Blackwoods *și aproape mi s-a făcut rău, în timp ce serveam micul dejun. Bănuiesc că mândria te-a împiedicat să-mi scrii.*

Cât despre Christian Montgomery, un om cu așa puțină încredere nu îți merită prietenia. Să insinueze că s-ar putea să nu mai mergi niciodată. Prostii.

Știu că îmi vei disprețui cadoul, dar înainte să-l arunci în foc, ascultă-mi sfatul. Nu îl privi ca pe un semn al slăbiciunii tale, ci ca pe o dovadă a forței tale. Fiul meu, ai supraviețuit atunci când oameni mai mici au cedat.

Eu eram doar un băiat când bunicul meu a căzut de pe cal și și-a fracturat șoldul. Îmi amintesc că au trecut săptămâni, pardon, luni întregi, până când a putut să meargă din nou, și atunci doar cu ajutorul unui baston.

Era un bărbat cu prestanță și bastonul nu îi răpea nimic din ea. De fapt, puțini oameni îl observau. Eu de obicei îi luam seama abia când mă altoia pe spate cu el.

Cunoscându-te, știu că vei depăși acest obstacol. Și te cunosc mai bine decât îți dai seama.

S-ar putea să nu mă crezi, dar nu te-am trimis în Texas ca să te pedepsesc, ci ca să te salvez. După ce am descoperit ce copilărie mizerabilă te-a forțat mama ta să înduri, nu am reușit să mă conving că trebuie să te disciplinez. Mă tem că ți-am făcut mai mult rău decât ea. Ți-am dat ocazia să-ți irosești viața – și meriți mai mult. Sper să găsești în Texas ceea ce meriți.

Aștept cu nerăbdare să citesc mai multe despre aventurile tale. Aș prefera să le aud de la tine personal, dar voi accepta și scrierile exagerate ale lui Montgomery, dacă doar atât îmi va fi dat să primesc.

Cu dragoste,

Tatăl tău
Contele de Lambourne

Harrison se uită urât la Kit.

– Tații tind să exagereze.

Kit răspunse repede.

– Să exagereze?! Doamne, o las mai moale cu poveștile, dacă e-așa. Mă îndoiesc serios că vor publica toată seria de dificultăți îndurate aici.

– Ce-a mai zis? întrebă Jessye.

– Speră că voi găsi ce merit aici. Îi înmână scrisoarea lui Jessye și zâmbi. Bănuiesc că va trebuie să-i răspund acum și să-i spun că am primit mai mult decât meritam.

25 Septembrie 1867

Către Contele de Lambourne

Dragă tată,

Scuzele mele că mi-a luat doi ani să-ți scriu. Am fost ocupat. Chiar ai dreptate. Am nevoie de un baston și sunt cu adevărat onorat că mi-ai trimis unul așa de frumos.

Știu că disprețuiești jocurile de noroc, dar trebuie să recunosc că am făcut un pariu curajos și am câștigat frumos. Am dobândit o soție și, recent, o fiică.

Nu mă îndoiesc că le vei adora pe amândouă.

A, da, avem un saloon *și câteva mese de joc. Ai dezaproba profund ocupația asta, dar profiturile ne asigură o casă modestă.*

Dacă vreodată vei avea ocazia să ne vizitezi, să fii sigur că vei câștiga fiecare mână pe care o joci. Mă rog, nu chiar fiecare. Până la urmă, în mine încă pândește un ticălos.

Harrison studie cuvintele scrise. Părea că nu sunt de ajuns. Auzi pașii delicați ai soției lui. Ea își petrecu brațele în jurul lui și își puse bărbia pe creștetul lui.

– Spune-i, îl îndemnă ea.

– Nu știu dacă pot.

Ea îl ocoli și îngenunche lângă el.

– De ce te temi?

– Că nu te merit.

Înmuie penița în cerneală și termină scrisoarea.

Te iubesc, tată.
Fiul tău, Harrison

Privi spre soția lui.

– Fericită acum?

Ea zâmbi cu căldură.

– Da. Și tu?

Se uită la cuvinte, cuvinte despre care învățase că ar trebui rostite cu voce tare cât de des posibil.

– Incredibil de fericit.

Ea se ridică în picioare și îi luă mâna.

– Atunci vino în pat și spune-mi că mă iubești.

El își luă bastonul și se ridică.

– Aș prefera să-ți arăt.

– Poate reușim și una, și alta, sugeră ea în timp ce-l conducea spre dormitorul lor.

– E o idee remarcabilă. O trase spre el. Te iubesc, Jessye Bainbridge.

Își lăsă gura să poposească peste buzele ei, uimit de cât de ușor rostise cuvintele.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Pețitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Pețitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

va apărea:

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*